

ANTİK ÇAĞDAN MODERN OLİMPİYATLARA BİNİCİLİK SPORU VE TÜRK BİNİCİLİĞİNİN OLİMPİK GELİŞİMİ

Dr.A.Fuat ÜNVER
2006



ÖNSÖZ	2
ÖZET	3
ABSTRACT	5
ÖZGEÇMİŞ	7
BÖLÜM 1. GİRİŞ	10
BÖLÜM 2. ANTİK OLİMPİYATLARDA BİNİCİLİK VE BİNİCİLİĞİN MODERN OLİMPİYATLARA GEÇİŞ SÜRECİ	14
2.1. Antik Olimpiyatlarda Binicilik	14
2.1.1. Antik Olimpiyatlar Öncesi Dönem	14
2.1.2. Antik Olimpiyatlar	16
2.1.3. Roma ve Bizans Dönemi	21
2.2. Biniciliğin Modern Olimpiyatlara Geçiş Süreci	27
2.2.1. At ve Binici Eğitimindeki Gelişmeler	27
2.2.2. Klasik Binicilik Okulları	31
BÖLÜM 3. BİNİCİLİK SPORUNDA TEMEL TANIMLAR, OLİMPİK BRANŞLAR VE MODERN OLİMPİYATLARDA BİNİCİLİK	35
3.1. Binicilik Sporunda Temel Tanım ve Kavramlar	35
3.2. Binicilik Sporunda Olimpik Branşlar	37
3.2.1. At Terbiyesi(Dresaj)	37
3.2.2. Engel Atlama(Konkurhipik)	41
3.2.3. 3 Günlük Yarışma(Konkur Komple)	46
3.3. Modern Olimpiyatlarda Binicilik	49
BÖLÜM 4. TÜRKİYE’DE BİNİCİLİK SPORUNUN TARİHSEL VE OLİMPİK GELİŞİMİ	53
4.1. Türk Kültüründe At, Atlı Sporlar ve Binicilik	53
4.2. Cumhuriyet Öncesi Dönemde Binicilik Sporu	57
4.3. Cumhuriyet Sonrası Dönemde Binicilik Sporu ve Olimpik Gelişimi	60
4.3.1.1936 Berlin Olimpiyat Oyunları	66
4.3.2.1948 Londra Olimpiyat Oyunları	73
4.3.3.1956 Stockholm Olimpiyat Oyunları	77
4.3.4.1960 Roma Olimpiyat Oyunları	82
4.3.5.1960 Sonrası Dönemde Türk Biniciliğinin Gelişimi	83
4.4. Türkiye’de Binicilik Sporunun Uygulanmasında Karşılaşılan Temel Sorunlar	87
4.4.1. Tanıtım ve Yaygınlaştırma	87
4.4.2. Okullaşma, Eğitim ve Öğretim	89
4.4.3. Kitap-Yayın	91
4.4.4. Yerli At Üretimi	93
4.4.5. Yönetim ve Planlama	95
BÖLÜM 5. SONUÇ VE ÖNERİLER	97
KAYNAKÇA	103
EKLER	111

ÖNSÖZ

1983 yılından bu güne kadar devam eden binicilik yaşantım içerisinde, evrensel doğrulardan hareket edebilmek için bilgiye ulaşma, ulaşılan bilgiyi kıskanmadan paylaşabilme ve bunu üretime çevirebilme, sporun hem bilimsel hem de ahlaki değerlerine sahip olabilme çabalarım, hiç bir karşılık beklemeden büyük bir özveri ve sabırla katkıda bulunarak, insani ve sportif gelişimimi şekillleyen değerli komutanım ve hocam E.Alb.Özkan TEMURLENK'e; askeri biniciliğim süresince gerek sporcu, gerekse antrenör ve yönetici olarak önemli destek ve yardımlarını hiç bir zaman unutmayacağım, engin bilgi ve tecrübeleri ile bilgelik, dürüstlük ve yardımseverlik gibi değerlerini hep örnek aldığım kıymetli komutanlarım E.Alb.Bekir ARSLAN ve Kur.Alb.Yavuz TÜRKGENCİ'ne tezimin oluşumuna sağladıkları katkılardan dolayı en içten hürmetlerimi sunarım.

Binicilik sporunun ulusal ve uluslararası tarihine yönelik olarak, ihtiyaç duyduğum birçok kaynağa ulaşabilmemde büyük fedakârlık gösteren, aynı zamanda bu kaynakların, gelecekte oluşmasını umduğumuz Binicilik Okulunun kütüphanesine hediye edilmesi ricamı kırmayarak kabul eden ve bu konuda hiç bir zaman yardımlarını esirgemeyen Bay Necmettin ÖZÇELİK'e ayrıca çok teşekkür ederim.

Tezimin hazırlanması sırasında sürekli katkı sağlayan, alanımda daha ciddi sorumluluklar almam konusunda beni cesaretlendiren ve destekleyen tez danışmanım Prof.Dr.Faik İMAMOĞLU'na, Prof.Dr.İbrahim YILDIRAN ve Prof.Dr.Temel ÇALIK'a, doktora öğrenimim süresince her türlü destek ve yardımlarından ötürü başta Prof.Dr.Yaşar SEVİM, Prof.Dr.Azmi YETİM, Prof.Dr.Suat KARAKÜÇÜK ve Prof.Dr.Ömer ŞENEL olmak üzere tüm hocalarıma, değerli görüş ve önerilerinden her zaman yararlandığım Yrd.Doç.Dr.İ.Fatih YENEL ve Yrd.Doç.Dr.Hakan SUNAY'a şükranlarımı sunarım.

A.Fuat ÜNVER

ÖZET

ANTİK ÇAĞDAN MODERN OLİMPİYATLARA BİNİCİLİK SPORU VE TÜRK BİNİCİLİĞİNİN OLİMPİK GELİŞİMİ

Ünver,A.Fuat

Doktora, Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Ana Bilim Dalı

Tez Danışmanı: Prof.Dr.Faik İMAMOĞLU

Kasım-2006

Bu çalışmanın amacı, antik çağdan günümüze kadar olan süre içerisinde atın sportif amaçlı kullanıldığı dönemlere yoğunlaşarak, modern olimpiyat oyunlarının başlangıcı ile birlikte binicilik sporunun olimpiik branşlarını açıklamak ve aynı dönemde Türk biniciliğinin olimpiik gelişimini incelemektir. Çalışma, Atatürk'ün gösterdiği hedef doğrultusunda tarihini bilen, koruyan ve ondan aldığı güçle yalnızca evrensel doğrulardan hareket ederek, aklın ve pozitif bilimlerin ağır bastığı çağdaş bir spor eğitim ve öğretim anlayışını benimsemiş, disiplinli ve istikrarlı bir çalışma ile uygarlık düzeyinde hak ettiği yeri alma idealeine yönelik bir milli binicilik vizyonunun oluşturulabilmesi için, binicilik sporunun ulusal ve evrensel gelişiminin doğru olarak kavranabilmesi açısından önem taşımaktadır.

Antik çağ boyunca at ve atlı araba yarışmaları olarak gelişen binicilik sporunun olimpiik serüveni, 1912 Stockholm Olimpiyat Oyunlarından itibaren modern olimpiyatlar ile bütünleşerek, At Terbiyesi, Engel Atlama ve 3 Günlük Yarışma branşlarında yoluna devam etmektedir.

Türkiye Cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte büyük bir gelişme göstererek 1960'lı yıllara kadar bu sporunda söz sahibi ülkeler ile rekabet edebilmiş Türk biniciliği, bu güne kadar toplam dört olimpiyat oyununa iştirak etmiş olup, bunlar 1936 Berlin, 1948 Londra, 1956 Stockholm ve 1960 Roma Olimpiyatlarıdır. 1960 Roma Olimpiyatları ülkemizin katıldığı en son olimpiyat oyunları olup, günümüze kadar yaşadığı birçok olumsuzluklar nedeniyle ata sporumuz hızla gerilemiş, zaman içerisinde çağdaş ve milli sportif politikaların üretilmemesi veya uygulanamaması, at ve atlı sporların tarihi süreç içerisindeki sosyal ve kültürel değerlerinin nerede ise tamamen yitirilmesine neden

olmuştur. Ülkemizde daha geniş kitleler tarafından yapılmakta olan bazı spor dalları ile kıyaslandığında binicilik sporunun olimpik gelişimi, branşları ve uygulama esaslarının neler olduğu, Türk halkının büyük bir çoğunluğu tarafından bilinmemektedir. Literatürde birçok olimpik spor dalına ait bilgilere ulaşılabilirken, binicilik sporunun olimpik gelişimine yönelik yeterli oranda kaynak mevcut değildir.

Ülkemizde binicilik sporunun uygulanmasında karşılaşılan tanıtım ve yaygınlaştırma, okullaşma, eğitim ve öğretim, kitap-yayın, yerli at üretimi, yönetim ve planlama gibi temel sorunların bilimsel bir yaklaşımla çözümüne ihtiyaç duyulmaktadır. Biniciliğimizin, tıpkı tarihinde olduğu gibi yeniden bir halk sporu olarak tanımlanabilmesi, ulusal ve uluslararası arenada hak ettiği yeri alabilmesi için, çağdaş ve milli politikaların üretilip istikrarla uygulanabileceği bir “Ulusal Binicilik Okulu” yaklaşımının, vakit kaybedilmeksizin gündeme alınması gerekliliği ortadadır.

ABSTRACT

Equestrian SPORT from ancient world to Modern Olympics and Olympic development
of Turkish Equestrianism

Ünver,A.Fuat

Ph D, Science of Physical Education and Teaching of Sport

Thesis Consultant: Prof.Dr.Faik İMAMOĞLU

November-2006

The main goal of this study is to define the beginning of modern Olympic sports and Olympic branches of equestrianism along with the development of Turkish equestrianism from the ancient world to the modern world today by concentrating on the sportive usage of horses. This study outlines an important concept that assists in understanding the correct universal and national development of Turkish equestrianism following the direction of Atatürk's ideology as: know your history, protect it and the strength you get from it, also act from universal realities, intelligence, and positive science that adopts contemporary sport education and teaching in both disciplined and consistent study that ideally will take its deserved place to create a national equestrianism vision.

The Olympic adventure of Equestrianism started with the horse and carriage contest during the ancient world, and then became part of Modern Olympics beginning with the 1912 Stockholm Olympic Games, and is continuing within the Dressage, Show Jumping, and Eventing branches.

Turkish Horsemanship has shown significant improvements in conjunction with the foundation of the modern Republic of Turkey in 1923 and continued its success until the 1960s in international arenas. The Turkish Equestrian National Team participated in many international competitions with four Olympic Games; 1936 Berlin, 1948 London, 1956 Stockholm and 1960 Rome Olympics. The 1960 Rome Olympics was the last Olympic Games that the Turkish Equestrian National Team participated in; with many detrimental issues happening after this time, Turkish horsemanship was unable to produce or utilize contemporary and National sport politics, which consequently almost caused the loss of the social and cultural values of horse and

horsemanship during this historical period. When Equestrianism is compared to other sport branches that are understood by the majority of the population in our country, most people are not aware of historical and Olympic development of Turkish Equestrianism or what its branches and applications are. There are not enough literature sources for historical and Olympic development of Turkish Equestrianism although there are many for other Olympic sports.

It is necessary to produce immediate scientific solutions for the basic problems of Turkish equestrianism, such as presentation and prevalent schooling, education and teaching, books and publications, domestic horse breeding, management and strategizing. That's why there is an obvious need to establish a "National Equestrian School" immediately that will employ both the Contemporary and National sport politics and utilize it to have Turkish Horsemanship in its rightful status, thus resuming the thought of it being the peoples' sport in both National and International arenas, as it previously was recognized in our history.

ÖZGEÇMİŞ

1964 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'de Kuleli Askeri Lisesi, 1982 yılında Kara Harp Okulu'na girdi. 1983-1986 yılları arasında Binicilik Başlangıç Kursunu bitirdi. 1986 yılında K.H.O'ndan Teğmen olarak mezun olarak 1988 yılında K.K.Atlı Spor Eğitim Merkezi K.lığına atandı.1988-1989 yılları arasında Binicilik Temel Kursunu tamamlayan A.Fuat ÜNVER 1990 yılında Binicilik Tekamül Kursu görmek üzere 5 ay süreyle İTALYA'ya gönderildi.

1989-1999 yılları arasında Yarışma Subaylığı, Kurslar Subaylığı, Engel Atlama Kısım Komutanlığı, Kara Kuvvetleri Binicilik Ekibi (KKBE) Komutanlığı, KKBE Antrenörlüğü görevlerinde bulundu. Bu süre içerisinde ulusal ve uluslararası toplam 590 yarışmaya katılmış; 112 adet birincilik, 47 adet ikincilik, 30 adet üçüncülük, elde etmiş olup bunlardan bazıları aşağıda sıralanmıştır:

- * 1991 yılı Yetişkin Biniciler Türkiye Şampiyonluğu
- * 1992 yılı Yetişkin Biniciler At Terbiyesi Türkiye İkinciliği
- * 1993 yılı Usta Biniciler At Terbiyesi Bölge Şampiyonluğu
- * 1993 yılı Usta Biniciler Engel Atlama Türkiye Dördüncülüğü
- * 1995 yılı Usta Biniciler At Terbiyesi Türkiye Şampiyonluğu
- * 1995 yılında Engel Atlama dalında Türk Milli Takımına çağrılarak Bulgaristan'da yapılan uluslararası yarışmalarda, aynı yıl At Terbiyesi dalında Milli Takımına çağrılarak Türkiye'de yapılan Balkan Şampiyonasında ülkemizi temsil etti.
- * 1996 yılı Usta Biniciler At Terbiyesi Türkiye Şampiyonluğu ve Usta Biniciler 3Günlük Yarışma Türkiye İkinciliği. Aynı yıl At Terbiyesi dalında Türk Milli Takımına çağrılarak Romanya'da yapılan Balkan Şampiyonasında ülkemizi temsil etti.
- * 1997 yılı Usta Biniciler At Terbiyesi Türkiye Şampiyonluğu. Aynı yıl At Terbiyesi dalında Türk Milli Takımına çağrılarak Yunanistan'da yapılan Balkan Şampiyonasında ülkemizi temsil etti.
- * 1998 yılında İstanbul'da yapılan Uluslararası Engel Atlama Volvo Grand Prix Yarışmaları Dördüncülüğü
- * 1998 yılı Engel Atlama Yarışmalarında Genel Kurmay Başkanlığı Kupası Birinciliği, Cumhurbaşkanlığı Kupası İkinciliği, Atatürk Kupası Dördüncülüğü

* 1999 yılında Engel Atlama Türk Milli Takımına çağrılarak Romanya’da yapılan “Samsung Nations Cup” yarışmalarında ülkemizi temsil etti. Yarışmalarda ferdi olarak bir birincilik, iki ikincilik, bir üçüncülük ve dört dördüncülük, Ekip halinde 1ncilik elde edilerek ülkemize Altın Madalya kazandırıldı.

* 1999 yılında Engel Atlama Türk Milli Takımına çağrılarak Bulgaristan’da yapılan “Samsung Nations Cup” yarışmalarında ülkemizi temsil etti. Yarışmalarda ferdi olarak bir ikincilik, bir üçüncülük ve iki dördüncülük, Ekip halinde 2ncilik elde edilerek ülkemize Gümüş Madalya kazandırıldı.

1996, 1998, 1999 yıllarında binicilik sporunda gelişmiş ülkelerin eğitim ve üretim alt yapılarını araştırmak, eğitilmiş konkur atı satın almak, binicilik okulları eğitim ve öğretim faaliyetleri hakkında incelemelerde bulunmak üzere ALMANYA, FRANSA, BELÇİKA, HOLLANDA ve İNGİLTERE’de Tetkik Gezilerine katıldı.

1999-2000 yıllarında KKBE K.lığı, Antrenörlüğü ve Yarışma Subaylığı görevlerini sürdürürken 10 ay süreyle Uluslararası Antrenörlük Kursuna FRANSA’ya gönderildi. Kurs bitiminde Engel Atlama, At Terbiyesi ve 3Günlük Yarışma dallarında Uluslararası II.Kademe Antrenör Lisansı ve Uluslararası Çalışma Pasaportu olarak yurda döndü.

2001 yılı Genel Atamalarında şark hizmetini yapmak üzere 12.Mknz.P.Tug.K.lığı Ağrı/Eleşkirt’e atandı. 2001-2003 yılları arasında Ankara Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsünde Beden Eğitimi ve Spor A.B.D., “Spor Yönetimi” alanında yüksek lisans yaptı.

2004 yılında tekrar K.K.Atlı Spor Eğitim Merkezi K.lığına atanan A.Fuat ÜNVER 2004-2006 yılları arasında Karagücü Binicilik Ekibi Antrenörlüğü görevini yürütürken Ankara Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsünde Beden Eğitimi ve Spor A.B.D., “Spor Yönetimi” alanında Doktora Eğitimini tamamladı.

2004-2005 yıllarında Türkiye Binicilik Federasyonunda Engel Atlama Kurulu Başkanlığı ve Coaching Kurulu Başkanlığı görevlerini yürüterek Federasyonun yeniden

yapılanma ve özerklik çalışmalarında görev aldı. 2005 yılında Uluslararası Binicilik Federasyonu(FEI) Coaching System Level I, 2008 yılında Level II kursunu tamamladı.

2007 Ağustos ayında Albay rütbesiyle emekliye ayrılan Dr.A.Fuat ÜNVER halen Türkiye Binicilik Federasyonu Teknik Komiteler Başkan Yrd.lığı görevini yürütmekte, “Türkiye’de Yerli At Üretimi ve Eğitiminin Türk Biniciliğinin Gelişimine Etkileri”, “Antik ve Modern Olimpiyatlarda Binicilik”, “Türk Biniciliğinin Tarihsel ve Olimpik Gelişimi”, “Binicilik Sporunda ULUSAL BİNİCİLİK OKULU Yaklaşımı” konularında bilimsel çalışmalarına devam etmektedir.

BÖLÜM 1

GİRİŞ

İnsanoğlunun yaşamında tarihin ilk çağlarından itibaren yerini almış olan at, tarihi serüveni içinde birçok değişik maksatlara hizmet etmiştir. Başlangıçta bir av hayvanı olarak beslenmek amacıyla kullanılan at, insanların onun diğer özelliklerini fark etmeye başlamaları ve bunlardan faydalanmak üzere evcilleştirmeleri ile tarih boyunca birey ve toplum hayatında vazgeçilmez bir unsur olarak görev almıştır. Atın sahip olduğu imkân ve kabiliyetleri birer birer keşfeden insanoğlu, en hızlı ulaşım vasıtası olarak hep onu kullanmış, müteakip dönemlerde tarımda, taşımacılıkta ve posta hizmetlerinde onun gücünden ve süratinden istifade etmiştir. Binlerce yıl boyunca savaşlarda bir harp vasıtası olarak insanlık tarihinin dönüm noktalarını belirleyen muharebelerde hep son sözü atlar ve atlı birlikler söylemiştir.

Bu saygın birliktelik içerisinde her ne kadar atın işlevselliği ön planda ise de aslında atın, insan ve toplum maneviyatı üzerinde pek çok yoğun etkileri olduğu antropologlar ve sosyologlar tarafından dile getirilmiştir. At, insan için her zaman sadakat ve güvenin sembolü olmakla kalmamış aynı zamanda yaradılışındaki ihtişamdı dolay, zenginlik ve asaleti de temsil etmiştir. Sükûnetli yapısı ve çevresiyle olan uyumundan dolayı insan üzerinde her zaman güven oluşturan ve sakinleştiren bir etkiye sahip olmuştur.

Birçok farklı dil ve kültürlerde atın kaba ve genel tanımlamaları birbirlerine çok benzerlik gösterirken Necip Fazıl'ın “At, ebediyet fatihi insanın göz ve estetik planında bütün çizgileri, hareketleri ve kabiliyetleri ile en ihtişamlı kahramanlık sembolüdür” (Kısakürek, 2000, s.10) ifadesi atın, en seçkin biçimde tasvir edilmiş edebi bir tanımlaması olarak kabul edilebilir.

Tarih boyunca tüm medeniyetlerin, yeryüzünün en soylu varlıklarından biri olan at ile binicisinin, aralarındaki uyum ve estetiği, çeşitli yarışmalar aracılığı ile seçkin bir zafer coşkusu ile sonuçlandırdıkları sportif uygulamalara, oldukça geniş bir biçimde yer verdiklerini görüyoruz. Atın sahip olduğu hüneler araştırıldıkça bir bir ortaya çıkmakta

ve günümüzde binicilik sporu adı altında, birçok farklı branşta binicisi ile birlikte hünerlerini sergileyen yaşantısı, insanlar ve toplumlar tarafından büyük bir keyifle takip edilmektedir.

Olimpizm, beden gücü ve becerisi ile birlikte insan aklının gelişmesini amaçlayarak, insanın tüm niteliklerinin bir uyum içinde gelişimini hedef alan felsefedir. Çağımızın en önde gelen sosyal vakalarından olan olimpizm, ayırt etmeden tüm dünyayı kucaklar, karşılıklı saygıyı, işbirliğini ve tüm insanlar arasında arkadaşlığı, karşılıklı anlayışı amaçlar. Eşit koşullar altında dürüst ve eşit rekabeti hedefleyen olimpizm, uluslar, ırklar, renkler, politik sistem ve sınıflar arasında hiçbir ayırım kabul etmeyerek insan gayretine en yüce değeri verir (TMOK, 1985, s.9-10).

Modern olimpiyatların oluşumuna bir bakıma esas teşkil etmiş olan antik olimpiyatlar, Yunanistan'ın Pellopones yarımadasının güneybatısındaki eski Olimpia'da yaklaşık olarak 1200 yıldan fazla devam etmiştir. M. . 776 yılında başlayarak her dört yılda bir yapılan oyunların devam ettiği bir ay süresince Yunan kavimleri arasında her türlü kavga ve düşmanlığın yasak edildiği antik olimpiyatlardaki spor dallarından birisi de hipodromlarda binlerce seyirci tarafından büyük bir coşku ile izlenen at ve atlı araba yarışmaları olmuştur.

Yunanistan'ın Romalılar tarafından fethedilmesi ve özellikle Hıristiyan dininin yayılmasına paralel olarak kilisenin spor üzerindeki baskıcı tutumu, olimpiyat oyunlarının gerçek anlam ve önemini yitirmesine sebep olmuştur. M.S. 393 yılında Roma imparatoru I. Theodosius'un, oyunlar ve bu oyunların beraberinde temsil ettiği değerleri din dışı yaklaşımlar olarak değerlendirerek yasak etmesiyle nihayet bulan antik olimpiyatlar, 1896 yılında yeni bir yapılanma ile "Modern Olimpiyat Oyunları" adı altında tekrar başlayana kadar bir daha yapılmamıştır.

1912 Stockholm Olimpiyat Oyunlarından itibaren modern olimpiyatlar ile yeniden bütünleşen binicilik sporu, yeryüzünde yöresel olarak geçmişten bugüne devam etmekte olan onlarca branş içerisinden, Uluslararası Binicilik Federasyonu (FEI) tarafından resmi olarak kabul edilmiş 7 farklı branş ile gelişimini sürdürürken, bunlardan sadece 3 branş olimpik olarak kabul edilmiştir.

Temelinde barındırdığı doğa ve hayvan sevgisi sayesinde bir yaşam biçimi olan binicilik, bireyin yeryüzünün en soylu varlıklarından biri olan at ile birbirlerini tanıyarak, etkileyerek ve nihayetle tamamlayarak oluşturdukları uyumu, kendilerini izleyenlere en estetik biçimde sundukları bir sanat olarak tarif edilebilir. Biniciliği aynı zamanda, at ve binicinin sahip oldukları kudret ve maharetleri sanatsal bir gösteriye dönüştürme süreci içerisinde, evrensel doğrulardan azami suretle istifade eden ve sürekli kendini geliştirme gayreti içerisinde olan bir bilim olarak da tanımlamak mümkündür (Ünver, 2003, s.1).

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de binicilik sporu farklı branşlarda uygulanmakta olup, tarihte bazı dönemlerde bu sporda söz sahibi ülkeler ile rekabet edebilmiş Türk biniciliği, bu alanda uluslararası düzeyde hak ettiği yeri alabilmek için gayretlerine devam etmektedir. Ülkemizde daha geniş kitleler tarafından yapılmakta olan bazı spor dalları ile kıyaslandığında binicilik sporu, tarihin birçok dönemlerinde ve özellikle Cumhuriyetin ilk yıllarında at ve atlı teşkilatların yaygınlığından ötürü ülkemizde bir halk sporu olarak tanımlanabilmekteydi. Zaman içerisinde çağdaş ve milli sportif politikaların üretilmemesi ve uygulanamaması, at ve atlı sporların tarihi süreç içerisindeki sosyal ve kültürel değerlerinin nerede ise tamamen yitirilmesine neden olmuş, günümüzde binicilik, gerek Türk biniciliğinin olimpiik gelişiminin gerekse olimpiik binicilik branşları ve uygulama esaslarının neler olduğu konusunun, Türk halkının büyük bir çoğunluğu tarafından bilinmediği bir spor dalı haline gelmiştir. Literatürde birçok olimpiik spor dalına ait bilgilere ulaşılabilirken, binicilik sporunun olimpiik gelişimine yönelik yeterli oranda kaynak mevcut değildir.

Ülkemizde binicilik sporunun tarihsel ve olimpiik gelişimi hakkında, yayınlanmamış iki kitap çalışması olan, Alb.Özkan TEMURLenk'in "Türk Biniciliğinin Dünü ve Bugünü" ve Cem ATABEYOĞLU'nun "Türk Binicilik Tarihi-Altın Nal İzleri" dışında yayının bulunmaması, çalışmayı kaynak açısından sınırlamıştır. Çalışmada yöntem olarak tarama modeli uygulanmış olup başta Milli Kütüphane olmak üzere, Başbakanlık, Gn.Kur.ATASE Başkanlığı, K.K.K.lığı ve Harp Akademileri arşivleri, Milli Olimpiyat Komitesi ve Uluslararası Olimpiyat Komitesi arşivleri, Gazi Üniversitesi, ODTÜ, Bilkent ve Ankara Üniversitesi kütüphaneleri taranmış, konu ile ilgili ile bir çok yerli ve yabancı kaynağa ulaşılmıştır. Ayrıca 1956 Stockholm

Olimpiyatlarına katılan ve hayatta olan Kemal ÖZÇELİK ile döneme ait mülakatlar yapılmıştır.

Bu çalışmanın amacı, antik çağdan günümüze kadar olan süre içerisinde atın sportif amaçlı kullanıldığı dönemlere yoğunlaşarak, modern olimpiyat oyunlarının başlangıcı ile birlikte binicilik sporunun olimpik branşlarını açıklamak ve aynı dönemde Türk biniciliğinin olimpik gelişimini incelemektir.

Bu çalışma, Atatürk'ün gösterdiği hedef doğrultusunda tarihini bilen, koruyan ve ondan aldığı güçle yalnızca evrensel doğrulardan hareket ederek, aklın ve pozitif bilimlerin ağır bastığı çağdaş bir spor eğitim ve öğretim anlayışını benimsemiş, disiplinli ve istikrarlı bir çalışma ile uygarlık düzeyinde hak ettiği yeri alma idealine yönelik bir milli binicilik vizyonunun oluşturulabilmesi için, binicilik sporunun ulusal ve evrensel gelişiminin doğru olarak kavranabilmesi açısından önem taşımaktadır.

BÖLÜM 2

ANTİK OLİMPİYATLARDA BİNİCİLİK VE BİNİCİLİĞİN MODERN OLİMPİYATLARA GEÇİŞ SÜRECİ

2.1. Antik Olimpiyatlarda Binicilik

2.1.1. Antik Olimpiyatlar Öncesi Dönem:

Atın evcilleştirilmesi, insanlığın uygarlık alanında attığı en ileri adımlardan biri olmuştur. Bu aşama Fransız bilgin Buffen tarafından “insanlığın en soylu fethi” (Türkmen, 1983, s.60) olarak adlandırılmış ve bu en soylu fethin çeşitli belge ve bulgulara dayanarak yaklaşık M.Ö. 4000 yıllarında Türklerin ataları tarafından yapıldığını ifade edilmiştir (Eberhard,1947, s.17). Atın evcilleştirilmesiyle ilgili W. Koppers’in iddiası ise “Atın evcilleştirilmesi ve atlı çoban kültürünün ortaya konması ilk Türklere bağlanabilir. İnsanlık tarihinde ulaşılan bu başarı, kavimlerin ve diğer kültürlerin gelişmesinde fevkalade gelişmeler doğurmuştur. Atı ve umumi olarak çoban kültürünün esas unsurlarını ilk İndo-Germenler, eski Türklere borçludurlar” (Koppers, 1983, s.471) şeklindedir.

Atın Türkler tarafından ehlileştirildiği, aynı dönem kültürüne ait alp mezarlarından çıkan at kemiklerinden de anlaşılmaktadır (Ögel, 1984, s.17). Çok eski çağlara ait insan iskeletleri arasında rastlanan at iskeletleri, at ile insan arasındaki tanışıklığın insanlık tarihi kadar önceye dayandığını ortaya koymaktadır. Başlangıçta atların sadece bir besin kaynağı olarak kullanılmasına karşın, aralarındaki iletişimin gelişmesi sonucu onun diğer özelliklerini fark eden insanoğlu, çok ilkel de olsa geliştirdiği bazı araç ve yöntemlerle onu evcilleştirmeye başlamıştır.

Kuzey Avrasya’nın geniş bozkırlarında doğarak atlı göçebe kültürü veya bozkır kültürü olarak adlandırılan Türk kültürü, Ural ve Altay dağları arasında uzanan step bölgesini merkez edinmiş ve buradan çevreye yayılmıştır. Atı çekme ve taşıma aracı durumundan kurtararak binek hayvanı haline dönüştüren bu kültür, ok ve mızrak taşıyan atlı savaşçılarıyla M.Ö. 800’lerde çevre kültürlerin atlı araba savaşçılığı hâkimiyetine tamamen son vermiştir (Yıldıran, 1996, s.49).

Atın bir harp aracı olarak kullanılmasının yanında, ondan sportif amaçlı yararlanma gayretlerine de, bu kültüre diğer toplum ve kavimlerden çok daha önce erişmiş olan Türklerde rastlamaktayız. Tibet'te bulunan ve M.Ö.1000 yılına ait olduğu bilinen, kayalara işlenmiş bir fresk üzerinde, ellışer metre aralıklarla dizilmiş olan hedef levhalarına dörtnala koşan atlarının üzerinde cepheden, yandan ve geriye dönerek ok atmak suretiyle isabet ettirmeye çalışan Türkler resmedilmişlerdir.

Binicilik sporunun ilk izlerine, tarihte ilk Türk devleti olarak bilinen ve Çin'de yaşamış olan Chou "Çu"sülalesinin hâkimiyeti döneminde rastlanmaktadır. Türk asıllı imparator Hiao'dan (M.Ö. 900) söz eden kronikler, kendisinin mükemmel bir at ustası (binici) olduğunu yazmaktadırlar (Alpman, 2001, s.97).

İlk olimpiyatların organize edildiği M.Ö.776 yılından daha eski bir tarihi geçmişe sahip olan bu sportif faaliyetler, Orta Asya Türk kültürü içinde vücut kültürünün önemini göstermektedir. Türklerin, eski Yunanlıların tarih sahnesine çıkmalarından çok önce spor faaliyetlerinde bulunmaları, hangi gayeye yönelik olursa olsun yarışmalar düzenlemeleri ve bunların eski maddi kültür kalıntılarında açıklıkla tezahürü, Yunan spor mucizesi olarak adlandırılan olgunun temelinde, Türk kültür ve medeniyetinin bulunduğu tezini kuvvetlendirmektedir (Yıldıran, 1986, s.15).

Milattan önce bin yıllarında yapılan milletlerarası yarışmalardan sonra, M.Ö.776 yılında antik olimpiyat oyunlarını düzenleyen Yunanlıların, bu konuda Orta Asya Türklerinden esinlendikleri söylenmektedir (Karaküçük, 1986, s.6).

Antik olimpiyat oyunlarının M.Ö.776 yılında başladığı düşünülürse, Türklerin M.Ö. 1000 yıllarında Çinlilerle okçuluk ve binicilik yarışmaları yapmaları ilk milletlerarası ikili yarışmalar olarak ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki antik olimpiyatlar M.Ö. 776 dan M.Ö.146 yılına kadar 630 yıl boyunca sadece Yunanlıların katıldığı yarışmalar olarak devam etmiş, Romalıların Yunanistan'ı ele geçirmesiyle barbar atletler olarak adlandırılan Giritli ve Sicilyalı yabancılar da yarışmaya zorla katılmaya başlamışlardır (Fişek, 1985, s.13). Antik olimpiyat oyunlarında, sadece Yunanlı sporcuların yarıştığı, köle, esir ve Yunanlı olmayan nice sporcuların yarışma dışı bırakıldığı bilinmektedir (Koryürek, 1976, s.4).

2.1.2. Antik Olimpiyatlar:

Olimpiyat Oyunlarının, Eski Yunan'da, Olimpia olarak bilinen yerde, Zeus adına inşa edilmiş ve kutsal duvarlarla çevrilmiş tapınağın hâkim olduğu bir düzlükte yapıldığı bilinmektedir. Oyunların başlamasından önce birçok dinsel törenlerin düzenlenmesi ve tanrılara kurbanların adanmasından sonra spor karşılaşmalarına başlanırdı. Halkın çok büyük bir ilgisini çeken bu müsabakaların başında da at yarışları geliyordu.

M.Ö.700'lere doğru at arabası savaşdaki önemini tamamıyla yitirmiş ve araba yarışları Eski Yunanlıların ata yer verdikleri tek alan olarak kalmıştır, fakat araba yarışları birçokları için hayatın çevresinde döndüğü bir tutkudur. Yerel festivalleri saymazsak yarışçıların buluşma yeri olimpiyatlardır (Emiroğlu, 2002, s.72).

Başlangıçta, ilk 13 olimpiyat boyunca, oyunlar yalnızca koşudan oluşuyordu. Daha sonra, uzun mesafe koşusu, pankration, boks, atlı arabayla yarış, güreş ve zırhlı yürüyüş yarışmalara dâhil edildi. 25. Olimpiyat Oyunlarından başlayarak önce dört daha sonra iki atlı araba yarışları, 33. Olimpiyat Oyunlarından itibaren de at yarışmaları düzenlenmeye başlanmıştır. Araba yarışıyla ilgili ilk kayıtlara ise Homeros'un İlyada'sındaki cenaze oyunlarında rastlanır. Savaş ya da av için araba donanımı ve bakımına gücü yeten tek kesim aristokratlardı. Bu soylu uğraşı ahrette sürdürebilmeleri için, araba ve atları da genellikle sahipleriyle birlikte gömülüyor ya da yakılıyordu. Kazılar, bu uygulamanın Miken döneminden beri yapıldığını göstermektedir.

Bu arabaların hem iki atın koşulu olduğu küçük olanları hem de dört atlı büyük olanları mevcuttu. Sürücüler arabanın içinde ayakta dururlar, ellerinde dizginler, rakiplerine meydan okuyarak, nal sesleri, kişnemeler, koşum takımlarının göz alan parıltıları ve rengârenk süsler arasında tozu dumana katarlardı. Yarış boyunca birbirine giren atların yerlere yuvarlandığı, arabaların devrildiği, sürücülerin altında kaldığı çok olurdu. İzlemeye gelenler de bu kıyasıya görüntüler karşısında, sonsuz bir heyecanla kendilerinden geçerlerdi (Tutel, 1998, s.10).

At ve atlı araba yarışmaları Olimpiyat Oyunlarında şu kronolojik sıralamayla yapılmaya başlanmıştır: Dört atın çektiği "Tethrippon" yarışları M.Ö.680 (25nci

Olimpiyatlar), yetişkin at yarışları “Keles” M.Ö.648 (33ncü Olimpiyatlar), iki katır tarafından çekilen “Apene” M.Ö.500 (70nci Olimpiyatlar), iki atın çektiği “Synoris” M.Ö.408 (93ncü Olimpiyatlar), dört tayın çektiği “Tethrippon” M.Ö.384 (99ncu Olimpiyatlar), iki tayın çektiği “Synoris” M.Ö.268 (128nci Olimpiyatlar), tay ve kısraklar için düzenlenen “Kalpe” ise M.Ö.384 (99ncu Olimpiyatlar) yıllarında yapılmıştır (Yalouris, 1979, s.84).

Antik olimpiyatlar boyunca Eski Yunanda atlı araba yarışmalarının dışında atın üzerine binilerek yapılan genel olarak üç çeşit at yarışı daha vardı. Bunlar sırasıyla 33ncü olimpiyatlardan itibaren başlayan binek atlar yarışı, 131nci oyunlardan itibaren uygulanan tay yarışları ve iki at ile (biri yedekte) yapılan çifte yarışlardır. At yarışları, bir binici ve yetişkin atlarla yapılan “Keles” ile tay ve kısraklar için düzenlenen “Kalpe”den oluşmaktaydı. Atlı araba yarışmaları ise dört atın çektiği “Tethrippon”, iki atın çektiği “Synoris”, iki katır tarafından çekilen “Apene” ve yine taylar tarafından çekilen “Tethrippon ve “Synoris” yarışmaları olarak düzenlenmekteydi. Yarışların türüne göre mesafeler ve atılan tur sayısı değişmekte, Tethrippon 12, Synoris 8, taylardan oluşan Tethrippon 8 ve Synoris 3 turdan oluşmaktaydı (Yalouris, 1979, s.239).

Hipodromlarda alanın iki ucunda, biri başlangıç ve bitiş, diğeri de dönüş noktası olan iki sütun bulunuyordu. Arabalar tahtadan, küçük ancak iki kişinin ayakta durabileceği büyüklükte yapılıyor, fakat hem dört atlı hem de iki atlı araba yarışlarında arabayı sadece bir kişi kullanıyordu. En hızlı ve güçlü at, arabayı dönüş noktalarında daha rahat çevirmek için sağ başa yerleştiriliyordu. Yarışmacılar yarış boyunca arabayı, daha az mesafe kat edip zaman kazanmak için, hipodromun iç tarafında tutmaya çalışıyorlar, bu yüzden de sürekli kazalar meydana geliyordu.

Olimpia’daki yarış yerleri, günümüzdekiler gibi ovaldi. Arabalar, yarışına göre, pistte birkaç tur yaparlardı. Viraj hayli keskin olup bir işaret taşıyla belirlenmişti, ancak çok gözü kara sürücüler, hem mesafeden hem de zamandan kazanmak için bu taşın elden geldiğince yakınından dönmeye çalışırlardı. Ama bu, başarılması gerçekten çok zor bir işti. En gözü pek olanlarının gösterdikleri cesurca bir dalış, çoğu zaman tehlikeli, hata sonu ölümle biten müthiş düşüşlere yol açardı (Tutel, 1998, s.10).

Antik çağlarda at yarışları, en az bugünkü kadar heyecanlı ve çok daha tehlikeliydi. Olimpik festivallerde at yarışları araba yarışlarından sonra yapılıyor, böylece zemin zaten fazlasıyla bozulmuş ve oyuklarla dolmuş oluyordu. Bu bozuk zemin üzerinde atların tökezlenmesi sonucu binicilerin yerlerinden fırlayıp anında ölüme burun buruna kalması veya çok ciddi sakatlıklar yaşaması, yarışmalar boyunca sık karşılaşılan bir durumdu.

Atlı dallar en gösterişli ve muhteşem karşılaşmalardı ve propaganda için bol fırsat çıkıyordu. Kimi zaman arabalar, bireyler değil devletler tarafından finanse ediliyordu. Örneğin M.Ö. 472'de Argives'in "kamu arabası" Olimpiyat şampiyonu olmuştu. Yatırım, at yetiştirmekle ünlü bir devlet için iyi bir tanıtım fırsatıydı. Argos, Euboea ve Thessaly'deki geniş ovalar ve Atina civarındaki bölge, yetiştirdikleri atlarla ünlüyse de, en ünlüleri Sicilya ve güney İtalya'dakilerdi. O bölgelerde, atlı sporlar yerel prenslerin tutkusuydu. Oyunlara atlı ekipler gönderip, çeşitli adaklar adayarak, başlıca festivallerdeki kalabalıkları etkilemeye çalışıyorlardı. Galibiyeti garantilemek için bir kişinin, aynı yarışa birden fazla araba sokması olağandı. M.Ö. 416 yılında, Atinalı politikacı Alkibiades, Olimpiyat Oyunları'na yedi arabayla katıldı. Hem birinci ve ikinci, hem de üçüncü ya da dördüncü oldu, Aristophanes atlara bir servet harcayan, atcıl isimlerden hoşlanan (her biri "Hipp" ile başlayan) ve bütün gün atlardan başka bir şeyden bahsetmeyen genç ve şık Atinalıları alaya alırken, aklından onu geçirmiş olabilir. Alkibiades'in düşmanları onu, aralarında başka bir yarışmacının atlarını almanın da bulunduğu birçok şeyle itham etmişlerdi. Sicilya'nın fethinde general olmayı ümit eden Alkibiades ise Yunanlılar, Atina'nın Pellopones Savaşıyla zayıfladığını düşünürken, şimdi de kendisinin Olimpiyat Oyunları'ndaki olağanüstü performansı yüzünden şehrin gücünü abarttıklarını iddia ederek misilleme yaptı. Siyasi propaganda Modern Olimpiyatlara hiç de yabancı değildir (Swaddling, 1999, s.91).

Hem çok tehlikeli hem de en çok heyecanla izlenen diğer bir yarışma ise, gençlerin taylara binerek yaptıkları yarıştı. Gençlerin başarılı olabilmesi için oldukça çevik ve atletik olması gerekmektedir. Yarışmaya katılan her genç iki atı kontrolünde bulunduruyor, birisine binerken diğerini yedeğinde koşturuyordu. Yarış boyunca gerektiğinde sıçrayarak bir taydan diğerine geçiyor, sonra bunu tekrar ederek yine ilkinde geçiyordu ki, bu at değiştirmeler koşu boyunca devam edip gidiyordu.

Ama en büyük ilgiyi, her zaman olduğu gibi kıyasıya at sürülen araba yarışları çekiyordu. Ünlü filozof Sophokles'in ".....Ve, bronz boru çalındığında, hepsi fırladı, hepsi atlarına bağıyor, kamçılıyıp dürtüyorlardı. Takırdayan arabaların patırtısı bütün arenayı doldurdu ve yoğun bir kütle halinde hızlanan arabaların ardındaki toz bulutu arasında, her arabada, buharlaşan nefesi ve teri, her eğik sırtı ve uçan tekeri birbirine sırlıklam yapıştıran rakip aks ve nefes nefese küheylanlardan sıyrılmak için ekibini acımasızca dürtüyordu....." (Sophokles, M.Ö. V. yüzyıl, *Elektra* 698-760) şeklindeki tasviri, araba yarışmalarının izleyiciler üzerinde nasıl bir etki bıraktığının örneğini sergilemektedir.

Olimpia'daki hipodromun gerçek görünüşüyle ilgili başka kanıt olmadığından, günümüze ulaşan yazılı kayıtlara güvenmek zorundayız; bu da Pausanias' ın pek de tatminkâr olmayan tanımlarına ve İstanbul'daki eski Saray'da bulunan XI. yüzyıldan kalma el yazmasındaki ölçüler gibi dağınık referansları bir araya toplamayı gerektiriyor. Hipodromun, alışıldan daha büyük ve karmaşık bir ölçekçe olduğu ortadadır. Pistin toplam uzunluğunun 600metre (bir milin üçte birinden uzun), eninin ise, standart yarış başlama çizgisinde yer alan kırk arabanın sığabileceği kadar, yani 200 metre civarında olduğunu tahmin ediyoruz. Bu bizim ölçülerimize göre bu dev bir alandır. Bu durumda ortalama bir tur 1200 metre (neredeyse 3/4 mil) tutuyordu (Swaddling, 1999, s.91).

Jokeylerin eyer ve üzengi kullanmaksızın bindikleri yarışmalar ile çeşitli kategorilerde yapılan atlı araba yarışmalarının düzenlendiği hipodromlar, aynı zamanda at ve atlı araba sahiplerinin ödülleri aldıkları (ödülleri binici veya sürücülere verilmezdi) tören alanlarıydı. Tüm binicilik yarışmaları özellikle dört atlı araba yarışları (tethrippon), sahipleri için oldukça masraflı bir tutkuydu. Bu yüzden oldukça varlıklı kimseler binicilik yarışmaları ile ilgilenebiliyorlardı (Milns, 2000, s.5).

25nci Olimpiyat Oyunları ile başlayan atlı araba yarışmaları, seyircilerin ilgisi göz önüne alındığında ve oyunların giderek artan önemi içerisinde, en saygın ve en soylu yarışmalar olarak kabul edilirdi. Araba yarışını kazanan veya at yarışında birinci gelen atı yetiştiren ailelere büyük bir saygı duyulurdu. Xenophon'a göre atlı araba için at yetiştirenler dünyanın en saygın ve en önemli işini yapmaktaydılar (Jensen, 1948, s.14).

Antik Olimpiyat Oyunlarında binicilerin ata binerken üzeni kullanmamalarının sebebi ise henüz o dönemde ne Yunanlıların ne sonraki dönemde Romalıların üzeni bilmediklerindendi. Üzeni de daha birçok şey gibi yine Türkler tarafından yaratılmış bir atçılık kültürünün ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Üzeni de M.Ö. III. yüzyılda Türkler tarafından icat edilmiştir. Avrupa'da VI. yüzyılda Avarlar tarafından yaygınlaştırıldığı, Çin'e M.S. 200-400 yılları arasında İç Asya'dan getirildiği, binicilikte uzun bir tecrübeye sahip İranlıların dahi İslamiyet'ten önce üzeni kullanmadıkları anlaşılmaktadır. Son Sasani hükümdarları ile ilgili kabartmalarda üzeni görülmediği gibi İranlıların kendi öz dillerinde de üzeni ifade eden bir kelime yoktur. Cahiliye devri Araplarının üzeni kullanmadıkları, Müslüman Arapların ise VIII. yüzyılda Türklerden aldıkları bilinmektedir (Sümer, 1983, s.90).

Arabaların kendileri o kadar narindi ki yaylanma olmadan delik deşik zeminde devamlı zıplamalar, sürücünün bedenindeki her kemiği yerinden oynatıyordu. Dört atlı yarış arabası, Homeros'un iki atlı savaş arabasının bir uygulamasıydı, ama hızı arttırmak için hafifletilip, sadece bir kişi taşıdığından daha küçültülmüştü. Orta sıradaki bir çift at (*zygi-oi*) koşumlanmış, bir direğe sonra da arabanın kenarına bağlanmıştı. Dıştaki bir çift at (*seiraphoroi*) ise takipçi arlardı. Arabacı kırbaç taşıyor, kimi zaman ellerinde ufak metallere şingırdayan uzun sopalar bulunuyordu. Atlar dizgin ve gemlerle ya da kimi zaman burun bantlarıyla denetleniyordu. Atinalılar, sürücünün oturabildiği, arkası ve yanları açık çerçeveli, ayak koyma yeri olan bir cinsini de kullansalar, iki atlı arabalar genellikle dört atlılara benziyordu. Bu, katır arabası yarışında kullanılan arabalara da benziyordu. Arabalar genellikle ahşaptan ya da parlak renklere boyanmış hasırdan yapılıyor, deri sıımlı ve kimi zaman gümüş kakmalı bronz kaplama ve diğer süslerle bezeniyordu (Swaddling, 1999, s.79).

Sportif festivallerde, arabacılar nadiren araba ve atların sahibi oluyordu. Genellikle günümüzde yarış atı sahiplerinin jockeylerle olan ilişkisi gibi bir ilişkileri vardı. Araba sürücülüğü son derece tehlikeli bir işti, bu spora tutkuyla bağlı olmayanların hayatlarını tehlikeye atmasına değmezdi. Zafer kazanıldığında, bütün şan ve şerefi at sahibi kazanıyor, tacın ve habercinin ağzından zafer kazandığı dört bir yana duyurulurken, adı şampiyonlar listesine giriyordu; arabacı ise zafer kurdelesıyla yetiniyordu. İstisnai durumlarda arabacı, at sahibiyle beraber özel olarak bu olay için ısmarlanmış bir kasideyle kutlanıyor ya da kimi zaman zafer anıtında yer alıyordu. Kendi arabalarını sürmek çok şerefli bir durumdur. Pindar'ın Kasidelerinden birinde Thebesli Herodoros'u bunu yaptığı için kutladığı görülür. İ.Ö. V. yüzyılda Spartalı Damonon bir yazıtta, oğlu Enymakraridas'la beraber, sekiz farklı festivaldeki at ve araba yarışlarında toplam altmış sekiz zafer kazanmıştı (Swaddling, 1999, s.81).

Yarışma sona erip oluşan toz bulutunun dağılmasından sonra hakemler kararlarını verirler ve yarışmayı kazanan atlı arabanın ismini anons ederlerdi. Seyircilerin arasında oturan atlı arabanın sahibi büyük bir gururla yerinden kalkar,

ileriye doğru yürür ve arabayı çeken atlardan öndekini tutarak hakem heyetinin önüne gelirdi. Başına zeytin dalından yapılmış tacı takılan atlı araba sahibi, sanki arabanın sürücüsüyümüşçesine tebrik ve kutlamaları kabul ederdi (Poole, 1963, s.89).

Hakemlere *hellanodices* derlerdi, bunlar lal renginde giyinirler, sonuçları ilan eder, ödülleri dağıtırlardı. Aslında, verilen ödüller zeytin ve palmiye dallarından örülmüş basit taçlardı, ama bunların kazanılan zaferin en somut simgesi olması bakımından büyük manevi değeri vardı. Biniciler kendilerini para kazanma hırsına kaptırmazlar, zafer elde etmek amacıyla girerlerdi. Bu nedenle, Eski Yunanistan’da ünlü kişiler Olimpiyat Oyunları’na hiç kuşkusuz yalnızca atlı sporlardaki hünelerini göstermek için katılmaktaydılar. Zafer kazananlar, şehirlerine şan ve şeref kazanmış olarak dönerlerdi ki, onlar için asıl önemli olanı da buydu. Pindaros gibi şairler onların zaferlerini terennüm eder, adlarına zafer taçları kurulur, kalabalık alanlara gerçek boylarından daha büyük boyutlarda heykelleri dikilirdi. En büyük mükâfat para ve menfaat değil şan ve şöhreti simgeleyen zeytin dalından bir taç olup, galipler omuzlara alınarak taşınır ve zafer alayları ile memleketlerine dönerlerdi. Onlar da kendilerine böylesine şeref kazandıran atlarına gözleri gibi bakarlardı (Tutel, 1998, s.11).

Atlar Kafkasya’dan, İran’dan, Mısır’dan ve Arap illerinden getirilmiş ilk numunelerin verdiği karışık nesiller halinde Yunanistan’ın muhtelif bucaklarına ait yerli tiplerdi ve herhangi bir kan ve soy tasnifi söz konusu değildi. Böylece Eski Yunanda, Arap atının ilk pırıltıları çıkmaya başlamışsa da atın yükselen manası yanında tam bir soy yüksekliği elde edilememişti (Kısakürek, 2000, s.53).

Olimpiyat Oyunları, yüzlerce yıl boyunca yalnız at yarışlarının yapıldığı gösteriler haline geldi. Ama sürekli yanlış giden bir şeyler vardı ki tamamen barış, dostluk ve coşku üzerine kurulu Olimpiyat felsefesi, hızla eski değerlerinden uzaklaşıyor ve oyunlara rağbet giderek azalıyordu.

2.1.3. Roma ve Bizans Dönemi:

Bütün bunlar olup biterken, antik uygarlığın merkezi giderek Batıya doğru kayıyordu; Şöyle ki, Truva’nın yerini Latium almış, at yarışları tutkusu denizleri aşarak Roma’ya yerleşmişti. “Yaşlı” Traguinnus (M.Ö.615–578) ki aslen bir Yunan göçmeninin oğluydu, halkı eğlendirmek amacıyla başlatacağı Roma Oyunları için Palatium Tepesi ile Aventinus arasında kalan dar ve boyu eninden çok uzun küçük vadide “Circus Maximus” yani “Büyük Sirk” adını verdiği bir gösteri alanı inşa ettirdi. Bu sirk yüzyıllar sonra yeniden yaptırıldı. Neron ile Traianus döneminde de hayli genişletildi. Bu iki imparator da halkı oyalamak ve kendine bağlamak için burada günlerce süren görkemli gösteriler düzenlediler. Traianus zamanında bu Büyük Sirk 670 metre uzunluğunda, 170 metre genişliğinde, üstü açık şatafatlı bir gösteri merkezi haline gelmişti; 385.000 izleyiciye seyir imkânı verebilecek kadar büyüktü. Orada değişik gösterilerle birlikte *certamina equestria* denen at yarışları da yapılıyordu (Tutel, 1998, s.11).

Roma’da at arabası yarışı merakı Eski Yunanlılara göre daha da kuvvetlenmiş, bugünün futbol fanatikleri gibi toplumsal kimlik ve siyasal örgütlenmelere yansımıştı. Binicilik öğrenme merkezleri olarak başlayan hipodromlar kısa sürede yarış ve bahis alanları haline geldiler. Augustus zamanında günde on iki yarış varken bu sayı zamanla otuz dörde çıkmış, Flavians zamanında yüz araba yarışı yapılır olmuştu (Emiroğlu, 2002, s.73).

Başlangıçta, günde on iki adet yarış programlanırdı, fakat sonraları bu sayı iki katına çıktı. Atlı arabaların yerlerini belirlemek üzere kura çekilir, atlar yerleştikten sonra *mappa* denen beyaz bayrak yarışmayı düzenleyen tarafından indirilerek yarışma başlardı. Bu işaretle on iki takımın atları parkur izinde büyük bir gürültü ile koşarlardı. Genel prensip ilk yedi tur boyunca bariyere yakın bir pozisyon muhafaza ederek çok hızlanmadan beklemek ve sonra atağa kalkmaktı (McManus, 2003, s.18).

Kırmızılar... Beyazlar... Yeşiller... Maviler... Önceleri yalnız çift atlı araba yarışları yapılmaktaydı. Bu yarışlar *russati* denen kırmızı formalılar ile *albatı* denen beyaz formalı iki rakip takım arasında geçerdi. Ama yan yana dört atın birden koşulduğu arabalarla birlikte *prasini* denen yeşil ve de *vaneti* denen mavi formalı takımlarda ortaya çıktı. Daha sonraları Domitianüs, *aurati* dedikleri altın sarısı ile *purpurati* denen lal renkli takımları da bunlara kattı. Yarışları düzenlemekle görevli kişiye *editör spectaculorum*, yarışı başlatan görevliye *designatör* deniyordu. Atların çalıştırılması, bu işlerden iyi anlayan *agitatores* denen kişilerin işiydi. *Cursores* denen yarışçılar ise basit birer köleydiler, ama zaman zaman yerlerini amatör binicilere bırakırlardı. Olimpiyat oyunlarındaki sıkı kuralların aksine, Roma’da yapılan at yarışlarında kazananlara büyük meblağlar ödendiği ya da çok değerli eşyalar verilirdi (Tutel, 1998, s.12).

Binicisiz at yarışları, Neron devrinde ve İmparator tarafından icat edilmiştir. Atları tahrik etmek için yanlarına tahta toplar asılıyor ve üzerinde sivri demir parçaları bulunan bu topların oynamasıyla atlar kudurmuş gibi koşuyordu. Fakat, ancak üzerinde bir insan bulunmasıyla tamamiyetini elde eden at ve insan hesabına güzel olmayan bu yarış türü, marazi şekilde zevkine düşkün Romalının ne yaptığını ve ne yapacağını bilmemesinden doğan mahsuldür (Kısakürek, 2000, s.56-57).

Zamanla ve asırlar sonra cemiyetin gelişimi; Kalos Kaghatos düşüncesinde meydana gelen değişiklikler; sanat, edebiyat ve felsefenin gelişimi; Makedonyalıların savaşçı tutumları; doğunun mistizmi; katılanlarda başlayan menfaat sağlama arzuları; Romalılar tarafından Yunanistan’ın fethi ve nihayet Hristiyan dininin yayılması,

olimpiyat oyunlarını ve eski Olimpia'yı geriletti ve düşüşünü hazırladı. M.S. 394 yılında da Olimpiyat Oyunları Roma imparatoru I. Theodosius tarafından yasak edildi ve 1896 yılında tekrar başlayana kadar Olimpiyat Oyunları bir daha yapılmadı (TMOK, 1985, s.9-10).

M.S. 395 yılında imparator Theodosius'un ölümüyle, at yarışlarının da Roma imparatorluğu gibi sonu geldi. Ama yarışlar bu seferde Bizans'ın başkentinde ortaya çıktı; hem de Roma'dakinden daha büyük bir heyecan fırtınasının odağını oluşturarak. Ne var ki Roma'daki gibi düzenlenen at ve araba yarışları, Bizans halkının üzerinde daha tehlikeli, daha kışkırtıcı atılımlara ortam hazırladı.

İmparator Constantinus, M.S. 330 tarihinde İstanbul'u Roma İmparatorluğu'nun yeni başkenti olarak ilan ettiğinde, Roma'ya özgü kurumların yanı sıra geleneklerin bu kente taşınmasını uygun görmüştü. Bu sıralarda İstanbul'da Septim Severus'un (146-211) yapımına başlattığı büyük bir Hipodrom bulunuyordu. Romalıların Roma'da başlattıkları, atlar tarafından çekilen iki tekerlekli araba yarışları burada yapılmaktaydı. Eski Romalıların belli başlı gelenekleri arasında araba yarışları ve onların yapıldığı hipodromların da büyük önem ve değeri vardı. Kısacası atlı araba yarışlarıyla hipodromlar, Roma geleneklerinin vazgeçilmez bir parçasıydı (Atabeyoğlu, 1998, s.26).

İstanbul'daki hipodromun İmparator Constantinus tarafından daha da genişletilmesiyle devam etmekte olan yarışmalar, daha büyük önem ve değer kazanıyordu. İstanbul'un 1204 yılında Latin istilasına uğradığı ana kadar Hipodrom, kentin en önemli eğlence merkezi haline gelmiş, başkentin bayram, yıldönümü, dini ve milli günleri hep burada kutlanmış, başta atlı araba yarışları olmak üzere çeşitli gösterilere sahne olmuştu.

Roma'daki "Circus Maximus"'ta olduğu gibi İstanbul Hipodromunda da dört atın çektiği ve "Quadriga" adıyla anılan iki tekerlekli arabalar arasındaki yarışlarda, araba sürücülerinin giydikleri kıyafetlere göre adlarla anıldıkları görülmüştü. Beyazlar, Yeşiller, Maviler ve Kırmızılar olmak üzere bunlar dört takım teşkil ederlerdi. Bu takımların en az sürücüler kadar ateşli olan taraftarları da hipodromun tribünlerinde kendilerine ayrılan yerlerde otururlardı. Bu takımlar arasındaki rekabet büyük bir hızla artmış ve dört takım arasında en güçlüleri olan Yeşiller ile Maviler arasındaki rekabet

ise büyük boyutlara varmıştı. Bu rekabet sosyal, politik ve dinsel alanlara kadar yayılmış ve adeta partizanlık şekline dönüşmüştü. Ve işte İstanbul Hipodromu bu büyük rekabetin bir arenası haline gelmişti (Atabeyoğlu, 1998, s.26).

Bizans'ta at ve araba yarışları, bugünkü Sultan Ahmet Parkı'nda at meydanı olarak bilinen alanında yapılıyordu. İzleyenler tarafından büyük bir keyif alınan bu yarışlar, zamanla gelişen fanatik duygular, *maviler ile yeşiller* arasındaki büyük kazanç beklentileriyle oluşan öldüresiye rekabet, taraflar arasında çok büyük kavgalara, kanlı çatışmalara ve önemli sayıda can kayıplarına yol açtı.

Halkın özellikle büyük ilgi gösterdiği at ve atlı araba yarışlarında türlü renkte giysili yarışmacılar için bahis tutuşuluyordu. Bu suretle birbirine rakip partiler meydana gelmiş, çoğu zaman bu tutkular grupların çatışmalarına, hatta binici ve sürücülerin öldürülmelerine sebep olmuştur (Alpman, 2001, s.169).

“Maviler” ile “Yeşiller” arasında ilk çatışma 493 yılında tiyatrodan çıkmış, bunu beş yıl sonra hipodromda çok daha büyük boyutlara ulaşmış diğer bir çatışma izlemiş, çatışmalarda iki taraftan da çok kişiler öldüğü gibi hipodromdaki “Kathisma” adıyla anılan İmparator Locası taş yağmuruna tutulmuş, pek çok kişi tevkif edilerek zindanlara atılmıştır. Kentin sokaklarında da süren kanlı kavgalar ancak “Yeşiller”ın hamisi olan Plato'nun kentin valisi olarak atanmasıyla durdurulabilmiştir.

Bizans'ta ise yarış teşkilatını tamamıyla sistemli ve kâğıt üzerinde kayıtlı buluyoruz. Programlar, listeler, atların isimleri, donları, sahipleri vs. bunlar yarış günü görülmemiş bir heyecanla bahse giren Bizanslılara dağıtılırdı. “Yeşil” ve “Mavi” şeklinde girişilen bahisler çok defa iki tarafı birbirine düşürür, adeta harp veya isyan sahneleri doğururdu. Altıncı asırda Bizans'ta her şey gibi yarışlarda çığırından çıktı ve hırs vesilesi olmaktan başka bir işe yaramadı ve 40.000 ölüye mal oldu. Manasını İmparatoriçenin hafifliğinden alan bu devir, Bizans'ta yarışların ölmesine sebep teşkil etti. Nefsani hırs ve gayz vesilesi haline getirilen yarışlar neticesinde birkaç münferit saltanat atından başka Bizans'ta ata merak kalmadı (Kısakürek, 2000, s.56-57).

Ancak bu rekabetin doğurduğu elektrikli hava bir türlü izale edilememişti. 514 yılında çıkan olaylarda askerlerin kanlı müdahalesiyle ayaklanmalar bastırılabilmiş ve

İmparator Anastasius at yarışlarını yasaklama kararını vermişti. Qadriga adıyla anılan; dört at tarafından çekilen iki tekerlekli araba yarışları, bu ayaklanmadan sonra tekrar yasaklanmış ve “Hipodrom” ancak bayram günlerinin kutlanma yeri haline getirilirken eski önem ve değerinden de çok şeyler yitirmişti. Bizans’ın en kanlı olaylarına ve de yarışmalarına sahne olan tarihi hipodromun yerinde bugün Sultanahmet Parkı bulunmaktadır. Kentin en önemli bir yerinde; Ayasofya mabedi ile İmparatorluk Sarayı yakınındaki bu hipodrom, Latin istilas sırasında yakılıp yıkılmış ve yerle bir edilmişti. Enkazın üzeri de doldurulmuştu. Bugün Sultanahmet Parkı’nın ortasında yükselen dikili taşlar, tarihi İstanbul Hipodromu’ndan kalan son anılardır (Atabeyoğlu, 1998, s.28).

Hristiyan dininin batı âlemi üzerinde giderek artan biçimde sürdürdüğü olumsuzluklar neticesinde oluşan karanlık dönem, insanoğlunun geçmişte büyük bedeller ödeyerek elde ettiği bilimsel ve sanatsal değerlerin yitirilmesine neden olmuştur. Yaklaşık olarak bin yıl süren olan bu dönemde at ve atçılık kültürü, hem birey hem de toplumlar için taşıdığı kıymeti yitirmiştir. VII. yüzyıldan itibaren at, doğuda İslamiyet’in doğuşu ile yeni bir önem ve değer kazanarak tarihi serüvenine devam ederken batıda, her ikisinin de üzerinde taşıdığı demir zırhlarla kaba, ruhsuz ve hantal bir görünüme bürünmüş at ve binicisinin temsil ettiği şövalyelik dönemine girilmiştir.

Daha uzun bir tarihi perspektif içinde, Kerç fresklerinde Alan-Sarmat savaşçılarıyla Bosforus mezar taşlarında görülen savaş figürleri ve atlı düellosunun yerine geçen turnuva geleneği, gelecekteki Ortaçağ atlısının habercisi niteliğindedir. Dinsel temalar dışında bu Ortaçağ atlısının değerler sistemi Roma’dan çok Barbar çizgiler taşır ve steplerden gelen topluluklara çok şey borçludur (Kuznetsov, 2000, s.53).

Eski Yunan’da olimpik, Roma’da sirk oyunları olarak yaşamsal alan bulan binicilik, Ortaçağda “şövalyeler müsabakaları”na diğer bir tanımlama ile turnuvalara (Turnoi-Turnua) dönüşmüştür. Başlangıçta, sonu çoğu kez ölümle neticelenen teke tek atlı muharebe şeklinde süren şövalyelikte “Turnua”lar zamanla, tüm aristokrasi sınıfının izleyici olarak tribünleri doldurduğu, şövalyelerin aşk, kahramanlık, şan, şöhrat ve mevki, her şeyini attan beklediği gösteriler haline gelmiştir.

Turnuva, şövalyelerin sportif yarışmalarının başta gelenidir. Herhangi bir vesile ile yapılan büyük bayramlarda, şenliklerde bir de turnuva tertip edilir, bu suretle o günler ayrı bir özellik kazanırdı. Genç şövalyeler, yıllar süren emekleri sonunda kuvvet, cesaret ve maharetlerinin derecesini göstermek fırsatını turnuvalarda elde ederler, çevrenin ilgisini çekerler, şöhret kazanırlardı. Turnuvalar aynı zamanda şövalyelerin şahsi zenginlik ve ihtişamlarının teşhirine, dolayısıyla halk üzerindeki nüfuslarının artmasına da vesile teşkil ederdi (Alpman, 2001, s.178).

Aynı dönemde İslamiyet'in yayılması amacına bir araç olarak hizmet edecek olan atların yetiştirilmesine ve eğitimlerine verilen önem giderek arttığından, İslam devletinin kuruluşu ile oluşturulan Arap orduları, VII. ve VIII. yüzyıl boyunca bu ulvi varlıklar sayesinde İran, Hindistan, Çin, İstanbul, İspanya ve Toulouse'ye kadar ilerleyebilmişlerdir.

Batı uygarlığının iri, hantal ve soğukkanlı atlarının Haçlı Seferleri sırasında zarif, kıvrak, süratli, cesur ve sıcakkanlı Arap atları ile karşılaşması sonucunda Ortaçağdan sıyrılmak üzere olan Hristiyan âlemi, yeni bir at ve atçılık kültüründen esinlenerek, sonu hep yaralanma ve ölümlerle biten şövalye turnuvalarının yerine Türklerin ve Arapların atlı harp oyunlarından olan "Carrousel- Karusel"i tercih etmeye başlamıştır.

Spor tarihi ile ilgili batılı kaynaklar, gerek Turnuvaları gerekse aynı şartlar içinde iki kişinin karşılıklı vuruşması demek olan "Jut"ları, sportif faaliyetler olarak telakki etmişlerdir. Aslında eski Roma yarışmalarının tarihi, Şövalyelerin aralarındaki anlaşmazlıkları halletme, hesaplaşma ve kabadayılıkları göstermelerinin kanlı tarihinden ibarettir. Nitekim 1177'de Saksonya'da yapılan bir turnuvada 16, 1251'de Kolonya'da yapılанда ise 60 şövalye ölmüştür. Hatta 1559'da Fransa Kralı II. Henri'de böyle bir vuruşmaya kurban gitmiştir (Yıldıran, 1986, s.19).

Turnuvalardaki ağır yaralanmalar ve ölümler, kilise çevrelerinde fena tesirler bıraktığı için buna karşı, çok defa şiddetli yasakları ihtiva eden beyannameler yayınlanmıştır. 1130 tarihinde Papa II. İnosan, turnuvalarda ölen şövalyelerin Hristiyan adetlerine göre dini törenle gömülmesini bile menetmişlerse de bu faaliyetler XVII. yüzyıla kadar bütün ihtişamı ile devam etmiştir (Alpman, 2001, s.181-182). XVII. yüzyılda turnuvalar gözden düştü ve yerini, Türklerin atlı spor oyunlarından meydana

gelen, at sırtında kılıç ve mızrak kullanılışını safha safha gösteren, “Karusel” denilen oyunlar aldı (Kısakürek, 2000, s.59).

2.2. Biniciliğin Modern Olimpiyatlara Geçiş Süreci

2.2.1. At ve Binici Eğitimindeki Gelişmeler

Tarihi araştırmalar şunu açık ve net olarak ortaya koymuştur ki biniciliğe ait ilk kitabi çalışma M.Ö. XIV. yüzyılda Anadolu’da yapılmıştır. Hitit kralının, bölgesinde çok güçlü bir ordu yaratma isteği sonucunda çok sayıda at almış, bu atları eğitmek üzere görevlendirdiği Kikkuli, at eğitimine yönelik olarak bir sistem geliştirmiş ve yaklaşık olarak beş aylık eğitim planını kapsayan bir planlama gerçekleştirmiştir.

Kikkuli’nin at eğitim yöntemini anlattığı dört tablet üzerine yazılmış metin Hattuşaş’ta (Boğazköy) 1930’da arkeolog Bedrich Hrozný tarafından bulundu. Bugün Kikkuli’nin At Kitabı olarak bilinen metin, tarihin ilk at kitabıdır ve dönemin tarihi ve dilbilim için olduğu kadar atların kullanımı ve at eğitimi konusunda da önemli bilgiler vermektedir (Emiroğlu, 2000, s.63).

Yine M.Ö. 434-359 yılları arasında yaşamış olan ünlü Yunan hipolojisti Xenophon tarafından yazılan binicilik kitabı, içerik olarak günümüzde hala kullanım yeri olan ve at eğitiminde çok önemli hususları içeren kıymetli bir klasik olarak yerini muhafaza etmektedir. Xenophon’un kitabının en önemli özelliği; Antik Çağ binicilik kültürünün seviyesini ortaya koymakla beraber, Avrupa’da Reform hareketleri ile birlikte büyük at terbiyesi (Dressaj) ustalarının at ve biniciliğe yeni bir estetik ve zarafet kazandırma çabalarına kadar, “*ata güzel davranılarak at ruhuna egemen olunabileceği*” düşüncesinden hareketle “*dansçı zorlandığı zaman değil, zevk aldığı zaman dans eder*” tanımlamasıyla, binicilik eğitiminin ana prensibini ortaya koymasındır.

Xenophon’un binicilik kitabı, teknik içeriği yanında alanında hala yegâne eserdir. 2400 yıl sonra mükemmel bir yol gösterici olarak yerini muhafaza etmektedir (Allen, 2004, s.1).

İslamiyet'in yayılmaya başlamasıyla birlikte doğuda yeniden önem kazanmaya başlayan at ve binicilik ile ilgili bilimsel çalışmalara rastlamaktayız. Emeviler ve Abbasilerin döneminde at yetiştirip terbiye etmeye büyük ehemmiyet verilirdi. Arap bilginleri bu dönemde at ve atıcılıkla ilgili çeşitli eserler verdiler. Abbasi halifesi Mütevekkil'in ahırlarına ve onlarla ilgili gereçlere bakmakla görevli olan İbn Ebi Hazzam-ı Hattai'nin, İlm-ül Hayl (At bilgisi) ile Fürusiye (Atıcılık) adlı eserleri bunların başında gelir (Tutel, 1998b, s.87).

Kavimler göçü sonrası Avrupa'da feodalizm oluşurken, XI. yüzyıldan itibaren Türklerin Orta Asya'dan Anadolu'ya gelişleri, at ve atıcılık kültürünün anayurt olarak kabul edilen coğrafya üzerinde yeni bir yapılanma sürecine girdiğinin başlangıcı olarak kabul edilebilir. Zira her türlü atlı sporlar ve binicilik kültürü, bu dönemden itibaren daha zengin, daha kalıcı ve daha yaygın bir uygulama alanı bulacaktır. Aynı yüzyılda Kaşgarlı Mahmut'un "Divan-ı Lügat-it Türk" adlı eseri ile Yusuf Has Hacib tarafından yazılan "Kudatgu Bilig", içerisinde binicilik kültürünü barındıran terim ve tanımlardan oluşan, dönemin en önemli bilimsel çalışmaları olarak kabul edilebilir.

Divan-ı Lügat-it Türk'te, "At Türk'ün kanadıdır" sözü ile Türklerin hedeflerine atlarıyla ulaştığını belirtilmiştir. Ayrıca eser, atla ilgili 115 kelimeyi içermektedir. Eski Türklerde atlı oyun ve yarışlar yapılmıştır. Bu yarışlar yaz ortalarında ya da sonbahar aylarında yapılmış, bitiş noktasına ip gerilmiş bu noktaya ilk varan birinci sayılmış ve önceden belirlenen ödül verilmiştir. O dönemde en değerli ödül attır (Çınar, 1995, s.147-151).

Olimpiyatların yasaklandığı M.S. 394 yılı ile tekrar başladığı 1896 yılı arasında atların, savaşta ve sporda kullanım yerleri gelişerek değişim gösterdi. Farklı tarzlarda süvari birlikleri kuruldu ve bu tarzlara uygun atlar yetiştirildi. Manevra yeteneğini artırmak isteyen milletler daha hızlı ve çevik atlar, şövalyeler gibi ezici gücü yüksek birlikler isteyen milletler ise daha büyük ve kuvvetli atlar beslediler. Savaş taktik ve tekniklerinin gelişmesiyle birlikte eski tarz binicilik yetersiz kalınca birçok ülkede at ve binici eğitime yönelik arayışlar başladı.

Savaşların değişmesiyle, zırha olan talep azaldı ve süvariler, komutanın ani saldırı unsuru olarak tercih edilmeye başlandı. Bunlar çoğunlukla Arap kanı, çok az da

kuzeyin soğuk ırkının karışımıydı. İdeal birleşim, zeki ve hızlı, engellerden atlayabilen fakat sakin ve savaş için uygun olmalıydı. Bu ağırlıktan çevikliğe dalgalanma sürecinde modern anlamda dresaj yani at terbiyesi kendi anlamını buldu. Ülkeler hem binicileri hem de atları için okullar kurdular ve kendi at ırklarını geliştirmeye büyük önem vermeye başladılar.

Avrupa’da kuramsal binicilik eğitimi, şövalyeler için yetiştirilen büyük atları kullanabilmeleri amacıyla açılan at okullarıyla başladı. Şövalyeliğin büyük atları yerine savaş koşu ve taktiklerinin değişmesi nedeniyle hafif atlar kullanılmaya başlanınca, soylulara yönelik olan binicilik eğitimi de değişti. Artık soyluların tören ve gösteri atı haline gelen büyük at biniciliğinde de temel amaç turnuva tarzı saldırı değil, binicilik yeteneğini sergilemek ve gösteriydi. Binicilik okulları bu dönemde Batı Avrupa ülkelerinin at ve araba ihtiyaçlarını da karşılayan İtalyan şehirlerinde kuruldu. İlk okul Napoli’de Giovan Battista Pignatelli tarafından açıldı. Pignatelli’nin öğrencileri Avrupa’ya yayıldılar. İtalyan hocalar, Fransız ve Alman soylulara binicilik dersi verdiler.

Avrupa merkezli binicilik okullarının açılmaya başlaması, beraberinde binici ve hocaları at terbiyesinde yeni metotlar arayışına sevk etti. Büyük manejlerde hummalı çalışmalar yapılıyor, yerde ve atın üzerinde atlara dizgin, baldır, ağırlık gibi doğal uyarı ve yardımların yanı sıra kamçı, mahmuz ve ses yardımları ile çeşitli hareketler yaptırılmaya çalışılıyordu. Bazen atları istenileni yapmaya mecbur etmek için kuyruğuna dikenler bağlanıyor, sağrısına sivri demirler batırılıyordu. İç tarafı keskin üzengiler, sivri mahmuzlar, can acıtacak şekilde yapılmış özel kamçılar, kırbaçlar da kullanılmaktaydı.

XV. ve XVI. yüzyıllarda, Rönesans İtalya ve Fransa’ında binicilik bir bilim hatta bir sanat dalı olarak büyük önem kazandı. O kadar ki ata binmeye, at terbiye etmeye neredeyse resim, müzik, edebiyat gibi güzel sanatların dalı gözüyle bakıldı. Soylu biri teorik de olsa binicilikten fazla anlamıyorsa, onun soyluluğundan şüphe edilir oldu. Napoli’de Fiaschi adlı binicilik hocası ata fazla acı vermeyen ve dilini serbest bırakan yeni bir gem icat edip atlarda denedi. Onun en parlak öğrencisi Federico Grisone, ki “Grand Ecuyer” unvanını alan ilk büyük binicidir, 1550’de yazdığı Gli Ordini di Cavale (At binmenin kuralları) adlı eserde modern biniciliğin esaslarını

yeniden ortaya koydu. Onun yetiştirdiği biniciler Avrupa'ya dağılarak bu yeni tarz kurallarını gençlere öğretmeye koyuldular. Grisone'den sonra Giovanni Baphista Pignatelli de ustasının koyduğu yöntemleri daha geliştirerek binicilik sanatında önemli bir adım daha attı. Pignatelli, sirklerdeki binicilerin atlarını eğitmek için işkencelere, sert hareketlere başvurmadıklarını görmüş, onlar gibi yaparak atlara daha yumuşak yöntemler uygulamaya başlamıştı. Daha hafif, daha hareketli olan İspanyol atları bu dönemde büyük rağbet gördü. Bunun sonucu olarak da haralarda İspanyol atı yetiştirilmesine ağırlık verildi. Örneğin 9 aygır ve 24 kısraqla bugün lipizzan atları olarak bilinen beyaz gösteri atlarının yetiştirilmesine o dönemlerde, 1590'da başlandı (Tutel, 1998b, s.89-90).

Biniciliğin bu yeni şekli, ilk kez bu okulda, Frederico GRİSONE ve Pignatelli gibi ustaların önderliği ile öğretilmiş ve değerli eğiticiler yetiştirilmiştir. Fransa'da, yine bu dönemde, hara ve ahırlar çoğaltılarak at nesli geliştirilir. Ayrıca, Fransız Francois Robichon de LA GUERİNÈRE (1688-1751)'in, "Atçılardan İncisi" diye adlandırılan "Binicilik Eğitimi" adlı eseri, tüm ülkelerde, at severlerin elinden düşürülmez. Bu arada, Fransız Kralı XIII. Ludwingin'in binicilik öğretmeni Pluvinel gibi uzmanlar, İlk klasik binicilik büyükleridir. Bu dönemlerde Choureu, Saumur Binicilik Okulu ile Paris Askeri Binicilik Okulu'nu kurar. Aynı yüzyıl, Almanya'da Hannover ile Avusturya'nın Viyana şehrinde (Fischer V. Erlach'in çok güzel barok stili yapısıyla) dünyanın en güzel okulu "İspanyol Binicilik Okulu" açılır. XVIII. yüzyıl da Versay, Fransa'da sanatın merkezi durumunda ve İngiltere ile birlikte ilk klasik binicilik çalışmalarının ilgi gördüğü, uzmanlarının yetiştirildiği bölgedir (Temurlenk, 2000, s. 13).

Tarihi süreç içerisinde en köklü ve en gelişmiş binicilik okullardan ikisi hâlihazırda varlığını devam ettirmektedir. Ulusal Binicilik Okulu (The Cadre Noir of Saumur)/Fransa ve İspanyol Binicilik Okulu/Avusturya, günümüzde de kültürel miraslarına sıkı sıkıya sahip çıkmaktadırlar. Yüzlerce yıl önce kralı eğlendirmek ve keyiflendirmek amacıyla geliştirilen gösterilerin içinde atlar, binicisi üzerinde ve gözle görülür bir hareket yapmadan, kendi isteğiyle dans ediyormuş gibi hareket ederek, müzikal koreografiler eşliğinde sanatsal gösteriler sunmaya devam etmektedirler. Bu gösteriler halen günümüzde dresaj yani at terbiyesinin en yüksek stildir.

2.2.2. Klasik Binicilik Okulları

Fransa Ulusal Binicilik Okulu (Ecole Nationale D'equitation). XVI. yüzyılda Fransızlar tarafından İtalyan savaşları sırasında keşfedilen binicilik sanatı, Antoine de Pluvinel'in 1654 yılında Paris'te kurduğu binicilik akademisi ile bilimsel alt yapıya kavuşturulmuştur. 1666 yılında yazdığı ilk binicilik kitabı, müteakip yüzyıllarda sürekli geliştirilen binicilik ilminin esası olmuştur. 1680 yılında Versailles'a taşınan kraliyet binicilik merkezi XVIII. yüzyıl boyunca Fransız binicilik modeli olarak Versailles Okulu adı altında yaşamını sürdürmüştür. Versailles okulunda eğitilen subayların atın muharebeye yönelik eğitim teknikleri yerine daha çok atın daha estetik ve özel yanlarını keşfederek birbirlerini etkilemelerini amaçlayan binicilik hissiyatlarını geliştirmeyi tercih etmeleri Fransız generallerini telaşlandırmış ve Versailles sarayında "Kraliyet Muhafızları" adı altında bir okul açılarak eğitimler devam ettirilmiştir (L'equitation, 1997, s.4-6).

1763 yılında Saumur'a hareket ederek orada yerleşen Fransa Süvari Okulu diğer tüm binicilik okulları etkisini yitirirken dünyanın en güzel okulu olarak yeni bir döneme girer. Fransız ihtilali sonrası sürekli gelişen ve büyüyen okul 1824 yılında "Kraliyet Süvari Okulu" adı altında askeri binicilik ve akademik binicilik olarak iki kolda gelişimini sürdürmüştür. 1830 yılından itibaren Fransa'nın tek binicilik okulu olan Saumur, Francois Baucher ve Count d'Aure ile Fransız binicilik doktrini geliştirilmiş, at terbiyesi ve havaya hareketlerin uygulama metotlarını yaratmışlardır. "Bir Süvari Subayı" (1905), "Binicilik Soruları" (1906) adlı kitaplar Baucher metodu olarak at terbiyesi eğitiminin temellerini oluşturmuştur.

XX. yüzyılın başlarında Fransız binicilerin uluslararası yarışmalara katılması amacıyla geliştirilen eğitim teknikleri Albay Danloux'un engel atlamada binicinin at üzerindeki dengeli ve estetik pozisyonunu öğretmesi ile daha da hız kazanan Fransız ekolü, 1932 Los Angeles olimpiyatlarında kazanılan altın madalya ile sportif alanda da meyvelerini vermeye başlamıştır.

1972 yılında Ulusal Binicilik Okulu adını alarak 1984 yılında günümüzdeki modern tesislerine kavuşan okul; 400 yıllık binicilik kültürlerini muhafaza ederek geliştirmek, bilimsel yapısı ile Fransız biniciliğinin geleceğini yönlendirmek ve Fransız

ekolünü dünya ülkelerine ihraç etmek amacına yönelik çalışmalarını sürdürmektedir. Gençlik ve Spor Bakanlığı, Tarım Bakanlığı ve Milli Savunma Bakanlığı tarafından yönetilen Fransa Ulusal Binicilik Okulu'ndaki atlar her yıl Tarım Bakanlığı tarafından ortalama 35 atla bütünlenmekte olup, yılda yaklaşık 600 öğrenci (400 öğretmen) yetiştirmekte ve her yıl ortalama 50.000 kişi tarafından ziyaret edilmektedir. 1814 yılından bu yana süvari subaylarının eğitimlerini yaptıran öğretmenler Cadre Noir olarak adlandırılmaktadırlar. “Öğretmenlerin öğretmeni” olarak tanımlanan bu seçkin eğitimci binicilik okulundaki eğitim ve öğretim faaliyetlerinin yanı sıra geleneksel binicilik kültürlerini her yıl yaptıkları sınırlı sayıdaki gösteriler (Carousel) ile yaşatmaktadırlar (D'esperey, 1999, s.27).

300 hektarlık yerleşim alanı içerisinde, 400 at kapasitesi, 200 çalışanı ve 40 öğretmeni (Cadre Noir) ile faaliyet gösteren Fransa Ulusal Binicilik Okulu'nda, 10 olimpik açık manej, 5 olimpik kapalı manej, 40 km.lik eğitim pistleri, modern at hastanesi ve nalbanthane, araştırma ve geliştirme departmanı, simülasyon dershanesi, amfi tiyatrosu, kütüphane, fotoğraf ve kayıt laboratuvarları bulunmaktadır.

1991'den bu yana Angers Üniversitesinde, binicilik sporundaki eğitim ve öğretimi akademik kariyerle bütünleştiren Fransa Ulusal Binicilik Okulu, günümüzde olimpik branşlar (at terbiyesi, engel atlama, üç günlük yarışma) ile atlı jimnastik, atlı araba ve atlı dayanıklılık branşlarında sporcu ve öğretmen yetiştiren, hakem, nalbant, seyis vs. eğitimi veren, verdiği uluslararası belgeler ile dünya çapında geçerliliği olan en gelişmiş binicilik okuludur.

İspanyol Binicilik Okulu. “Beyaz Atların Klasik Okulu” olarak bilinen ve tanınan Viyana Holfburg'daki İspanyol Binicilik Okulu ile ilgili belgelenmiş ilk kayıtlara 1572 yılında rastlanır. Bu okul klasik eğitimin Rönesans geleneğini yaşatmakla birlikte uygulayan tek klasik binicilik sanatı enstitüsüdür ki ismini İspanya orijinli Romalılar zamanında da bilinen at yarışlarından alır.

1580 yılından itibaren Triastın yakınındaki bir ahır olan “Marstall und Stuttery Lipiza”nın ruhuyla yetiştirilmiş atlara verilen ortak isimdir. 1562'de İmparator II. Maximillian, Avusturya'ya İspanyol atları getirir. Arkasından Bohemya'da bir Kraliyet Ahırını kurar. Viyana Binicilik Okuluna getirilen bu atlar Rönesans stili ile yeniden inşa

edilmiş olan Holfburg'un en eski bölgesi Stallburg'a yerleştirildiler. Aynı zamanda Stallburg'un yakınında eski imparatorluk bahçesinde "Ross-Tumbplatz" adlı yarışlar düzenlemeye başladılar ve Josefplatz'ın günümüzdeki yerine ahşap bir binicilik okulu binası yapılır. Bu okul 1572'de belgelenmiş olan okuldur. II. Maximillian'ı örnek alan kardeşi Archduke Karl da 1580'de Lipizanner ırkının ana yurdu olacak bir ahır kurar (Wolfgang, 1998, s.17).

İmparatorluğun yaylımcı devrini Biedermeier zamanının polis devleti ve aynı zamanda sivil devrimi takip eder. Netice olarak Kış Binicilik Okulu, Avusturya demokrasisinin en önemli sahnesi olur. 14 Mart'ta Vienneses halkı Akademik Legion ile burada bir araya gelir ve 22 Temmuzdan itibaren, seçilmiş Avusturya Parlamentosu burada toplanır. Gründerzeit (ulusal büyüme yılları) birkaç yıl sonra başlar, Viyana kozmopolit bir şehir gibi yeniden inşa edilir, endüstrisi, makine sanayi ve ulaşımı geliştirilir. Zaman içerisinde, dokunulmamış ve belki de fark edilmemiş bir sonsuzluk adası olarak bilinen İspanyol Binicilik Okulu imparator ve onun önemli konukları için hizmet veren, saraya ait bir binicilik okulu olarak varlığını sürdürür. 1894'te son atlıkarmca gösterisi yapılır. Bundan sonra binicilik okulu klasik okul disiplini çerçevesinde binicilerin ve atların eğitimine odaklanır. Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda 1918'de Lipizza başka bir ülkenin topraklarına katılır. Dolayısıyla damızlık atların beslendiği yer ve bazı atları İtalya topraklarında kalır. Lipizzanerlerin büyük bir çoğunluğu kendilerini ülkelerinde hissettikleri Viyana'nın yakınındaki Laxenburg ve bilahare Styria'daki Stud Piber'e yerleştirilirler.

İspanyol binicilik okulu İkinci Dünya Savaşı'nı müteakip, müttefiklerin işgalinden 10 yıl sonra, Avusturya'nın tüm egemenlik haklarını geri aldığı 15 Mayıs 1955'deki Devlet anlaşmasının sonuçlanmasına kadar, Wels'deki sürgünde yaşamak zorunda kalır. Avusturya Cumhuriyeti İspanyol Binicilik Okulunun idaresini üzerine alır ve çalışmalarını halka açık hale getirir. Bu durum Avusturya halkı ve diğer Avrupa ülkelerinden gelen binicilerin katılımı ile bütün Avrupa ülkelerinde zarif biniciler, binlerce güzel beyaz at dostu ve biniciliğe âşık kimseler yaratır. İspanyol Binicilik Okulu halen havaya hareketler ve dresaj eğitimi vermekte ve yılın çeşitli dönemlerinde halka açık gösteriler düzenlemektedir (Podhajsky, 1962, s.67).

İspanyol Binicilik Okulu bugünkü tanıdığımız şeklini XIX. yüzyıl başında alır. Binicilerin imparatorluk uniformaları, altın örgülü şapka, kuyruklu kahverengi ceket,

sarı tonlarda güderi pantolon ve parlatılmış yüksek kalite çizmeden oluşmaktadır. 1814-1815 yıllarında yapılan Viyana Kongresi İspanyol Binicilik Okuluna yeni bir akım getirir ve bu da yüksek sınıf at meraklısı uluslararası seyirci önünde yapılan muhteşem at yarışı turnuvalarıdır. Bununla beraber bu akım Kış binicilik okulunda sadece halka açık bir Lipizanner dresaj gösterisi değil, Beethoven idaresindeki yüzlerce müzisyenin katıldığı muhteşem konserler ve binlerce kişinin yer aldığı mükemmel maskeli baloları da kapsamaktadır.

BÖLÜM 3

BİNİCİLİK SPORUNDA TEMEL TANIMLAR, OLİMPİK BRANŞLAR VE MODERN OLİMPİYATLARDA BİNİCİLİK

3.1. Binicilik Sporunda Temel Tanım ve Kavramlar

Binicilik; atı iyi durumda kullanma sanatı olup bu iyi durum, atı tam yerinde, sakin, zamanında, güven içinde ve olabildiğince işe uygun kuvvet sarf ettirerek kullanma becerisidir. Dolayısı ile her sanat, spor ve bilim gibi devamlı gelişme durumundadır (Temurlenk, 2000, s.1).

At; bilimsel adı Equus Caballus'tur. Çok eski çağlardan beri insanoğlu ile beraber yaşayan atın geçmişi günümüzden yaklaşık 55 milyon yıl öncesine dayanır. En eski şekli ile atın insanoğlundan 50 milyon yıl önce var olduğu kabul edilir. Erkek ata aygır, dişi ata kısırak, yavrusuna tay, kastre edilene iğdiş, başıboş dolaşana hergele ya da yalkı denir. Yük işinde kullanılan atlara beygir adı verilir (Temurlenk, 1996, s.1).

Atların bölümleri üç başlık altında incelenebilir. Bunlar: Baş, gövde ve bacaklardır. Baş bölgesinde tepe, alın, burun, ağız ve dudaklar bulunur. Gövde bölgesinde; boyun, cidağı, sırt, bel, sağrı, karın ve kalçalar bulunur. Bacaklar ön ve arka bacaklar olarak ikiye ayrılır. Ön bacaklarda omuzlar, pazu, kestaneler, topuklar, bukağılık ve tırnak bulunur. Arka bacaklarda ise, uyluklar, baldırlar, hanep, incik, topuk ve tırnak bulunur.

Don; atın vücut, yele ve kuyruğundaki tüy ve kılların rengine denir. Don, tay büyümesini tamamlayıncaya kadar değişebilir. Ancak büyüme çağının sonunda tüylerinin rengi gerçek donu oluşturur ve yaşlılık çağına kadar devam edebilir. Atların alın ve yüzlerindeki nişanelere akıtma, ayaklarındakilere ise seki adı verilir. Donlar bir renkli, iki renkli, üç renkli ve müzdeviç olarak dörde ayrılır. Bir renkli donlar: al, yağız, beyaz ve izabel'dir. İki renkli donlar: doru, kula, boz ve kır olarak dörde ayrılır. Üç renkli donlar ise; ahreç, kızıl kır ve üveyik kır'dır. Müzdeviç donlar; hayvanın üzerinde başlı başına iki donun bölümler şeklinde bulunması ile olur ve bu donlardan birisi genellikle beyazdır (Temurlenk, 1996, s.11-20).

Donatım; Binicilik sporunda at ve binici tarafından kullanılan teçhizat ve malzemelerdir. At donatımındaki temel teçhizat ve malzemeler:

Başlık; atın sevk ve idaresi için kullanılan temel donatımdır. Kullanım maksatlarına göre bir çok çeşidi bulunan başlığın ana parçaları; tepe kayışı, yanak kayışı, burunsallık, çene altı kayışı, alınsallık, boğaz altı kayışı, dizgin, ağızlık demiri (Gem, kantarma vb.) ve yanak lastikleridir.

Eyer; binicinin ata oturması için deri, tahta ve demirden yapılmış teçhizata eyer denir. Parçaları; ön hane, orta hane, arka hane, üst tepindirik, alt tepindirik, çeki kayışları, kolan, üzengi kayışları ve üzengilerdir (Temurlenk, 1996, s.151-208).

Ayak koruyucuları, at örtüleri ve kuyruk koruyucuları’dır.

Binici donatımındaki malzemeler: Koruyucu başlık (Tok), çizme, pantolon, ceket, gömlek, kravat, eldiven, mahmuz ve kamçı bulunur (Temurlenk, 1996, s.274).

Tımar; solunum organı olan derinin, normal beden ısını koruması ve vücutta biriken toz, kir, kepek ve çamur vb. zararlı cisimlerin dışarı atılması için yapılan temizlik çalışmasıdır (Temurlenk, 1998, s.19).

Manej; binicilerin ve atların binicilik eğitimini yaptıkları, yarışmaların düzenlendiği, kapalı ve açık olarak inşa edilebileceği gibi, zeminde kum, çim veya çeltik (pirinç kabuğu) kullanılan genellikle dikdörtgen şeklindeki alandır.

Uyarı ve Yardım; binicinin ata isteklerini bildirdiği tesirlerin hepsine birden denir. Temel yardımlar; baldır, ağırlık ve dizgin yardımıdır. Yardımcı uyarı ve yardımlar ise mahmuz, kamçı ve sestir (Ünver, 2003, s.27).

Yürüyüş kararları; atın belirli bir tempo ile yürürken adımlarının ve sıçramalarının eşit uzunluk ve eşit zamanda atılmasıdır. Atın doğal olarak üç yürüyüş şekli vardır. Adeta; dört zamanlı bir yürüyüş şekli olup, atın her ayağını farklı zamanlarda atmasıyla yaptığı en yavaş yürüyüş şeklidir. Süratli; iki zamanlı bir yürüyüş şeklidir ve at çapraz ayaklarını aynı zamanda atar. Dörtal ise üç zamanlı ve en hızlı yürüyüş şeklidir (Temurlenk, 1998, s.57-73).

FEI; Uluslararası Binicilik Federasyonu'dur. FEI'nin resmi olarak kabul ettiği branşlar; at terbiyesi, engel atlama, üç günlük yarışma, atlı dayanıklılık, atlı araba ve atlı jimnastiktir (FEI, 1985, s.6-12).

At Terbiyesi (*Dressage, Dresaj*); atın fiziğinin ve yeteneğinin uyumlu olarak geliştirilmesini amaç edinmiş, binici ile at arasında mükemmel bir uyum oluşmasını sağlayan branştır.

Engel Atlama (*ShowJumping, Concurhippique, Konkurhipik*); çeşitli konumlarda hazırlanmış engelli bir parkur üzerinde, yarışmacı ve at ikilisinin denendikleri yarışmadır.

Üç Günlük Yarışma (*3Days Event, Concurcomplet, Konkurkomple*); tüm olimpik branşlarını içeren bir yarışma olup, bir binicinin aynı atla üç gün üst üste bu dallardaki biniş tecrübesini ortaya koymasını sağlamak amacı ile düzenlenmektedir.

Atlı Dayanıklılık (*Endurance*); atın sürat ve dayanma yeteneğinin test edildiği bir yarışma türüdür.

Atlı Araba (*Driving, Attelage*); arazide yapılan aheste bir sürüşten, kısa mesafe yarışlarına veya arazide yapılan büyük yarışlara kadar herkes için bir şeyler içeren ve sürekli gelişen bir spordur. Dünyanın dört bir yanında tek atın, çift atların veya grup atların çektiği atlı araba yarışları, günümüzde de tüm heyecanıyla yapılmaya devam etmektedir.

Atlı Jimnastik (*Vaulting, Voltige, Voltej*); Çılbır ipi ile bir daire üzerinde ve atın doğal yürüyüş kararlarında, bireysel veya ekip olarak at üzerinde zorunlu veya serbest jimnastik hareketlerin icra edildiği bir branş olup değerlendirmeler hakemler tarafından hareketlerin artistik ve zorluk derecelerine göre yapılmaktadır.

3.2. Binicilik Sporunda Olimpik Branşlar

3.2.1. At Terbiyesi (Dressage, Dresaj)

Dresaj kelimesi, Fransızca “dresser” fiilinden gelmiş olup yetiştirme, eğitme anlamına gelmektedir. Bu geniş anlamda binicinin hareketlerini ve işaretlerini, rahat, istekli, dikkatli ve en önemlisi ortağından karşılık alıcı bir şekilde inşa etmeye niyetli olması anlamına gelir. Bu terim genellikle resmi yarışmalar ve gösteriler ile birleştirilmiş olmasına rağmen, temel dresaj teknikleri bütün yarışma branşları ve eğlence amaçlı binişlerde kullanılmaktadır. Doğru dürüst bir dresaj eğitimiyle atınız ağır ve hantal bir traktörden güçlü ve kıvrak bir binicilik spor arabasına ve ufak dokunuşlara cevap veren bir spor atına dönüşecektir (Fisher, 1989, s.14).

At Terbiyesi biniciliğin esasını teşkil eder. Maksudı, atın muvazene ve yumuşaklığını, binicinin yardımlarına karşı itaatini meydana çıkarmaktır. Atın yürüyüşlerindeki serbestiyet, hareketlerindeki ahenk, yumuşaklık, sevk ve idaredeki kolaylık, atın doğru vaziyetini muhafaza etmesiyle kendisini gösterir. Bunlarda ancak at terbiyesi hareketleriyle mümkündür (Süvari Yarışma Grubu Talimatı, 1965, s.14).

Eğer edebiyat bir güzel sanatsa, konuşmakla güzel konuşmak, yazmakla güzel yazmak arasındaki fark sanatı oluşturuyorsa, biniciliğin sanatsal yönünün en üstünde dresaj bulunmalıdır. Atla iletişimin en üst seviyede olduğu, binicisi üzerinde ve gözle görülür bir hareket yapmadan, atın kendi isteğiyle dans ediyormuş gibi yürüdüğü dresaj, dengenin yumuşaklığın ve uyumun, hepsinin üzerinde biniciliğin temelini oluşturmaktadır.

At terbiyesi, binicinin ata isteğini iletmek, bunu seri bir şekilde icra etmenin kendi hesabına faydalı olacağını ona anlatmak ve nihayet bunu ona kendi isteğiyle kabul ettirmekten ibarettir (Taton, 1935, s.13).

Sonuçta, atı sakın, esnek, gevşek ve de kendine güvenli, dikkatli, duyarlı kılar ve böylece de binici ile mükemmel bir uyum sağlar. At kendinden emin ve binicisinin kontrolünde dikkatlidir. Düz hatlarda dosdoğru, eğri hatlarda ise uygun bir biçimde eğilir. Bütün çalışmasında, hatta duruşta at daima “dizginde”, yürüyüşü düzenli, serbest ve hiçbir şekilde tutuk değildir. Binicinin en ufak uyarısına cevap verir. Böylelikle atın tüm gövdesi canlanır ve ruh kazanır.

Bir ata kendisinden istenilen hareketleri yapabilmesini öğretmek sanatına “At Terbiyesi” denir. Diğer bütün binicilik dalları için vazgeçilmez bir eğitim türüdür. Bu eğitimden geçen atlar hem yetenek hem de fiziki özelliklerine göre ya engel atlama. Ya at terbiyesi ya da üç günlük yarışma (konkur komple) dallarına ayrılırlar (Tutel, 1998, s.103).

Kayıtlara göre at terbiyesi hareketleri Antik Yunanlara kadar gitmektedir. Antik çağda, savaş öncesi atları yumuşatmak ve binicinin isteklerine cevap verecek duruma getirmek amacıyla yapılıyordu. Bütün bunlar eyer ve üzengi olmamasına rağmen ilkel bir başlık yardımıyla yapılmaya çalışılıyordu. O dönemde Xenophon tarafından yazılan

ilk binicilik kitabı, aslında tam anlamıyla bir at terbiyesi eğitime yönelik bir çalışma olarak kabul edilebilir. Zira kitap tamamen binicinin at üzerindeki derin, dengeli ve hafif oturmasının at ile bütünleşerek ondan istenilen hareketleri yapmasının temel şartı olarak gösterilmekte ve bu alışverişin doğal ve estetik olmasını savunmaktadır.

Zaman içerisinde at terbiyesi, şövalyelerin, atlara savaşta gerekli manevraları tam olarak öğretebilmek amaçları sonucunda gelişmiştir. Fakat atların savaşta yerini kaybetmesiyle birlikte geliştirilen teknikler soylular tarafından binicilik yeteneklerini sergilemek amacıyla devam ettirilmiştir. Modern at terbiyesi, Federico Grisone'nin 1532 yılında Napoli'de bir binicilik akademi kurması ile başlamıştır. 1572 yılında kurulan İspanyol Binicilik Okulu ve 1654 yılında Paris'te kurulan Binicilik Akademisi tarafından bu teknikler üst seviyelere taşınmış ve bu okullar at terbiyesi eğitim ve gösterilerinin merkezi olmuşlardır.

XVIII. yüzyılın sonlarına doğru süvari atında bulunması gereken özellikleri, harp esasları dâhilinde sürat, topluluk ve bozuk arazilerden emniyetle geçiş olarak tespit ettiler. Bu becerileri atlara kazandırmak üzere yapılan çalışmalar günümüzün modern at terbiyesi hareketlerine ulaşılmasını sağlamıştır (Loch, 1990, s.19).

İlk resmi at terbiyesi yarışması 1912 Stockholm Olimpiyat Oyunları ile başlamıştır. At terbiyesi yarışmalarına 1950 yıllarına kadar sadece asker binicilerin katıldığını, bu tarihten itibaren de hem sivil hem de bayan binicilerin katılmasına izin verildiğini biliyoruz (Davis, 2005, s.11).

At terbiyesi yarışmaları düzenlenirken amaç, binicilik sanatının bozulmasını önlemek, temizliğini, sağlığını ve prensiplerini diğer nesillere bir paket içinde iletme'dir. At Terbiyesi Yarışmalarının sınıfları şu şekildedir;

- İlk Sınıf (A ve B)
- Hafif Sınıf
- Orta Sınıf
- Yüksek Sınıf
- Zor Sınıf
- Müzikli Serbest Sital

Yarışmalar 20 x 60 ebadında, dikdörtgen şeklinde ve tam anlamıyla düz bir alanda yapılmalıdır. Yarışmalar üç ayrı hakem tarafından değerlendirilir. Tüm yarışmacılar yarışmadan önce belirtilen izi takip ederler. İzde yapılan her hata cezalandırılır.

-İlk Hata: 2 ceza puanı

-İkinci Hata:4 ceza puanı

-Üçüncü Hata:8 ceza puanı

-Dördüncü Hata:Eleminayı gerektirir.

Aynı zamanda binici test hatası yaparsa (Süratlide derin oturuş yerine sportif oturuşta binerse, selamlamada dizginleri tek eline almazsa vb.) veya yarışma alanını gösterilen yerden terk etmezse iz hatası gibi cezalandırılır. At ve/veya binicinin düşmesi halinde ise bu düşmenin yapmakta olduğu harekete olan etkisi cezalandırılır.

Atın sakat olması halinde, yarışma alanına A noktasından başlanmazsa, çan işaretinden sonraki 60 sn. içerisinde girilmezse, alana çan çalmadan önce girilirse, yarışma sırasında ikinci bir harekete 20 sn. içerisinde geçilmezse ve atın dört ayağı da yarışma alanı dışına çıkarsa binici elenir. Ceza puanları, her hakemin listesinde binicinin aldığı puanlardan ayrı ayrı çıkartılır. Tüm hareketlere ve geçişlere hakemler tarafından, hakem puantaj listelerindeki numaraları karşılığına puan verilir. Yarışma alanında belli bir noktada yapılması gereken hareket, binicinin bu nokta üzerine geldiği zaman yapılmalıdır.

Ayrıca yarışmanın tamamlanmasından sonra, hakemler aşağıdaki hususlarda, aynı ölçülerle (0-10) genel puan verirler.

1-Adımlar

2-Empülsiyon

3-İtaat

4-Binicinin oturuşu ve binişi, yardımların doğruluğu.

Her yarışmadan sonra, her binici için hakemler tarafından tutulan puantaj listeleri ve genel puanlar puantörlere verilir. Puanlar gerekli katsayı ile çarpılır (eğer katsayı verilmişse) ve toplanır. Hatalar için verilen ceza puanları her hakemin listesindeki puanlardan çıkartılır. Toplam netice puanı, o binici için tüm hakemler

tarafından verilen puanların toplamıdır. Bireysel sıralama toplam netice puanlarına göre yapılır. Puan eşitliği halinde sıra ortak olarak paylaşılır. Ekip yarışmalarında ekip elemanı binicilerin netice puanlarının toplamı sıralamaya esas olur. (FEI, 1997, s.19-30).

1912 yılından günümüze kadar yapılan olimpiyatlarda bu branşta alınan neticeler EK-A'da sunulmuştur (Baryant, 2000, s.225-229).

3.2.2. Engel Atlama (Show Jumping, Concurhippique, Konkurhipik)

Modern engel atlamanın kökeni geleneksel tilki avlarına dayanır. Bu avlarda atlar çitlerden, nehirlerden ve doğal engellerden geçerlerdi. Amerika ve İngiltere'deki av meraklıları, atlarının kabiliyetlerini daha sistematik bir şekilde test etmenin yollarını arıyorlardı. Bu amaçla belli bir noktaya en kısa yoldan ulaşmak için bazı çitlerin üzerinden atlıyorlar, dik yamaçlara tırmanıyorlar ve ekili tarlalardan geçiyorlardı. İlk zamanlarda yarışlar köyden köye, kuleden kuleye yapılırdı, fakat daha sonra, belli bir noktadan başlayıp yine aynı veya yakınındaki bir noktada biten yarışlar açık arazide düzenlendi (Türkgenç, 2000, s.36).

O zamana kadar çit ve duvarların genişliğine atlanmasına önem veren biniciler, Dovenshire Dükü'nün hayli yüksek bir duvarı aşmasıyla birlikte, atın bu yeteneğini sergileme yarışına giriştiler. 1800'lü yıllara kadar binicilik bir engel atlamadan ibaretti. At ve binicinin yüksek engeli aşması başarı sayılıyordu. 1865 yılında kurulan Dublin Kraliyet Derneği atlama yarışları düzenledi. Yüksek ve geniş engellerden oluşan parkurda yapılan bu yarışlar yaygınlaştı, Fransa ve Rusya'da benzerleri düzenlendi. 1866 yılında Grand Prix engel atlama yarışmaları ilk olarak Paris'te doğdu. Daha sonra Fransa'nın askeri binicilik okulu Saumur'da engelli parkurlar kuruldu. Engelli yarışlar bir yandan panayır gösterileri, askeri eğitim, bir yandan da aristokratların becerilerini sergileme yarışları olarak gelişti.

Fransızlar ilk engel atlama yarışmalarının 1788'de kendi ülkelerinde düzenlendiğini ileri sürerken İngilizler, atla engel atlamaya ülkelerinde XVIII. yüzyılın ortalarında konan özel arazilerin parmaklıklarla çevrilmesi mecburiyetini getiren

yasayla başlandığını iddia ederler. Belirttiklerine göre, atlarıyla ava çıkan soylular, arazide karşlarına çıkan bu parmaklıkları aşmak için atlarını daha o zamandan engel atlatmaya alıştırmışlardır. İngiltere’de engel atlama yarışmalarının, başlangıçta tarım amaçlı etkinliklerin arasında bir panayır gösterisi olarak yer aldığı görülüyor. İlk olarak 1876’da Londra’da, Islington Tarım Şenlikleri’nde beş gün süren, az çok günümüzdekilerini andıran bir engel atlama yarışması düzenlendi (Tutel, 1998, s.96).

1901-1902 yıllarında İtalyan Ütğm.Federrico Caprilli, eski Türklerin savaş binişini inceleyerek, Pinerolo Tordo Quinto Binicilik Okulu’nda atlama oturuşunu keşfederek, sportif ilk uygulayıcısı oldu ve engel atlamanın gelişmesine büyük katkıda bulundu (Temurlenk, 2000, s.10).

Engel atlama yarışmaları, ilk kez Olimpiyat Oyunları çerçevesinde ikinci oyunlarda yer aldı. 1890’ de Paris’te yapılan oyunların programında üç ayrı engel atlama yarışmasına yer verilmiştir: önce yüksek engellerden oluşan bir yarışma, sonra geniş engellerden oluşan bir başka yarışma, son olarak da karma bir final. Bu yarışmalarda, yüksek engellerde atıyla 1.85’i aşan Fransız binici Dominique Maximien Garderés birinci, yine aynı yüksekliği atlayan İtalyan rakibi de ikinci oldu. Geniş engellerden oluşan parkurda da Belçikalı Constant ven Langhendonck atıyla 6.1 metre atlayarak birinciliğı kazandı. Ferdi atlama yarışmasının birincisi yine bir Belçikalı binici Aimé Haegemann oldu. Ertesi yıl, 1901’de İtalya’nın Torino kentinde yapılan yarışmalara ilk olarak değışik ülkelerden gelen asker biniciler katıldı; engel atlama yarışmalarında İngiliz, İtalyan rakiplerinde daha usta olduklarını kanıtladılar (Tutel, 1998, s.96).

1905’te Hollanda’nın La Haye kentinde yapılan bir toplantıda ilk uluslararası engel atlama yarışmalarının 1907 yılında, Londra’da Olympia’da yapılması kararlaştırıldı. Lonsdale Kontu’nun yönetiminde yapılan bu önemli yarışmalarda, değışik milletlerden, bu arada Birleşik Amerika’ dan da davet edilen danışmanlar ve yöneticiler hazır bulundu, ödüller de teşvik amacıyla gerçekten çok yüksek tutuldu. Bu yarışmalarda biniciler hem yüksek, hem de uzun engellerin yer aldığı bir parkur alanında yarıştılar. Belçikalı ve Hollandalı binicilerin büyük başarılar kazandığı yarışmalarda İngiltere’de engel atlama sporunun gelişmesinde büyük katkısı bulunan ünlü birincilik kazanıldı.

1904 yılında, Birleşik Amerika’nın St.Louis kentinde yapılan Üçüncü Olimpiyatlarda atlı sporlara yer verilmemesi, binicilik meraklılarını çok üzmüştü. İşveçli Kont Von Rosen harekete geçerek, 1906’da, Uluslararası Olimpiyat Komitesi’ne, atlı sporların da düzenli olarak Olimpiyat Oyunlarında yer alması için bir

öneride bulundu, ama nedense önerisi fazla bir ses getirmedi. Yine de modern Olimpiyat Oyunları'nın kurucusu Baron Pierre'de Coubertin, Von Rosen'den 1907'de toplanacak kongrede ele alınmak üzere daha ayrıntılı bir rapor hazırlamasını istedi. Hazırlanan yeni rapora göre atlı yarışmaların at terbiyesi, atlı pentatlon ve "Jeu de la Rose" adı verilen atlı bir oyundan oluşması öneriliyordu. Olimpiyat Komitesi'nin İngiliz üyeleri, 1908'de Londra'da yapılması kararlaştırılan oyunlarda atlı sporlara yer vermeyi kabul ettiler. Uluslararası Komite ise ancak atlı değişik ülkeden en az 24 binicinin katılmayı kabul etmesi halinde kararı onaylayacaklarını bildirdiler. Ama sekiz ülkeden, hem de 88 binicinin adlarını kayıt listesine kaydettirmelerine rağmen, atlı sporlar nedense son anda programdan çıkartıldı. Kont Van Rosen, buna rağmen cesaretini kaybetmedi; 1912'de 5. Olimpiyat Oyunları'nın İsveç'te yapılacak olmasından da kuvvet alarak Prens Karl'ın da desteğiyle oyunların programına atlı sporları koydurmayı başardı. Program At terbiyesi, Askeri Yarışma adı altında bir Konkur Komple ve bir de Engel Yarışmasından oluşuyordu (Tutel, 1998, s.97-98).

Binicilik sporları arasında bu branş olimpiyatlardaki en popüler olanıdır. Engel atlamada gerçek şampiyonlar, büyük engelleri dokunmadan aşma çabası içinde olan atlardır. Bir engel atlama yarışması, çeşitli konumlarda hazırlanmış bir engelli parkur üzerinde, yarışmacı ve at ikilisinin denendikleri bir yarışmadır. Yarışmanın amacı, atın engelle karşı olan dikkati, becerisi, gücü, gidiciliği ve itaati gibi nitelikleriyle binicisinin becerisini ortaya çıkarmaktır.

Engel atlama parkurları geniş bir alan etrafında ve içinde, birçok çeşidi olan kesin izleri takip eder. Parkurlar, parkur düzenleyicilerin kontrolünde hazırlanır. İyi hazırlanmış bir parkur, atı işini yaparken cezalandırmadan zevk alarak mücadele etmesini sağlar. Manej içerisinde engeller, binicinin en fazla zamanı aşmadan parkuru tamamlayabilmeleri için aralarındaki mesafeler dikkatle ölçülerek yerleştirilir. Parkurda genellikle 15-20 engel ve atlayış adedi olur. Engellerin şekil ve görünümleri cezbedici olmalıdır.

Uluslararası Binicilik Federasyonu engellerin maksimum genişlik ve yüksekliklerini kurallarla belirler. Buna göre "Kudret", "Güç ve Maharet Yarışmaları" veya "Yüksek Atlama Yarışması" dışında hiçbir engel 1.70 m. yüksekliği ve 2.00 m. genişliği aşmamalıdır. Resmi olarak kabul görmüş 6 çeşit engel vardır:

Dik Engel: Atın atlayışa kalktığı taraftaki tüm elemanlarının aynı düzey düzlemde olduğu, önünde yer sıırğı, çalı, yığınak ve apel gibi tanzim edici bir şeyin bulunmadığı engellerdir.

Geniş Engel: Atın belirli bir yüksekliği ve de genişliği aynı anda atlamak için çaba harcayacağı biçimde düzenlenmiş engellerdir.

*Sulu Hendek (Havuz):*Ne önünde, ne ortasında ne de arkasında herhangi başka bir engel bulunmayan içi su dolu engellerdir.

Kombine Engeller: Birbiri ardına iki, üç veya daha fazla atlayış gerektiren ve her biri arasında en az 7 m. ve en fazla 12 m. mesafe bulunan ikili, üçlü veya daha fazla gruplu engellerdir.

Banket, Tepecik ve Rampalar.

Kapalı Kombineler (Engeli sınırlayan elemanların ancak atlamak suretiyle geçilebilen engellerdir). Yarı Kapalı Kombineler ve Yarı Açık Kombineler (Bir tarafı açık diğer tarafı kapalı olan kombine engellerdir) (FEI, 1996, s.24-30).

Bu engeller ve atlayışlar tekli ve birkaç safhalı, düz veya kavisli hatlarda olabilirler. Engeller arasındaki mesafelerin farklı olması, atın engeli hatasız aşması için gerekli olan hız, tempo ve adım uzunluğunu sağlayıp sağlayamadığını belirler. Amaç parkuru hatasız ve zamanında bitirmektir.

Uluslararası Binicilik Federasyonu tarafından belirtilen kurallara göre aşağıdaki durumlarda binici elenir.;

- Yarışmaya başlamadan önce sahadaki bir engeli atlamak veya atlamaya teşebbüs etmek,
- Başlama işaretinden önce başlamak ve parkurun birinci engelini atlamak,
- Başlangıç veya bitiş hatlarını fanyonlar arasından geçmeyi veya mecburi geçiş noktalarını ihmal etmek,
- Yarışma süresince parkur izine ait olmayan bir engeli atlamak ve atlamaya teşebbüs etmek,
- Parkurun bir engelini atlamayı ihmal etmek,
- Bir engeli yanlış sırada atlamak,
- En fazla zamanı aşmak,
- Devrilmiş bir engeli tekrar düzeltilmesini beklemeden atlamak,
- Bir inkıta sonrası çan sesini beklemeden bir engeli atlamak,
- Bir ret, kaçma veya düşme sonrası kombine bir engelin tüm elemanlarını tekrar atlamamak (Bir kombine engelin kapalı kısmında olursa bu hariçtir),

- Kombine bir engelin her elemanını ayrı ayrı ve sırasında atlamamak,
- Başlangıç hattını geçmeden bir yarışmanın ilk engelini atlamak,
- Sahayı terk etmeden önce bitiş hattını at üzerinde geçmemek,
- Parkura başlama öncesi dahil hakem heyetinin izni olmadan yarışmacı/veya atın sahayı terk etmesi,
- Serbest kalmış bir atın parkura başlama öncesi dahil parkurun bitiminden önce sahayı terk etmesi,
- Tok ve/veya gözlük hariç yarışma süresince at üzerinde iken herhangi bir cismi almak, kabul etmek,
- 75 cm. den uzun veya ucunda ağırlık olan bir kamçıyı sahada, çalışma ve ısıtma alanlarında veya yarışma sahasının hemen civarında kullanmak,
- Yarışmacı veya atın yarışmayı tamamlamasına engel olacak bir kazanın vuku bulması,
- Kapalı kombine bir engelin yerini değiştirmek veya doğru yönde atlayarak terk etmemek,
- Yarışma süresince iki kez itaatsizliğin olması,
- Yarışma süresince birinci veya ikinci düşüş,
- Bir kaçma sonrası hatanın vuku bulduğu engeli tekrar atlamaya teşebbüs etmemek,
- Hakem heyeti herhangi bir sebepten yarışmacı ve atın yarışmaya devam edemeyeceğine karar veriyorsa (FEI, 1996, s.53-55).

Yarışma sonrasında bireysel sıralamada en düşük ceza puanına sahip yarışmacı birinci olur. Cezalardaki eşitlik durumunda en kısa zamanda parkuru bitiren yarışmacı birinci olur. Eğer yarışmanın şartlarında var ise her yarışmacının kendi atına bindiği bir baraj yapılır. Tekrar eşitlik olursa herhangi bir madalya için yarışmacıların sırası eşit olur.

Ekip yarışmalarında ise her ekibin en az ceza puanına sahip üç yarışmacısının ceza puanları toplamı ekibin toplam netice puanlarını verir. Birincilik için baraj koşulması şart olursa ilgili ekiplerin tüm yarışmacı ve atları baraja katılabilirler. Ekiplerin eşitliği halinde her ekibin en iyi üç yarışmacısının parkur zamanları toplamına göre sıralama yapılır.

Tüm engel atlama yarışmalarının hep aynı tipte olması tabi ki düşünülemez. Bu yarışmaların değişik türlerde yapılması yarışmacı ve seyircilerin ilgisini artırmak

açısından önemli bir etkidir. Gerek bireysel gerekse ekipler için birçok değişik engel atlama yarışması vardır. Bunlar;

Normal Yarışmalar ve Grand Prix Yarışmaları: Esas ilke olarak engel atlama maharetinin ölçüldüğü, herhangi bir eşitlik halinde birincilik için, bir veya en fazla iki barajla, parkur zamanının da dikkate alındığı yarışmalardır.

Kudret: Sınırlı sayıdaki büyük engellerle atın kabiliyetini ortaya çıkaran yarışmalardır.

Av Yarışmaları veya Sürat ve Maharet Yarışmaları: İzlerin mutlaka virajlı, engellerin alışıldan değişik, daha zor engelleri atlayarak iz kısaltmaya izin veren, atın itaatini, sevk ve idare kolaylığını ve süratini ortaya çıkaran yarışmalardır (FEI, 1996, s.81-83).

1912 yılından günümüze kadar yapılan olimpiyatlarda bu branşta alınan neticeler EK-B’de sunulmuştur (Baryant, 2000, s.181-185).

3.2.3. Üç Günlük Yarışma (3Days Event, Concurcomplet, Konkurkomple)

Üç günlük yarışma, ilk olarak süvari atlarını test etmek amacıyla başladı. Süvari atlarının, uzun mesafeler kat etmeye, arazideki doğal engelleri atlamaya ve eğitimlerde manevraları tam manasıyla yapmalarına ihtiyaç duyuluyordu. Bu amaçla ilk yarışmalar Avrupa’da 1902 yılında yapıldı ve hala devam etmektedir.

Bu yarışma, hakikaten iyi bir süvari veya av atının antrenmanın ve vaziyetin en iyi zamanında verebileceği dayanıklılık derecesini ispat için yapılır. Aynı zamanda binicinin atını arazide kullanma ve yürüyüş bilgisini gösterir (At Dergisi, 1936, s.5).

Üç günlük yarışmanın kendine özgü farklılığı, bu branşta kullanılacak atın kalitesinde farklı özelliklerin bir arada bulunmasını zorunlu kılmaktadır. At terbiyesinde binicinin isteklerine tam bir itaat ve izlenme keyfi vermeli, arazideki kros parkurunun stibli ve diğer yollarında dayanıklılık ve çeviklik, engel atlamada ise dikkat ve cesaret gerektiren doğru tekniğe sahip olmalıdır (Meade, 1990, s.111).

Diğer branşlarda olduğu gibi ulusal ve uluslararası federasyonlarca zorluk derecelerine göre çeşitli kategorilerde gerçekleştirilen üç günlük yarışma, bir binicinin aynı atla, üç gün üst üste ve birbirinden tamamen ayrı olarak icra edeceği, ilk gün at terbiyesi, ikinci gün arazideki doğal engeller üzerinde çeşitli fasıla ve bölümlerde yapılacak kros ve nihayetle aynı atla son gün yapılacak engel atlama yarışmalarından ibarettir. Her bir günde yapılan yarışmalar kendi branşları ile ilgili ulusal veya uluslararası yarışma yönetmeliklerine göre icra edilirler.

At Terbiyesi (Dresaj): Yarışmacı sayısına bağlı olarak birbirini izleyen iki güne yayılabilir. Kurallar tarafından özellikle belirtilmemiş her hangi bir durumda “At Terbiyesi Yarışma Yönetmeliği” uygulanır.

Arazi (Dayanıklılık): Arazi yarışması 4 bölümden oluşur.

-A ve C bölümleri: Süratli veya yavaş dörtnalla koşulan yollar ve izler.

-B bölümü: Dörtnalla koşulan engelli stibli

-D bölümü: Dörtnalla koşulan engelli arazi parkuru. Bu bölümdeki engeller sabit, şekil ve görünüş olarak cezbedici olmalıdır. Doğal engeller kullanıldığında, eğer gerekiyorsa yarışma boyunca aynı durumda kalmalarını sağlamak için sağlamlaştırılmalıdır. Atın düşüp engellerin arasında sıkışması veya kendini yaralaması olasılığına karşı arazi engelleri, bir bölümünün kolayca sökülüp, kolayca geri takılabileceği şekilde inşa edilmelidir. Bu tip kolaylık engelin sağlamlığını bozmamalıdır.

Engel Atlama: Bir engel atlama yarışması yapılır. Engel atlama yarışması parkurunun uzunluğu, hızı, engellerin boyutları, Üç Günlük Yarışmanın genelde zorluğuna, katılan binicilerin özelliklerine ve diğer at terbiyesi ve arazi yarışmalarının zorluğuna bağlıdır. Kurallar tarafından özellikle belirtilmemiş her hangi bir durumda “Engel Atlama Yarışma Yönetmeliği” uygulanır (FEI, 1995, s.13).

Yarışma boyunca toplam 5 kontrol yapılır;

1. Atların Gelişlerindeki Kontrolü: Atların yarışma bölgesine varışlarında yapılır.

2. İlk At Kontrolü: At Terbiyesi Yarışmasından normalde bir gün öncesinde yapılır.

3. İkinci At Kontrolü: C bölümünden sonra ve D bölümünden önce verilen 10 dk.lık dinlenme sırasında yapılır.

4. D Bölümünden Sonraki Muayene: Yarışmacı D bölümünü bitirdikten sonra yapılır.

5. Üçüncü At kontrolü: Engel Atlama Yarışmasından önce yapılır.

Arazi bölümünde aşağıdaki durumlarda elemine yetkisi Hakem Kuruluna aittir:

- Aynı engelde 3ncü itaatsizlik, kaçma veya daire
- Atın ve/veya binicinin ikinci düşüşü
- Kural dışı yardım almak
- Başlama işareti verilmeden yarışmaya başlamak
- Kendini geçmekte olan bir biniciyi kasıtlı engellemek
- Başka bir biniciyi geçerken kasıtlı tehlike yaratmak
- İşaret verildiğinde durmamak

Şu durumlarda ise kesin elemine olunur:

- İkinci at muayenesinde yorgunluk veya sakatlık
- Ata zalimce davranmak
- Uygun olmayan teçhizatla yarışmak
- Zorunlu geçiş veya bir engeli geçmemek
- Engeli tersinden atlamak veya zorunlu geçiş noktasını tersinden geçmek (FEI, 1995, s.28-71).

Birinci gün “At Terbiyesi” yarışmasında, yarışmacıların hakemler tarafından aldıkları puanlar ceza puanlarına dönüştürülür. Bu sonuçlar sıralamayı tespit etmek üzere kaydedilirler ve yayınlanırlar. İkinci gün “Arazi” yarışmasında, her yarışmacının engellerden aldığı ceza puanları, dört bölümün herhangi birinde belirli zamanı aşmak sureti ile alabileceği ceza puanlarına eklenir. Bunlar da kaydedilir ve yayınlanır. Üçüncü gün yapılan “Engel Atlama” yarışmalarında, her yarışmacının engellerden aldıkları ceza puanları, belirli zamanı aşması durumunda alabileceği ceza puanlarına eklenir ve tüm sonuçlar sıralama için kaydedilir ve yayınlanır.

Bireyseli kazanan yarışmacı, her bir yarışmacının aldığı ceza puanları toplandıktan sonra, en düşük toplam ceza puanı alan binicidir. Toplam ceza puanları eşitliğinde, krostaki puanlar sıralamayı belirler, eşitlik bozulmazsa stibli puanları, yine bozulmazsa krosta belirli zamana en yakın parkur zamanı esas alınır. Takım yarışmalarında ise, en iyi üç yarışmacının sonuç puanları toplandıktan sonra en düşük toplam ceza puanını alan takım birinci olur.

1912 yılından günümüze kadar yapılan olimpiyatlarda bu branşta alınan neticeler EK-C’de sunulmuştur (Baryant, 2000, s.143-147).

3.3. Modern Olimpiyatlarda Binicilik

Modern Olimpiyatların başladığı 1896 yılı öncesinde XVIII. yüzyılın sonlarından itibaren özellikle İngiltere merkezli birçok Avrupa ülkesi ve Amerika’da, başta atletizm olmak üzere sportif yarışmalar yapılmaya başlanmıştır. Olimpiyat Oyunları kavramı her ne kadar bu dönemde konuşulmaya başlanmışsa da uygulamaya geçme konusunda ülkeler henüz kendilerini hazır hissetmiyorlardı. 1859, 1870, 1875 ve 1889 yıllarında yapılan yarışmalar ilk olimpiyat öncesi denemeler olarak kabul edilebilir ve binicilik sporları da bu yarışmalara 1859 yılında dahil edilmiştir (Messinesi, 1973, s.51-55).

Modern Olimpizm felsefesinin babası Baron Pierre de Coubertin, kendi eğitim anlayışı uyarınca, sporun yaratıcı, iyileştirici, birleştirici ve eğitici öneminin tüm dünyaya benimsetilmesini amaçlayarak, Antik Yunan dünyasında düzenlenen ve arka planında bir tür kutsallığın bulunduğu, hem bedene, hem de ruha yönelik olan Olimpiyat Oyunlarını yeniden canlandırmayı tasarladı

İlk uluslararası karşılaşmayı 1892 yılında Fransa’da İngiltere’nin de katılımıyla yapan Coubertin, müteakip yıllarda farklı ülkelerden gelen kabileleri tören ve kutlamalarla karşılayarak modern oyunların antik zamanda olduğu gibi ziyafet ve şenliklerle sonlandırılması gerektiğini hissetti (Kristy, 1995, 37-38).

1892 yılında “Modern Dünyada Beden Eğitimi” konulu bir konuşma yapan Pierre de Coubertin ilk defa olarak “Olimpik Oyunları ihya edelim” dedi. 1894 yılında Oaris Kongresi’nde Amerika ve Avrupa’nın 12 ülkesinden gelen delegeler oybirliği ile Modern Olimpiyat Oyunlarının yapılmasını ve Baron Pierre de Coubertin’in tezini onaylamışlar ve böylece OLİMPİZM düşünce ve felsefesi ortaya çıkmış, Uluslararası Olimpiyat Komitesi kurulmuştur. Bundan sonraki iki yıl olimpiyat oyunlarının hazırlıkları ile geçti ve 5 Nisan 1896’da Atina’da 14 ülkeden yaklaşık 245 erkek sporcunun 43 branşta yarışlara iştiraki ile ilk Modern Olimpiyat Oyunları başladı

(TMOK, 1985, s.31). Bayan sporcuların tarihte katıldıkları ilk olimpiyat oyunları ise 1900 yılında Paris’te yapılan II.Olimpiyat Oyunları olmuştur (Wheeler, 1995, s.34).

Modern Olimpizm Felsefesinin babası Baron Pierre de Coubertin, binicilikle ilgili olarak: “Ruh, yani zihin ve karakter kendisinden daha güçlü olan hayvan bedeni üzerinde duran bir binicidir ve ruh eğitip yönetmek için bu kendisinden üstün gücü ustalıkla yönlendirdiğinde, bedeni aracılığıyla kendisini bulur. Yetkin bir at eğitimcisi, temel ilkelerini sıralarken “at” ve “binici” terimlerini “beden” ve “ruh” olarak değiştirseydi ne kadar güzel bir ahlak kitabı yazmış olurdu” diyerek biniciliğin önemini belirtmiştir (Coubertin, 1906, s.125-126).

1901-1903 yıllarında İtalyan Ütgm.Frederrico Caprilli, eski Türklerin savaş binişinden de esinlenerek “binici, at üzerinde bir engeli atlarken pozisyonunu nasıl muhafaza temeli ki at ile binici arasındaki denge ve uyum engelin başarıyla atlanmasına yardımcı olsun” ana fikrine yönelik olarak yaptığı çalışmalar neticesinde, Pinerolo Tordo Quinto Binicilik Okulu’nda “Engel Atlama” oturuşunu keşfederek bu branşın gelişmesine büyük katkı sağladı.

Binicilik tarihinin bugünkü anlayışa temel oluşturan değişimi İtalya’da gerçekleşti. Caprilli 1902 yılında öne yatarak atlama stilini geliştirdi. Caprilli’nin, atın psikolojisi ve hareket yeteneğini dikkate alan modern atlayış tekniği, 1903–1907 yıllarından itibaren İtalya Süvari Okulu’nda benimsendi ve uluslararası temaslarla atlı spor yarışmalarının geliştiği yüzyıl başında da hızla yayıldı (Emiroğlu, 2002, s.181-182).

Bu gelişmeler olurken, biniciliğin farklı branşlarında çeşitli ülkelerde ulusal ve uluslararası yarışmalar düzenlenmeye başlamıştı. 1896 yılında düzenlenmeye başlanan olimpiyatlara binicilik dâhil edilmedi. Ve ilk olarak 1900 yılında Paris’te düzenlenen olimpiyat oyunlarında yapılan engel atlama yarışmalarıyla birlikte binicilik olimpiyatlardaki yerini almış oldu. Fakat her üç binicilik branşı birden 1912 yılında İSVEÇ/Stockholm’deki olimpiyatlarda resmi olarak olimpik spor kabul edildi. İlk defa bu olimpiyatlarda 7 ülkeden 27 yarışmacı her üç branşta da (Engel Atlama, Üç Günlük Yarışma ve At Terbiyesi) yarıştılar. Bu yarışmalar 5 günlük bir sürede tamamlandı.

II.Dünya Savaşından sonra modern sporlardaki gelişme çok hızlı oldu, fakat uluslararası binicilik yarışmalarına katılım beklenenin altındaydı. Hepsi birbirlerini ve hakemleri tanıyorlar ve neredeyse aynı olan yöresel kuralları kabul ediyorlardı. Üç binicilik branşının olimpiik spor olarak kabul görmesiyle birlikte uluslararası kuralların gerekliliği şart oldu. Böylece Mayıs 1921’de 10 ülkeden binicilik örgütleri Lozan’da uluslararası bir federasyon kurmak için toplandılar.

FEI (Uluslararası Binicilik Federasyonu) 1921 yılında Belçika, Danimarka, ABD, Fransa, İtalya, Japonya, Norveç ve İsveç tarafından İsviçre’nin Lausanne kentinde kuruldu. FEI’nin en önemli amacı, binicilik sporunun tüm disiplinleri için tek otorite olarak kurallar koymak ve programlar yapmak, bu sporu az gelişmiş ülkelerde de yaygınlaştırmak ve özel olarak atın sıhhatinin korumaya yönelik düzenlemeler getirmektir (Bryant, 2000, s.33).

Bugün her binicilik branşı kendi kuralları ile varlık gösteriyorlar. Uluslararası Binicilik Federasyonun kurallarına göre; olimpiyatlarda her ülkeden 4 binici bir takım oluşturuyor ve en iyi üç puan hesaplamaya dâhil ediliyor. At terbiyesinde alınan puanların ortalaması hesaplanıyor ve en yüksek puanı alan takım birinci oluyor. Engel atlamada ve üç günlük yarışmada ise ceza puanları ve hatalar toplanıyor, en düşük puanı alan takım birinci oluyor.

Binicilik sporunun, bir harp aracı olarak kullanılmasından oluşan tarihi birikim sonucunda ilk olarak askerler tarafından yapılmaya başlaması doğal bir tespit olarak görülecektir. Bu sebeptendir ki II.Dünya Savaşı sonrasına kadar Olimpiyat Oyunlarına katılan binicilerin tamamına yakını asker ve dolayısıyla erkek binicilerden oluşmaktaydı. 1952 yılında bu kısıtlama kaldırıldı ve binicilik branşlarında bayanlar ve erkekler olimpiyatlara katılmaya başladı.

Binicilik Olimpiyatları yıllarca erkeklerin katıldığı bir kulüp havasındaydı. 1950’li yıllarda spor sivilleşmeye başlayınca öncelikle bireysel disiplinlerde bayan binicilerin de 1952 Helsinki Olimpiyatlarından itibaren oyunlara katılmalarına izin verildi. En zor ve sıkıntılı branş olan Üç Günlük Yarışma (Konkur Komple) dalında ise ilk bayan binici 1964 Tokyo Olimpiyat Oyunlarında yer almıştır (Lechenberg, 1964, s.369).

1912 yılından 2004 yılına kadar yapılan tüm olimpiyat oyunlarında yer alan binicilik sporu sadece 1956 Melbourne Olimpiyat Oyunlarında Avustralya hükümetinin canlı hayvanlar için koyduğu 6 aylık karantina uygulamasında sürenin kısaltılması talebine olumlu cevap vermemesi üzerine Binicilik Olimpiyat Oyunları aynı yıl Haziran ayında Stockholm/İsveç'te yapıldı (Kindersley, 2004, s.93).

I.Dünya savaşı nedeniyle 1916 yılında Berlin'de yapılması planlanan 6ncı Olimpiyat Oyunları ile II.Dünya savaşı nedeni ile 1940 yılında Helsinki ve 1944 yılında Londra'da planlanan 12 ve 13ncü oyunlar iptal edilmiş olup (Lucas,1980, s.19,135), bu oyunlar haricindeki tüm olimpiyatlarda binicilik sporu her üç branşta yer almıştır.

Olimpiyat Oyunlarına katılmak için gerekli koşullar, Uluslararası Binicilik Federasyonu (FEI) her dört yılda bir yapılan Genel Asamble sonrası yayımlanan "Olimpiyat Oyunlarında Binicilik Yarışmaları Yönetmeliği"nde açıkça belirtilmektedir. Oyunların düzenlenmeye başladığı ilk yıllarda sporun çok yaygın olmaması sonucu uluslararası yarışmalarda boy gösteren ülkelerin hemen hemen hepsi ev sahibi ülke tarafından olimpiyatlara davet edilmekteydi. Ancak tüm spor branşlarında olduğu gibi binicilik sporunda meydana gelen çok önemli gelişmeler, özellikle biniciliğin ekonomilerine katkı sağlayan devasa bir endüstri haline gelmekte olan ülke sayılarındaki sürekli artış, at ile binici üretimi ve eğitimindeki nicelik ve nitelikteki yükselen kalite, bu sporun olimpik yarışmalarına katılımına da bir sınırlama ve bir yeterlilik şartı koyma gerekliliğini zorunlu kılmıştır.

FEI tarafından ilgili yönetmeliğin ekinde yayınlanan "FEI Olimpik Seçim Grupları" ülkelerin, zorluk derecelerine göre tespit edilmiş uluslararası ve bölgesel yarışmalar ile Avrupa ve Dünya Şampiyonaları dâhil olmak üzere her bir resmi uluslararası yarışmada elde edecekleri puanların toplamına göre olimpiyat oyunlarına katılabilecekleri açıkça belirtilmiştir.

BÖLÜM 4

TÜRKİYE'DE BİNİCİLİK SPORUNUN TARİHSEL VE OLİMPİK GELİŞİMİ

4.1. Türk Kültüründe At, Atlı Sporlar ve Binicilik

At ve Türk, tarih boyunca iki kardeş, iki arkadaş, iki yaren gibi olmuşlardır. Günümüzdeki at kültürünü ve atçılığı anlayabilmek ve daha doğru değerlendirebilmek amacıyla kısaca tarihi birliktelik hakkında bilgi edinmek gereği vardır.

Türkler ata çok kıymet vermişlerdir. At Türklerin alâmetifarikaları haline gelmiştir. At, kahramanlığın, centilmenliğin bir sembolüdür. Türkler ata çok kıymet verip ondan tam manasıyla faydalanmasını bildikleri için geniş tarih yapmışlardır. Zaruri tabiat şartları karşısında göç eden Türkler, gittikleri her yerde medeni devletler kurmuşlar, kahramanlıklarını ve civanmertliklerini ata bağlılıklarıyla mütenasip olarak devam ettirmişlerdir (Türker, 1971, s.5).

Tarihte büyük bir yeri olan at, Türkler için çok daha fazla anlam ifade eder. İnsanlık tarihi atı bir spor ve savaş aracı olarak yıllarca kullanmıştır. Türk tarihinin tüm dönemlerinde at, günümüzde de olduğu gibi Türk Ulusu'nun sevgi, güven ve ilgisini toplamış, kutsal olarak görülmüş, saygınlık kazanmış, sanattan edebiyata, müziğe kadar geniş yer almıştır. Atın Türkler tarafından evcilleştirilmesiyle kurulan bu bağ; “Kuş kanatsız, Türk atsız olmaz” sözü çok güzel anlatır. Eski Türklere ait at kültürü ile ilgili bulgular bugün çeşitli müzelerde sergilenmektedir. Orta Asya'da Yenisey Bölgesi'nde kayalar üzerine yapılmış at resimleri ve çok eski dönemlere ait mezarlardan çıkan eşyaların üzerinde süsleme sanatı olarak at figürlerine rastlanmaktadır. Eski Türk destanları ve efsanelerinde atın ayrı bir yeri vardır. Oğuz Destanı at ile başlar ve Dede Korkut'ta at, insanla özdeşleşmiştir.

Dede Korkut Destanı'nda “Yayan erin umudu olmaz” sözü sık sık söylenerek, atın Türkler için değeri başka bir şekilde fakat aynı ehemmiyetle ifade ediliyor. Oğuz Türkleri, devletlerini at üstünde kurdular ve Anadolu'ya da at üstünde geldiler. Tarihçi E.Marcelin, Hunlara dair yazdığı eserinde, “...Türkler süvari muharebesinde zayıf, cılız

fakat yorgunluk nedir bilmezler. Şimşek gibi süratli olan atları üzerinde çakılı gibi dururlar ve hayatlarını at üzerinde geçirirler.....” demektedir (Güven, 1999, s.195).

At, Eski Türklerde insan ruhunu okşayan şu iki beşeri imkânı sağlamıştır. Biri at üstünde insanın kendisini başkalarından daha üstün hissetmesi, yani üstünlük duygusu, diğeri atın sürati sebebiyle kısa zamanda istenilen yere ulaşabilme iştiağının tatmini. Menghin’e göre ilki, Eski Türklerde “beylik gururu”nu uyandırıyor, ikincisi ise geniş ufuklara hükmetme “hakimiyet ve cihangirlik” duygusunu kamçıliyordu (Sertkaya, 1995, 2-3).

Bu noktadan hareketle at ile Türkün binlerce yıldır devam eden birlikteliğinde atın Türkler için bir hayvan olmaktan çok, değerli bir varlık ve ulvi bir sembol haline geldiğini görmekteyiz. İnsanlık tarihinde yer alan on altı Türk Devleti’nin birçoğunun bayrağında, at figürüne rastlamak mümkündür. Eski Türkler devlet yönetimi için en önemli gördükleri üç kavram at, avrat ve silahtı. At; Türkler için kuşun kanadı ne kadar önemliyse o kadar önemliydi, avrat; devletin temelini oluşturan aile kavramını, silah ise devletin askeri gücünü temsil etmekteydi.

İlk tarihsel belgemiz olan Göktürk yazıtlarından bu mücadelecî ve korkusuz insanların hayatlarının çok zaman at, ok ve yay ile geçtiği anlaşılmaktadır. Dahası, bu metinlerde atların ölümlerinden erlerin ölümleri gibi söz edilir. Bu da atı uysallaştıran Türklerin at ile bütünleştiklerinin bir anlatımıdır (Güven, 1999, s.11).

Tarihin parlak geçmişini anlatan at, Türk’e armağandır. Armağanlar ise kutsaldır. Türk’e bu kutsal armağanı hak ettiren, onun ata olan ilk hâkimiyeti, iyi huylu ve sevimli bir canlı duruma getirme hakkıdır. Bunun içindir ki; Türk’ler atı dövmez, kötü söz söylemez, sert davranışlardan kaçınır, kardeş ve yoldaştan daha yakın bulur, oynamasını ve kişnemesini uğur sayarlardı. Turan hükümdarı Alp Er TUNGA der ki; *“Ay gök için ne ise, Türkler için at da odur.”*

En eski çağlardan beri Türklerin siyasi, dini, iktisadi ve sosyal hayatında atın oynadığı merkezi rol meseleye açıklık kazandıran önemli bir nokta olarak görülmektedir. W. Schmidt, “Türkler çok eskiden beri sürüler halinde at yetiştirirler, atın etini yer, sütünü içer, onu kurban olarak sunar ve her sene özellikle savaş atlarından

binlercesini yabancı ülkelere ihraç ederek ekonomisini sağladılar” (Schmidt, 1946, s.322) demektedir. Atı ilk evcilleştiren Türklerin ilk düzenli atlı süvari birliklerini oluşturdıkları ve dünyaya savaş atı çağı açtıkları görülecektir. Batılı araştırmacılardan M.Brion “OĞUZ Han’ın ordusu bile dünyanın dört cihetine göre dört ayrı renge ayrılır; şimal fırkasının atları yağız, cenup fırkasının atları kula, garp fırkasının atları kır, şark fırkasının atları da bakla kır rengindedir” demektedir (Durmuş, 1993, s.141).

Türkler geniş otlaklara sahip oldukları için en çok ve en iyi atları beslemişlerdir. Avrupalılar Türkler kadar çok kaliteli atlara sahip olamadıkları için Türklere daima yenilmişlerdir. Jean Paul Roux’un yazdığı “Türklerin Tarihi” isimli kitapta “*Türkler isteselerdi bütün dünyayı fethedebilirlerdi. Ancak onlar atlarını besleyebilecek otlakların bulunmadığı ülkelere gitmediler*” demiştir (Güleç, 1996, s.49).

İslam öncesi Türk toplumlarının yaşayışlarında atı her yönüyle görmek mümkündür. Çin kaynaklarında yer alan Göktürk çağına ait değişik 11 at türü olduğu bildirilmektedir. Aslında o devre ait yunan kaynakları Türk-at beraberliğini “....Henüz ayakta durabilecek Hun çocuğunun yanında eyerlenmiş at hazır bulunur.... Hun Türkleri at üstünde yerler, içerler, alış-veriş ederler, sohbet ederler ve uyurlar At başka bir kavmi yalnız sırtında taşıdığı halde, Hunlar at üstünde ikamet ederler...” şeklinde tarif eder (Homeyer, 1951, s. 91).

Eski Türk toplumlarında hangi sebeple yapılmış olursa olsun uygulanan spor türlerinde ana unsur “At”tır. Atın semavi bir menşeiden geldiğine olan inançları Türklerin bu hayvana verdikleri değer ile yakından ilgilidir. Tarih boyunca atı kutlu saymış, bir “At Kültü” meydana getirmiş, ayinlerde kurban edip, merasim ve şölende yemişlerdir (Eröz, 1983, s.35).

Ata bağlı kültür, at kültürüne dayalı sportif aktiviteleri de ortaya çıkarmış, günümüzde Türkiye’de ve Türk dünyasında halen uygulanmakta olan Beyge, Oğlak kapmaca(Gökbörü/Buzkaşı), Gümüş kapma, Atlı Güreş, Kız Kovalama, Cambı Atma, Cirit ve Yorga/Rahvan at yarışları gibi çok sayıda atlı sporu miras bırakmıştır (Yıldıran, 1999, s.44).

Orta Asya Türklerinde çevgan ve gökbörü yoğun oynanırken, Anadolu Selçukluları ve Osmanlı İmparatorluğu dönemlerinde görülen cirit, ovalık ve dağlık kesimlerin oyunudur. Mısır'a da Osmanlı Türkleri tarafından götürülmüştür. Ciridin anlamı kabuğu soyulmuş hurma ya da ağaç dalıdır. Ciritteki değnek ve sopalara “ok” ya da “tahme” denir. Cirit hızlı koşturulan at üzerinden, rakibin fırlattığı ciritlere hedef olmaktan kaçınmak, onları havada yakalamak ve eldeki çögen denen sopalarla savunmak şeklinde oynanır.

Türkler, Türklüğün yüksek vasıflarından birisi olan atıcılık hünerini, at üzerindeki binicilik hüneriyle bütünleştirmiş, atı ile olan uyumlu birlikteliği ile çeviklik becerilerini cirit oyunuyla sergilemiştir. Binlerce yıl boyunca devam ederek günümüze kadar gelen ve su ciridi, menzil ciridi, düğün ciridi, deri ciridi, ilkbahar ciridi gibi çeşitleri ile hala memleketimizde oynanan cirit, folklorumuzun çok önemli bir kültürel değeri olarak kabul edilebilir.

Eski Türklerin “ata sporu” sayılabilecek branşlardan biri de polo oyunu idi. Poloya “çögen” adını veren Türkler, tahta çıkma törenlerinde bu oyunu oynardı. Göktürkler’in “gökbörü” adlı oyunlarını geliştirerek “atlı hokeye” çevirdiği “polo”nun “atası”, ismini atlıların elindeki “çögen” adlı sopalardan almıştı. Çögen’e bazı yörelerde Çöğan, çevgan, çevgen, bandal, tubuk ya da tepik denilmiştir. Tibetçe “pulu” “top” anlamına gelirken Türkler ise topa “tepük” demektedir (Ülkütaşır, 1967, s.663).

Çögen, ekseriya altışar veya dörder kişilik karşılıklı iki ekip halinde ve at üzerinde geniş ve düz bir meydana oynanır. Çögen denilen ucu eğri, çengelli ve sapı 1.30 cm. civarında olan bir değnekle oynanır. Oyundaki amaç, hakemin saha ortasında yere koyduğu topu (tepük), yarımşar saatlik devreler içinde karşı takımın kalesine sokarak veya muayyen hedefe isabet ettirerek fazla sayı yapabilmektir. İngilizler, çögen (polo) oyununu XIX. yüzyılın ortalarında Hindistan’dan öğrenip, 1871 tarihinde ülkelerine götürmüşlerdir. Avrupa’da ilk defa 1872 tarihinde, İngiliz Ordusunda askerler tarafından oynanmıştır.

Türkistan’da, Kırgızlar ve Türkmenler arasında çok bilinen ve oynanan bu oyuna “gökbörü”, “Kök-Börü”, ”Köp kûri”, “oğlak/ulak”, Afganistan’da “buzkaşı”, Kazaklarda “kökbar, kökpar” gibi adlar verilmektedir. Gökbörü oyunu, tüm Türk

devletlerinde farklı bir şekilde oynanırsa da esas itibariyle kesilmiş ve içi temizlenerek dikilmiş bir oğlağı yerde veya havada yakalayıp bacakları ile onu eğeri arasına sıkıştırarak koşmaya başlayan oyuncuya rakip oyuncuların yetişerek oğlağı elinden almaya veya turunu tamamlamasını önlemeye çalıştığı bir atlı oyundur.

Atlı sporların en güzellerinden olan cirit ve çöğen, Türk sporcularının senelerce kanını kaynatan, büyük müsabakalarda halkın zevkle seyrettiği birer oyun olmuştur. Bu oyunlar Osmanlı ve Selçuk Türklerinde olduğu gibi Memlûklerde, Orta Asya ve Hint Türklerinde de çok sevilmiş ve yayılmıştır. Atlı ve hatta müzikli bir spor olan cirit, oynayanlara ve seyredenlere çok yüksek şevk ve heyecan veren son derece zor, yüksek idmana ihtiyaç gösteren bir oyundur. Bu vasıflar itibarıyla çöğen de ciritten aşağı kalmaz. Orta Asya Türklerinde beyge ve kökböri atlı spor nevilerinin en çok sevilenlerindendir (Kunter, 1938, s.49-50).

4.2. Cumhuriyet Öncesi Dönemde Binicilik Sporı

Binicilik sporu Osmanlı İmparatorluğu'na XX. yüzyılın başlarında Avrupa'dan gelmiştir. Avrupa'da binicilik sporunun doğuşu ise XV. yüzyılın sonlarına değin uzanır. Fransız saraylarında savaş talimi yapan şövalyeler arasında yapılan oyunlar ve yarışmalar bugünkü modern biniciliğin temelini atmıştır ve hızla bütün Avrupa'ya yayılmıştır. Türkiye'ye modern anlamda biniciliğin gelişi ise, 1911 yılında Mahmut Şevket Paşa tarafından açılan binicilik okulu ile olur.

1908 Meşrutiyet'inden sonra, ordumuzun hayvan ihtiyacını gidermek ve yurdumuzdaki yerli at soyunu iyileştirmek amacıyla, Harbiye Nazırı Mahmut Şevket Paşa'nın isteği doğrultusunda bazı girişimlere başlanır. İstanbul İli'ndeki, at neslinin iyileştirilmesine yardımcı olmak amacıyla, "İstanbul Islah-ı Nesl-i Fûrs Cemiyeti" adıyla bir dernek kurulur. Bu dernek, at soyunu iyileştirmek için depolar açıyor ve bu arada koşullarda yaptırıyordu. Bu at yarışlarını/koşullarını genelde İstanbul'da Veli Efendi Çayırı'nda düzenlerdi. 1916 yılında İstanbul'da kurulan "Sipahi Ocağı" da atçılığı kalkındırmak için çeşitli konularda çalışmıştır (Kahraman, 1995, s.644-655).

Mahmut Şevket Paşa, Fransa'ya yaptığı bir ziyaret esnasında Saumur Binicilik Okulu'nu görür, bu okulun benzerini kurmak için İstanbul'a dönüp çalışmalara başlar.

Bu çalışmaların sonucunda 1911 yılında Bakırköy’de kiralanan bir binada “Süvari Binicilik ve Tatbikat Okulu” (Sv.Bnc.Tatb.Ok.) adı altında bir okul açar. İlk dönemde okul müdürlüğüne Almanya’dan Yb. Bob isminde bir binicilik uzmanı getirir. Bu okulda ilk yıllar sportif binicilikten çok, askeri amaca yönelik bir binicilik sistemi uygulaması yapılır (Sv.Bnc.Tatb.Ok.Br., 1943, s.59). Fakat bu okul ilk kuruluş yılındaki birçok noksanlıkları nedeniyle hedefine ulaşamaz. Okuldaki araçların noksan oluşu ve okulun birinci devresini tamamlayarak ikinci devre hazırlıklarıyla uğraşırken, Balkan Harbi’nin başlaması, doğal olarak çalışmaların durmasına neden olur.

Balkan Harbi’nden sonra, okul yeniden kurularak canlanmaya başlar. Müdürlüğüne Alman Yb. BOB’un yardımcısı olan süvari Bnb. MAHMUT getirilir. Okul, pek az süre Davutpaşa Kışlası’nda kaldıktan sonra, Orhaniye’de ki pavyonlara taşınır. Burası da amaca uygun olmadığından, iyi bir okul binasının yapılması için, okul müdüriyetinin isteğine başvurulur. Ancak bu sırada Bnb. MAHMUT’un okul müdürlüğünden ayrılması üzerine, yerine Bnb. ESAT tayin edilmiştir. Daha sonra, İstanbul Valisi olan merhum General ESAT, ilk iş olarak okulu Haydarpaşa’da, yeni inşa edilmiş olan Şimendifer Taburu Kışlası’na naklettirir ve büyük uğraşlarla okulun gereksinmelerini gidermeye çalışır. Bu arada, Çifteler tay deposundan birçok genç (remont) at, terbiye için okula getirilmiş ve eğitimlerine başlamıştır (Temurlenk, 2000, s.11).

Okulu ziyaret eden, Heyet-i İslâhiye Reisi Alman General Liman Von SANDERS’in önerileri üzerine, süvari Yb. Fon LAVFER’in Okul Müdüriyetine tayini yapılır. Bnb. Esat ise okul müdür yardımcısı olarak kalır. LAVFER, Alman ordusunda sportif binicilikten çok askeri binicilik alanında uzmanlaşmış, değerli bir subay olarak bilinir. At bakımı fikrinin yerleştirilmesi için de, ahır komutanı olarak Almanya’dan Koter isminde bir astsubay uzman getirilir. Böylece ahırlarda ki sağlık, temizlik, bakım ve düzen yüksek bir duruma çıkartılmaya çalışılır. Okul birkaç devreden sonra düzenli ve iyi çalışmaları sonucu Binicilik Okulu denebilecek duruma gelmek üzereyken Birinci Dünya Savaşı seferberliği başlar. Bu nedenle, binicilik okulunun bu iyi duruma gelen yaşamına son verilir.

Bu devrede temel ve iptidai binicilik üzerinde durulduğundan yüksek biniciliğe geçilememiş, eldeki atlar da genç olduğundan, atların yetiştirilmesiyle binicilerinin

oturuşlarının düzeltilmesi ile yetinilmiş ve Birinci Dünya Savaşının başlaması ile personeli kıtalara gönderilen okul, 1914 yılında kapanmıştır (Süvari Yarışma Gr. Br, 1967, s.5).

1914-1918 Yılları arasında kapanan okul, 1919-1921 yılları arasında Abidinpaşa (ANKARA) sırtlarındaki askeri tesislerde, Sakarya Muharebesi için süvari talimgahı olarak görev yapar. 1922 yılında ise BÜYÜK TAARRUZ'dan önce Konya İlgın'da İsmet İnönü'nün emri üzerine Bnb.Kurtcebe NOYAN komutasında, üstün başarılar kazanmış subaylar yetiştiren bir binicilik okulu açılmıştır. Fakat bu okul da savaş sonrası kapatılır (Temurlenk, 2000, s.11).

Her ne kadar bir okul açılrsa da Osmanlı İmparatorluğu'nun içinde bulunduğu durum Balkan Harbi, Birinci Dünya Savaşı ve takip eden yıllardaki Kurtuluş Savaşı nedeniyle okul defaten kapatılıp yeniden açılır, fakat sportif anlamda binicilikten çok süvari talimgahı olarak hizmet eder. Dolayısı ile Cumhuriyet döneminden önce modern anlamda binicilik sporunun temelleri yurdumuzda atılmaya çalışılmış fakat o an için Osmanlı İmparatorluğu'nun içinde bulunduğu siyasi durum ülkenin sürekli savaflara sürüklenmesine sebep olmuştur. Binicilik sporu orduya bağlı süvari birliklerinde yerleştirilmeye çalışıldığı için, bu birliklerin savaşa yönelik talimleri ve bizzat katılımları nedeniyle istenilen seviyeye ulaşamamıştır.

Birbiri ardına gelen savaflar, sadece binicilik eğitiminin istikrarlı bir şekilde yapılmasını engellememiş aynı zamanda binicilik sporunun ana unsurlarından olan at üretimi, neslin korunması ve ıslahını da olumsuz olarak etkilemiştir. Yüzyıllar boyunca tüm dünyaya at ihraç eden Türk devletleri, Osmanlının çöküşe başlamasıyla birlikte at üretiminde önce durgunluk dönemine girmiş, bilahare ihtiyaca binaen at ithalatına başlamıştır.

Cumhuriyet devrine Türk atçılığı, muhtelif sebeplerle pek fena bir durumda girmişti. Milli ekonomimizde önemli rolü olan hayvan servetimizin bu sahadaki kalkınmada oynayacağı önemli vazifeyi takdir eden milli hükümet, Cumhuriyetin ilanından önce intihabat esnasında yayımladığı dokuz umde arasında hayvan yetiştirme ve ıslah işlerine önemli bir yer ayırmıştır. Bu suretle Cumhuriyetin kuruluş anlarından itibaren Devlet programı arasında at yetiştiriciliğinin ilk temeli bu suretle atılmıştır

(Akdoğan, 1958, s.41). Ülkemizde modern anlamada binicilik sporunun fikri hazırlıkları bu dönemde atıldığı için yeterli seviyede olmasa da mevcut bilgi birikimi ile at ve binici yetiştirilmesi sağlanmıştır. Bunlar, Cumhuriyet Dönemi biniciliğinin altyapısını oluşturma açısından büyük önem arz eder.

4.3. Cumhuriyet Sonrası Dönemde Binicilik Sporuna ve Olimpik Gelişimi

Balkan Savaşı, 1inci Dünya Savaşı, arkasından Kurtuluş Savaşı nedeniyle, Türkiye'de atlarda görülen azalma, Cumhuriyet döneminde atçılığı ve biniciliği olumsuz yönde etkilemiş, dolayısıyla zorunlu olarak dışarıdan at alımları her yıl düzenli yapılmıştır. Ancak, *"Türk Binicilik Ekibi'nin Türk kanı atlarla yarışmalara katılması"* ile ilgili çalışmalara, dönemin Başbakanı Sayın İsmet İNÖNÜ'nün direktifleriyle büyük bir hız verilmişti. *"Dünya Biniciliğinde başarılı olmak için nasıl atlar gerekiyor?"* sorusuna çözüm için 1924 yılında kurulan Karacabey Harasının araştırmalarına, 1941 yılında Fransa Askeri Ataşesi ve yıllardır Türkiye'de öğretmenlik yapan Alb. F. Albert TATON'un da katılımlarıyla devam etmiştir. Sert, cesur, akıllı, ancak küçük ve eski iyi Türk kanı atların, iri Macar Nonnius, Arap ve İngiliz safkanlarıyla karıştırılmasından çağdaş biniciliğe elverişli "Karacabey Yarım Kan" ırk çalışmaları meyvelerini 1970 yıllarında vermeye başlamışken bazı acele ve olumsuz raporlar nedeniyle ne yazık ki bu çalışmalar bırakılmıştır. Dolayısıyla yeniden dışa bağımlılığımız söz konusu olmuştur (Temurlenk, 2000, s.13).

Karacabey harasının açılmasını müteakip, 1927 yılında Başvekil İsmet Paşa'nın yardımları ile Yarış ve Islah Encümeni tarafından açılan Karacabey Binicilik Mektebi, haralar, aygır depoları için mütehassıs seyis binici, hayvan mürebbisi, teşkilat memuru, ahırcıbaşı ve jokey adayları yetiştirme çalışmalarına başlamıştır (Halil, 1933, s.5).

Süvari Binicilik ve Tatbikat Okulu, 1925 yılında İstanbul Orhaniye'ye taşınmış, müdürlüğüne Kurtuluş Savaşı'nda 1.Sv.Tüm.K.Alb Mehmet Ali Menkü getirilmiştir (Emiroğlu, 2003, s.235). Bu dönemlerde okulun noksanlıklarını gören süvari müfettişi General Sami SABİT'in raporlarıyla Fransa Saumur Le Cadre Noir Binicilik Okulu'na 1925 yılında Yzb. Tahsin YAZICI ve Yzb. Avni BAĞNA, İtalyan Binicilik Okulu'na (Pinerolo Tordo Quinto) ise 1928 yılında Yzb. Ömer Vehbi

SAVAŞER ve Ütğm. Avni Bey (İtalyan Avni) kursa gönderilir. Ayrıca Saumur Binicilik Okulu'na Ahmet NURİ Bey, Hannover (Almanya) Binicilik Okulu'na Yzb. Ziya BORA (1937-1939) gönderilerek, bu okullarda eğitim ve öğretim görürler. Bunlar yurda döndüklerinde uzun süre Binicilik Okulu'nda öğretmenlik yaparak çok değerli binici subaylar yetiştirmişlerdir. İstenilen gerçek binicilik okul yaşamı ve sportif binicilik bu dönemlerde başlar (Sv.Bnc.Tatb.Ok. Br., 1943, s.21).

1927 yılının sonlarında Orhaniye'deki binicilik okulu Pangaltı'daki Harbiye Okulu Binasının Hünkâr Dairesine nakledilmiş, kapalı ve açık manejerlerle Sipahi Ocağı'nın bir kısmı da okula verilmiştir. Bu arada yüksek at terbiyesi ve konkurhipik çalışmalarının temeli atılmış, Türk biniciliğinin namını dünyaya tanıtan binici ve atlar bu dönemde yetişmişlerdir (Süvari Yarışma Gr. Br, 1967, s.5).

1927 yılında Fransa'dan Bnb. FAVUER adında bir binicilik uzmanı getirilir. Ülkesinde değerli ve deneyimli bir öğretmen olmasına karşın oldukça yaşlı olan FAVUER, engel atlayışları ve zorlu arazi binişleri gibi, günün binicilik isteklerine uygun öğretim ve eğitim yaptıramaz. Ancak, süvari gösteri çalışmalarına büyük katkısı olmuştur. FAVUER, Binicilik Okulu'nda iki yıl kaldıktan sonra 1928 yılında ülkesine döner. Açılan kurslarda Bnb. Esat CAN, Yzb. Tefik KILIÇ, Tavap TARZİ, Bnb. Behzat BEY, Alb. Ekrem RECEP ve Feyzullah DOĞAN gibi subaylar yüksek binicilik bilgisi alarak, Binicilik Okulunda yüksek at terbiyesi ve atlama çalışmalarının temelini atarlar.

Bnb. FAVUER'den sonra yüksek seviye binicilik öğretmeni arayışına giren okul, Saumur/Fransa Binicilik Okulu ile temasa girmiş ancak sonuç alamamıştır. O dönemde Suriye'de görev yapan Ütğm. F. Albert TATON Türkiye'de çalışmaya gönüllü olmuştur. 1928 yılında göreve başlamıştır (Hiçyılmaz, 1974, s. 149).

Bu dönemde yetişen subaylar arasında özellikle yüksek yetenek gösteren, Türk Bayrağını uluslararası yarış alanlarında dalgalandıran ve Türk Biniciliğinin adını dünyaya tanıtan Yzb. Kılıç TEVFİK, Ö.Vehbi SAVAŞER, İtalyan Sarı Avni, Sami YANARDAĞ, Ziya BORA, Avni BAĞNA, Cevat KULA, Tğm. Saim POLATKAN, Sadettin EROKAY, Eyüp ÖNCÜ, Cevat GÜRKAN ve daha birçok değerli biniciler yetişmiştir. TATON Uluslararası binicilik yarışlarına katılma amacıyla yukarıda sözü

edilen ekip subayları ile birlikte Tğm. Fahri İLHAN, Hamdi BARLAS, Avni KARACA, İhsan AKAL, Kudret KASAR ve daha birçok binici adayını 2nci Dünya Savaşı başlamasına kadar çalıştırır.

Süvari Okulu'nda çalıştığı dönemde hem kendisini, hem de Türk süvari subaylarını yetiştiren TATON, 1941 yılında Alb. Olana dek Süvari Okulu'nda çalışmış, aynı zamanda Fransa Ataşesi görevini de yürütmüştür. Yabancı öğretmenlerin en iyisi olarak ve yıllarca ülkemizde görev yapan TATON, Saumur Le Cadre Noir Binicilik Okulundan mezun ve okulun gösteri takımıyla gösterilere çıkan sıradan bir binici iken Suriye'ye öğretmen olarak gider, Türkiye'nin Fransa Binicilik Federasyonu aracılığıyla öğretmen istemesi ve hiç bir uzman öğretmenin istekli olmamasını iyi değerlendirerek Suriye'den Türkiye'ye gelir. Biniciliğin atlama branşını kitaplardan okuyarak ve ülkemizde sağlanan geniş olanaklardan yararlanarak burada öğrenmiştir. At alımı için ikna edilemeyen büyüklerin, TATON'a güvenerek rıza göstermeleri ekibe en büyük yararı sağlamıştır.

Fransız çalıştırıcı TATON ve yurt dışına binicilik kurslarına gönderilen subaylarımızın gelişile birlikte sportif binicilik çalışmalarına başlanan okulda, Kur.Yb.Cevat BİLGİŞİN komutasında yarışmalara katılmak üzere bir takım oluşturulur.

1930 YILI SÜVARİ OKULU BİNİCİLİK TAKIM KADROSU

OKUL KOMUTANI	: Kur. Yb. Cevat BİLGİŞİN
KOMUTAN YRD.	: Kur. Yb. Saim ÖNHON
EMİR SUBAYI	: Bnb. Sami YANARDAĞ (Aynı zamanda binici)
ÖĞRENCİ GR. A.	: Bnb. Esat CAN
GENÇ AT BL.K.	: Yzb. Tevfik KILIÇ
ÇEVİRMEN	: Yzb. Tavap TARZİ
ÖĞRETMENLER	: Ütğm. Avni BAĞNA (Fransa Saumur Binicilik Okulu Mezunu)
	Ahmet Nuri Bey (Fransa Saumur Binicilik Okulu Mezunu)
	Yzb. Tahsin YAZICI (Fransa Saumur Binicilik Okulu Mezunu)
	Yzb. Ömer Vehbi SAVAŞER (İtalya Binicilik Okulu Mezunu)
	Ütğm. Avni Bey (İtalya Binicilik Okulu Mezunu)
	Yzb. Ziya BORA (Almanya Binicilik Okulu Mezunu)

AYRICA : Feyzullah DOĞAN
BİNİCİLER : Yzb. Cevat KULA
Tğm. Cevat GÜRKAN (Cum. Bşk. Mhf. A. dan atandı)
Tğm. Eyüp ÖNCÜ (Cum. Bşk. Mhf. A. dan atandı)
Tğm. Saim POLATKAN
Tğm. Cevat MUSTAFA
Tğm. Selahattin SALİH
Tğm. Cevat BESNELİ

Bu kadro, 1936 Berlin Olimpiyat Oyunlarına gelene kadar hazırlık amacıyla birçok yarışmalara iştirak etmiştir. 1931 yılında Bulgaristan’dan gelen bir davet Türk binicilerini hayli heyecanlandırmıştı. O tarihlerde henüz Uluslararası Binicilik Federasyonuna üye bulunmadığımız için uluslararası yarışmaların dışındaydık. Ancak ne var ki; Balkan Oyunları ile Balkan Paktı’nın en hareketli bir döneminde Bulgaristan’dan alınan davet haklı olarak heyecana yol açmıştı. Bulgarlar, çeşitli spor temasları arasında Türk binicileriyle bir dostluk karşılaşması yapmak istemişlerdi ve Türk binicilik ekibini Sofya’ya çağırıyorlardı. Bu Türk binicilik tarihinin ilk uluslararası teması olacaktı (Atabeyoğlu, 1998, s.53).

1931 Balkan Olimpiyatı Üç Günlük Yarışmaları: 2–4 Ekim 1931 tarihlerinde gerçekleşen üç günlük yarışma müsabakalarında Türk binicileri, bu ilk uluslararası temasta tahmin edilenden daha başarılı olmuşlardır. Yzb. Cevat KULA ferdi sıralamada “Akın” isimli atıyla üçüncülüğü kazandığından uluslararası bir yarışmada Türk bayrağını şeref direğine çektiiren ilk Türk süvarisi olmuştur (Temurlenk, 2000, s.105-106). Aynı yarışmalarda ekibimiz ikinci olmuştur.

Türkiye, 1932 yılında Uluslararası Binicilik Federasyonu’na üye kabul edildikten sonra binicilik dünyasının bütün uluslararası yarışmalarının kapıları da Türk atlarına açılmıştı. Binicilik tarihimizde pek önemli bir yeri olan bu ilk döneme giriş, binicilerimizi daha sıkı ve daha sistemli bir çalışma temposuna sokmuştu. Cevdet BİLGİŞİN Bey, yurt dışında bir varlık gösterebilmemiz için, yurt dışındaki en son metotlarla çalışmamız gerektiğine inanan kimseydi. Modern binicilik metotlarını Türkiye’ye sokan kişi olarak da tanınan öğretmen Albert TATON da bu konuda okul müdürünü içtenlikle desteklemekteydi (Atabeyoğlu, 1998, s.57).

Atatürk’ün 1931 Sofya yarışmalarını kastederek **“Balkanlara sıkışıp kalmamalı, hedef Balkanlar değil, Avrupa ve Dünya olmalıdır”** direktifleri doğrultusunda, Uluslararası Binicilik Federasyonu’nun yarışmalar takvimi dikkate alınarak binicilik ekibimizin olimpiyatlar hedefine yönelik Avrupa ülkelerini kapsayan müsabaka programlarına iştirak etmeye başladığını görüyoruz.

1932 Nice (Fransa) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Tğm. Saim POLATKAN, 17 Nisan’da başlayan müsabakaların ilk günü “Büyük Oteller Mükâfatı” yarışmasında “Kısmet” isimli Karacabey Harası’nın yetiştirdiği Türk Atı ile 36 yarışmacı arasından 2nciliği elde etmiştir. “Belçika Süvarisi Armağanı” yarışmasında aynı atla 3ncü olmuştur “Milletler Mükâfatı” takım yarışmasında Yzb. Tevfik KILIÇ “Goliat” ile, Yzb. Ziya BORA “Aşina” ile, Yzb. Cevat KULA “Akın” ile, Tğm. Saim POLATKAN “Ceylan” ile 8 takım içerisinde 7nci olmuştur (Temurlenk, 2000, s.98-107).

Binicilerimizin önemli rakiplerle yaptığı bu ilk karşılaşmasında böylesine parlak sonuçlar alması yurttan bir bayram havası estirdi. Başta Gazi, ordu mensupları ve bu asil spora gönül veren bir avuç atsever, genç binicilerimizi yere göğe koyamıyorlardı. Hele Gazi, kazanılan başarılarla ve alınan sonuçlarla o kadar çok sevinmişti ki, Tğm.Saim POLATKAN’a kendi tavalasında yetiştirilmiş “Çankaya” adlı yarımkan İngiliz tayını, hem de iki yıllık yem masrafiyle birlikte hediye etmişti. Böylece Tğm.Saim POLATKAN, bizzat Atatürk’ün ödüllendirdiği ilk Türk sporcusu olarak spor tarihimize geçmiş oluyordu (Tutel, 1998c, s.18).

1933 İstanbul Uluslararası Üç Günlük Yarışmaları: Bulgaristan ve Türkiye arasında yapılan bu yarışmalarda, Yzb.Cevat KULA, Tğm.Saim POLATKAN, Ütğm.Eyüp ÖNCÜ, Bnb.Sami YANARDAĞ’dan oluşan Türkiye Üç Günlük Yarışma Milli Takımı, takım halinde 1nciliği elde ederken bireysel sıralamada 2, 4, 5 ve 6.lık derecelerini kazanmıştır.

1934 Viyana (Avusturya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 1934 yılında Türk Binicilik Ekibi üçüncü yurt dışı sınavını Viyana’da vermiştir. Eylül ayında yapılan müsabakalara Kafile Başkanı: Tümgeneral Mürsel BAKÜ, Ekip Şefi: Kurmay Yb. Cevdet BİLGİŞİN, Antrenör: Albert TATON, Yarışmacılar: Yzb. Cevat KULA, Tğm. Saim POLATKAN, Ütğm. Cevat GÜRKAN, Tğm. Sadettin EROKAY, Ütğm. Eyüp ÖNCÜ şeklinde iştirak edilmiştir.

30 Eylül 1934 tarihinde icra edilen Viyana Konkurhipiklerinde, genel sıralamada Türk ekibi 4üncü sırada yer almış, Ütğm. Cevat GÜRKAN “Güdük” isimli atıyla ferdi 6ncılık elde etmiş, “Milletler Mükâfatı” yarışmasında aynı binici, aynı atıyla oldukça

başarılı bir yarışma çıkartmış ve takım 5inciliğinde büyük payı olmuştur (At Dergisi, 1934, s.11-13).

1935 Nice (Fransa), Aachen (Almanya), Budapeşte (Macaristan), Viyana (Avusturya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 1935 yılında Milli Binicilik Ekibi sırasıyla Nice, Aachen, Budapeşte ve Viyana Engel Atlama yarışmalarına katılmıştır. Bu yarışmaların bir özelliği, Milli Binicilik Ekibinde bir bayan binicinin yer almasıdır. Bu binici, Süreyya (İlmen) Paşa'nın kızı Melahat (Aksel) Hanım'dır. Bu büyük turneye Melahat Hanım kendi maddi imkânlarıyla katılmış, sadece Budapeşte'deki müsabakalara dâhil olmuştur.

Türk ekibi bu yarışmalara; Kafiye Başkanı: Kurmay Alb. Cevdet BİLGİŞİN, Ekip Şefi: Kur. Yb. Saim ÖNHON, Antrenör: Yzb. Albert TATON, Yarışmacılar: Yzb. Cevat KULA, Ütgm. Saim POLATKAN, Ütgm. Cevat GÜRKAN, Ütgm. Eyüp ÖNCÜ şeklinde katılmıştır. İlk müsabakalar Nice Uluslararası Engel Atlama yarışmaları olmuştur. Bu turnuvada, “Pierre Gautier Ödülü” yarışmasında Ütgm. Saim POLATKAN “Yalçın” ile ferdi 2ncilik kazanmıştır. “İspanya Süvarisi Mükâfatı” takım yarışmasında takım halinde 3üncülüğü, Türk ekibi kazanmıştır. “Milletler Ödülü” takım yarışmasında Türk takımı 11 ekip arasında 4üncü olmuştur.

Ütgm. Saim POLATKAN ve meşhur atı “Kısmet” önemli bir müsabaka olan “Nice Büyük Oteller Mükâfatı” yarışmasında, 94 atın arasında 6ncı sırada yer alması Türk binicisi ve Türk atı için oldukça mükemmel bir başarıdır. “Portekiz Süvarisi” yarışmasında Ütgm. Saim POLATKAN “Yalçın” ile Ütgm. Cevat GÜRKAN “Ceylan” ile beraber 7nci olmuşlardır. “Belçika Süvarisi Ödülü” müsabakasinda Ütgm. Saim POLATKAN “Kısmet” isimli atıyla 8inci olmuştur (Temurlenk, 2000, s.114-122).

İkinci müsabakalar Almanya'da Aachen Uluslararası Konkurhipikleridir. “Rhin Ödülü” müsabakasinda Ütgm. Saim POLATKAN ve atı “Kısmet” 66 atın katıldığı yarışmada 1nciliği alması büyük bir başarıdır. “Laurensberg Ödülü” yarışmasında Yzb. Cevat Gürken “Çapkın” isimli atıyla 42 yarışmacı arasında 3üncülüğü “Akın” ile 6nciliği almıştır. “Milletler Mükâfatı” takım yarışmasında Türk akımı beş millet arasından 4üncü olmuştur (Hiçyılmaz, 1974, s. 149).

Üçüncü müsabakalar Budapeşte Uluslararası Konkurhipikleri olmuştur. Yarışma gününden bir gün önce kafilenin Budapeşte ulaşması, biniciler ve atların yol yorgunu olmasına neden olmuştur. Buna rağmen 51 atın katıldığı 1.50 m yüksekliğinde engellerden oluşan parkur ile koşulan “Tuna Mükâfatı” müsabakasında Ütğm. Eyüp ÖNCÜ “Serkeş” isimli atı ile 1nciliği alırken, Ütğm. Saim POLATKAN “Çakal” isimli atıyla 3üncü olmuştur. “Atlı Sırık Müsabakası”nda Yzb. Cevat KULA “Çapkın” ile 25 binici arasından 6ncı olmuştur. “Milletler Mükâfatı” yarışmasında Türk takımı dört takım arasından 4üncü olabilmıştır. Milli takım ile kafilede bulunan Melahat Aksel isimli binicimiz Budapeşte müsabakalarında yarışmış, ancak önemli bir derece elde edememiştir (Temurlenk, 2000, s.131-135).

Budapeşte’den sonra Viyana Uluslararası Engel Atlama Yarışmalarına katılmak maksadıyla binicilik ekibi Viyana’ya gitmiştir. Bu müsabakalarda elde edilen en iyi derece, Ütğm. Saim POLATKAN’ın “Yalçın” isimli atıyla 2.00m.lik derecesi ile Yüksek Atlama Şampiyonluğudur. “Arkadaşlık Mükâfatı” yarışmasında “Atınıza Bir Şans Verin” isimli kitabın yazarı Macar binici Ütğm A.L.D’ENDRODY’ün Türk atı “Akın” ile 1nci olması Türk Ekibi için başka bir gurur kaynağıdır. “Viyana Büyük Mükâfatı” yarışmasında Ütğm Eyüp ÖNCÜ “Serkeş” ile 3üncü, Ütğm Saim POLATKAN “Yalçın” ile 9uncu olmuşlardır. “Milletler Mükâfatı” takım yarışmasında Türk takımı beş millet içerisinde 4üncü olabilmıştır (Temurlenk, 2000, s.136-141).

4.3.1. 1936 Berlin Olimpiyat Oyunları

Berlin Olimpiyatı öncesi hazırlıklarını sürdüren Milli Binicilik Ekibinin çalışmalarını kontrol maksatlı Birinci Ordu Müfettişi, Kurtuluş Savaşı’nda Beşinci Süvari Kolordusu Komutanı Orgeneral Fahrettin Altay, Harbiye’deki çalışmalarını izlemiş, gördüklerini T.B.M.M. Başkanlığına, Başbakanı, Ordu Müfettişliklerine ve Cumhurbaşkanlığı Baş Yaverliğine bir mektupla anlatmıştır. Çalışmada yarışmaya gidecek biniciler ve atlar kendi aralarında bir müsabaka yapmış, bu müsabakanın sonuç belgesi de gönderdiği mektuba eklenmişti.

1 – 16 Ağustos 1936 tarihleri arasında Almanya’nın başkenti Berlin’de yapılan olimpiyat oyunlarına katılan kabilemiz (Atabeyoğlu, 1998, s.59-68) ve alınan neticeler aşağıda sunulmuştur:

KAFİLE BAŞKANI : Kur.Alb.Cevdet BİLGİŞİN
 EKİP ŞEFİ : Kur.Yb.Saim ÖNHON
 ANTRENÖR :Yzb.F A. TATON
 ENGEL ATLAMA TAKIMI :Yzb.Cevat KULA
 Ütgm.Saim POLATKAN
 Ütgm.Cevat GÜRKAN
 ÜÇ GÜNLÜK YARIŞMA TAKIMI :Ütgm.Sadettin EROKAY
 Ütgm. Saim POLATKAN
 AYRICA :Ütgm.Eyüp ÖNCÜ
 Ütgm.Bedri İLHAN
 Tgm. Behiç ASLAN
 Tgm. Avni KARACA

18 ülkenin katıldığı müsabakalar sonucunda engel atlama ve 3 günlük yarışma branşlarında her iki takımımız elemine olmuş, fakat Yzb. Cevat KULA “Çapkın” ile ferdi 6ncı, Ütgm. Saim POLATKAN “Çakal” ile ferdi 27nci olmuştur (Bericht, 1936, s.917-918).

Türk Milli Takımı’nın 1936 Berlin Olimpiyat Oyunları Toplu Sonuçları

BİNİCİ	ATI	YARIŞMA ADI	YÜK.	CEZA	KATILIM	DERECE
Yzb.Cevat KULA	ÇAPKIN	Engel Atlama (Bireysel)	160 cm.	12	54	6
Ütgm.Saim POLATKAN	ÇAKAL			28		27
Yzb.Cevat KULA	ÇAPKIN	Engel Atlama Uluslar Şampiyonluğu (Takım)	160 cm.	12	18 TAKIM	E
Yzb.Cevat GÜRKAN	GÜDÜK			E (21)		
Ütgm.Saim POLATKAN	ÇAKAL			28		
Ütgm.Saadettin EROKAY	AKIN	3Günlük Yarışma (Bireysel)	120 cm.	Atlama E	49	E
Ütgm.Saim POLATKAN	KISMET			Kros E		E

Olimpiyatlarda yarışan binicimiz Saim POLATKAN bu yarışmalara yönelik anılarında şunları yazmıştır: “Uluslar Engel Atlama Yarışmasında Ütgm. Cevat GÜRKAN “Güdük” ile son engelden önce ki üçlü kombine engele (Tribli) gelişinde ikinci elemanda durur. O dönem kural gereği birinci elemanın arkasında, yani iki eleman arasındaki mesafeden ikinci elemana yeniden gelerek atlaması gerekmektedir. Döner ve bir daire yaparak ikinci elemanı da geçer ve yarışmayı 21 ceza puanıyla bitirir. Ancak uzun süre sonuç açıklanmaz. Hakemlerden ikisi yapılan dairenin volt (yani ikinci duruş), diğer iki hakem ise atını yeniden engele gelmek için ve engele doğrultmaksızın bir hazırlık olduğunu ileri sürerek hata olmadığını ileri sürerler. Sonuçta Başhakemde aleyhte karar verince 3 karşılık 2 hakem kararıyla elemine edilir. Dolayısıyla Türk takımı, dördüncü olabileceği Olimpiyat Oyunlarından elemine edilmiş olur” (Polatkan, 1965, s.2).

Üç Günlük Yarışmada ise, Ütgm. EROKAY "Akın" ile çok iyi yarışmalar çıkararak son günkü Engel Atlama Bölümünde iyi bir parkur yaparak alandan çıkar; ancak, bitiş çizgisinden geçmeden alanı terk ettiği için. Olimpiyat ödülü alacağı bir yarışmadan böylece elenmiş olur.

Netice itibarıyla binicilerimizin olimpiyat müsabakalarındaki muvaffakiyetleri böylece sınırlı kalmıştır. Bunun da sebebi atlarımızın fiziksel ve zihinsel olarak yetersiz oluşudur. Takımın Berlin’de iki atının apansızın ıskartaya çıkması ve sonra da atların zaten kıymetsiz bulunuşu subaylarımızın daha iyi neticeler almalarına mani olmuştur (Hemşehri, 1936, s.88).

1936 Viyana (Avusturya), Aachen (Almanya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Berlin Olimpiyatından sonra Binicilik Ekibi, Viyana ve Aachen’daki Engel Atlama yarışmalarına katılmak maksadıyla yurtdışına çıkmıştır. Binicilik Ekibinin kadrosu şu şekildedir: Ekip Şefi: Kurmay Yb. Saim ÖNHON, Antrenör: Albert TATON, Biniciler: Yzb. Cevat KULA, Yzb. Cevat GÜRKAN, Ütgm. Sadettin EROKAY, Ütgm. Bedri İLHAN, Ütgm. Eyüp ÖNCÜ.

İlk gidilen yer, Viyana Uluslararası Engel Atlama Yarışmalarıdır. Yzb. Cevat KULA “Çapkın” ile “Viyana Şehri Ödülü” ferdi 2nciliği, Yzb. Cevat GÜRKAN “Güdük” ile “Stephansturm Ödülü” ferdi 3ncülüğü kazanmışlardır. Türk binicileri takım olarak “Uluslar Kupası Ödülü” yarışmasında 6 yarışmacı ülke arasında 4üncü olmuştur.

Almanya Aachen’da ise “Aachen Şehri Mükâfatı” yarışmasında Ütgm. Saim POLATKAN “Çapkın” ile 8nci, “Laurensberg Mükâfatı yarışmasında Ütgm. Saim

POLATKAN “Yalçın” ile 11nci Yzb. Cevat GÜRKAN “Güçük” ile 12nci olmuşlardır. Bu yarışmalarda Türk binicileri takım olarak “Milletler Mükâfatı” yarışmasında on yarışmacı ülke arasında 6ncı olmuştur.

1937 Roma (İtalya), Paris (Fransa), Londra (İngiltere) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Yarışmalara katılan kabilemiz; Kabile Başkanı: Tümğ. Şemsettin TANER, Ekip Şefi: Kur. Yb. Saim ÖNHON, Çalıştırıcı: Yzb. Albert TATON, Biniciler: Ütğm. Saim POLATKAN, Yzb. Cevat GÜRKAN, Ütğm. Eyüp ÖNCÜ, Yzb. Cevat KULA, Veteriner: Bnb. Saadettin KARAKAŞ şeklindedir.

Roma ve Paris’te yapılan yarışmalarda takım halinde 5ve 7ncilik elde eden ekibimiz çeşitli ferdi dereceler almış, Londra’da ise takım halinde 7nci olmasına karşın ferdi yarışmalarda Ütğm. Eyüp ÖNCÜ “Ünal “ile “Kral V. George Ödülü 1. Ayak” Inciliği, “Şahin” ile 2.10m. atlayarak “Yüksek Atlama Ödülü” ferdi 2nciliğini kazanmıştır.

1938 Nice (Fransa), Roma (İtalya), Varşova (Polonya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 1938 yılında yapılan bu yarışmalara Kabile Başkanı: Kur. Alb. Saim ÖNHON, Çalıştırıcı: Albert TATON, Biniciler: Yzb. Cevat GÜRKAN, Yzb. Eyüp ÖNCÜ, Yzb. Cevat KULA, Ütğm. Saim POLATKAN, Ütğm. Avni KARACA, Ütğm. İhsan AKAL, Ütğm. Hamdi BARLAS, Ütğm. Kudret KASAR, Veteriner: Bnb. Saadettin KARAKAŞ şeklinde katılmışlardır.

Nice’de yapılan yarışmalara Yzb. Cevat GÜRKAN, Yzb. Eyüp ÖNCÜ, Yzb. Cevat KULA, Ütğm. Saim POLATKAN iştirak etmiş olup, takım halinde “Polonya Ordusu Uluslar Ödülü” nı kazanmışlar, başta 2, 3 ve 4üncülük olmak üzere birçok ferdi derece elde etmişlerdir (Tutel, 1998c, s.19).

Roma Uluslararası Engel Atlama Yarışmalarının 13. yılının en önemlisi olan Mussolini Uluslar Altın Kupası yarışmalarında, Türk süvarilerinin rakipleri, dünya biniciliğinde söz sahibi Almanya, İtalya, İrlanda ve Romanya idi. Otoritelerce Almanya, İtalya ve İrlanda arasında birincilik için büyük bir çekişme olacağı düşünülürken Türk ekibi, on binlerce seyirci önünde mükemmel bir yarışma çıkararak Mussolini Uluslar Altın Kupası’nı, ikinci dünya savaşı öncesi tüm Akdeniz kıyılarında gözü olan İtalya

cumhurbaşkanı Duçe Mussolini'nin elinden bizzat alarak, hem ona iyi bir ders vermiş, hem de yüce önder Atatürk tarafından “**Beni bahtiyar ettiniz. Hepinizin gözlerinden öperim.**” ifadesinin yer aldığı tebrik telgrafını alma onuruna erişmişlerdir.

Türk binicilik tarihinin muhakkak ki en parlak sayfasını 1938 yılında Roma (İtalya) şehrinde yapılan “Mussolini Uluslar Altın Kupası” teşkil eder. Hala hatıraları yankılar yapan bu kupanın başarılı ekibi ve atları şu şekildedir (Süvari Yarışma Gr. Br, 1967, s.11):

EKİP ŞEFİ : Kur.Alb.Saim ÖNHON
YARIŞMACILAR : Yzb. Cevat KULA, GÜÇLÜ isimli atı ile
Yzb. Cevat GÜRKAN, YILDIZ isimli atı ile
Yzb. Eyüp ÖNCÜ, ÜNAL isimli atı ile
Ütgm. Saim POLATKAN, ÇAKAL isimli atı ile

Yarışmalarda ayrıca Yzb. Cevat KULA “Güçlü” ile “Kral Büyük Ödülü” ferdi 2nciliği, Ütgm.Cevat GÜRKAN “Yıldız” ile ferdi 3ncülüğü kazanmışlardır.

3 Mayıs 1938 günü Ulus Gazetesi bu zaferi okuyucularına şöyle duyurmuştur: “Mussolini Uluslar Altın Kupası yarışmasında Türk ekibi adını tarihe yazdıracak bir başarıya imza atmıştır. Türk Binicilik camiasının günümüzde elde ettiği en büyük başarıdır. Yzb. Cevat KULA “Güçlü” ile, Yzb. Cevat GÜRKAN “Yıldız” ile, Yzb. Eyüp ÖNCÜ “Ünal” ile, Ütgm. Saim POLATKAN “Çakal” ile bu başarıyı elde etmiştir Yarışmada Mussolini de hazır bulunmuş ve kendi elleriyle adını taşıyan Altın Kupayı Türk Ekip Şefi Albay Cevdet BİLGİŞİN'e vermiştir. Şeref direğine Türk Bayrağı çekilmiş ve şiddetle alkışlanmıştır. Ekibimizin bu güne kadar katıldığı bütün yarışmalarda elde ettiğimiz en büyük sonuç. Bununla ne kadar onur duysak azdır. Dünyanın en büyük binicileri ve atların katıldığı bu yarışmada Türk ekibinin büyük farkla elde ettiği başarıyı iletirken ölçsüz onur duyuyoruz. Bu yıl Roma yarışmalarına en fazla katılan ülke Türk ekibidir. Türkler 16 atla yola çıkmışlardı, Almanlar 39, diğer ülkelerden de en azı 27 atla gelmişti. Bütün alçak gönüllü kadrosuna ve vasat atlarına karşın Türk subaylarının parlak sonucu, biniciliğin

Türklerin ulusal sporu olmasına bağlayabiliriz. Bu Türk Subaylarının yabancı ülkede, özellikle uluslararası yarışmalarda Bayraklarının şerefini korumak ve direkte dalgalandırmak için ne büyük bir azimle çalıştıklarını eklemek gerekir” (Ulus Gazetesi,1938, s.1).

Alman Gazetesi Frankfurter ZEITUNG, 30 Mayıs 1938 tarihli "ALTIN KUPA VE TÜRK ZAFERİ" başlıklı yazısında “Bu zaferin hiç beklenmeyen bir sonuç olduğu iddia edilemez. Çünkü Türk binicileri girdikleri bütün yarışmalarda her zaman en önde gidenlerin arasında yer almış ve Berlin Olimpiyatları’ndan beri ilerlemiş olduklarını göstermişlerdir. Bu sonuçtan önceki kanı, asıl savaşın Almanya ile İrlanda arasında geçeceği şeklindeydi. Alman binicileri kazanamadı, ancak tertemiz bir yarış oldu. Cesur Türkleri bu çok başarılı yarış dolayısıyla kutlamak gerekir” derken, Fransız L’eperon Dergisi’nin 1938 yılı 19ncu sayısındaki "Roma Engel Atlama Yarışmaları Hakkında" başlıklı yazısında; “Büyük zaferin sahipleri Türkler, yarışmaların başından iyi izlenim bırakmışlardır. Almanlar da yarışmaya giriyordu. Çok iyi hazırlanmışlardı. Bunu şimdiden söyleyebiliriz ki, Türk takımı ileride ciddi rakip olacaktır. Atların hepsi Fransız, çok iyi yetiştirilmişlerdi. Yzb. KULA, GÜRKAN, ÖNCÜ ve Ütgm. POLATKAN tarafından biniliyorlardı. Çok iyi parkurlar yaptılar. Çok düzenli, akıcı ve gidiciydiler. Hemen hemen bütün parkurlarda ön sıralarda yer aldılar. Deneyimsizliklerine karşın ki ikinci kez ROMA’ya geliyorlardı, bu sonuç çok başarılıdır. Çünkü uluslararası büyük atlarla yarışıyorlardı. Bu sonucun en büyük payı Fransız yetiştiricisi Yzb. TATON’un atlarını iyi seçmesine de bağlıdır. Kazananlardan başka, “Ünal” çok iyi parkurlar çıkardı. “Akıncı”, “Akın”, “Rüzgâr” iyiydi. Ancak “Güçlü” hepsinin iyisiydi. "Kral Kupası Yarışması”nda Limrikleyslin önünde ikinci oldu. Mussolini Kupası’na giren Türk takımdan “Yıldız”ın parkuru ilk hatasız parkurdu. Türk subayları bu büyük ve zor engeller üzerinde çok güzel atlayışlar yaptılar. Bütün parkurları düzgün ve görülmeye değerdi. Bu sükseyi yapmayı çok hak etmişlerdi. Bu başarı Fransa içinde büyük süksedir. Bugünkü ekibin bütün atları Fransızdır. Roma yarışmalarının sonucu, bizim takımın katılmamasına karşın, bizim lehimize olmuştur, onur duyacağımız bir sonuç” yorumuna yer vermişlerdir (Temurlenk, 2000, s.178-179).

Bu yarışmalardan sonra İtalyanlar, Mussolini Uluslar Altın Kupasını kazanan binicilerimize “ATATÜRK’ÜN SÜVARİLERİ” ismini takmışlar ve bu ad daha sonra tüm Avrupa’da benimsenmiştir (Ulus Gazetesi, 1938, s.1).

Daha sonra Varşova’da yapılan uluslararası yarışmalarda, Ütgm. Saim POLATKAN “Ok” ile “Açılış Yarışması Ödülü” ferdi 1nciliği, Ütgm. Kudret KASAR “Rüzgar” ile ferdi 2nciliği kazanmış, takım halinde ise 4ncülük elde edilmiştir. Nice, Roma ve Varşova Uluslararası Binicilik Müsabakalarına katılan Türk Ekibi yurda dönüşünde Tophane Rıhtımı’nda oldukça kalabalık bir halk kitlesi tarafından karşılanmıştır. Yzb. Cevat GÜRKAN bir konuşma yapmıştır.

1939 Nice (Fransa) ve Roma (İtalya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 1939 yılında yapılan bu yarışmalara Kfile Başkanı: Tuğg. Şemsettin TANER, Ekip Şefi: Kur. Alb. Saim ÖNHON Çalıştırıcı: Albert TATON, Biniciler: Yzb. Cevat GÜRKAN, Yzb. Eyüp ÖNCÜ, Yzb. Cevat KULA, Yzb. Saim POLATKAN, Veteriner: Bnb. Saadettin KARAKAŞ şeklinde katılmışlardır.

Nice’de yapılan yarışmalarda Yzb. Saim POLATKAN “Avar” ile “Pierre Gautier Ödülü” ferdi 1nciliği, Yzb. Cevat GÜRKAN “Şane” ile ferdi 2nciliği, Yzb.Cevat KULA “Çulban” ile ferdi 3ncülüğü elde etmiş, takım yarışmasında ise 5nci olmuşlardır. Roma’da yapılan yarışmalarda ise Yzb. Saim POLATKAN ”Yıldız” ile “Kral Kupası Ödülü” ferdi 3üncülüğünü kazanmış, takım halinde 6ncı olunmuştur.

II. Dünya Savaşının başlaması, sadece savaşa katılan ülkelerdeki sportif faaliyetlerin durmasına sebep olmamış, aynı zamanda Türkiye’de bundan olumsuz olarak etkilenmiştir. Alb. Saim ÖNHON komutasındaki Süvari Okulu Fransız hocanın ayrılmasıyla Yb. Nazım AKINCI, Yb. Avni BEY (İtalyan Avni), Bnb. Vehbi SAVAŞER, Bnb. Sami YANARDAĞ, Bnb. Cevat KULA, Bnb. Hüsnü, Ön Yzb. Ziya BORA gibi öğretmenlerin gözetiminde binicilik çalışmalarını sürdürmüşler ve 1948 Londra Olimpiyatlarına kadar, sadece ulusal yarışmalara iştirak ederek yeteneklerini geliştirmeye çalışmışlardır.

1947 yılında yerli atçılığın, uluslararası düzeye çıkabileceğini ve yerli kaynaklarımızı ekonomik bir şekilde nasıl kullanabileceğimizin araştırması maksadıyla Süvari Okulu’na Karacabey Harası ve Prens Sait Halim’in çiftliğinden 18 genç at (10 yarım kan İngiliz, 8 yarım kan Arap) alınmıştır. Bu genç atların çalıştırılması görevini Almanya Süvari Okulu’nda 1937–1939 yılları arasında iki yıl süre ile kurs görmüş Yb. Ziya Bora üstlenmiştir. Ziya Bora iki yıl süre ile yapılan eğitim sonrası gelinen noktayı 1953 yılında “Memleket Atlarının Konkurhipiklere Hazırlanması” isimli kitabında anlatmıştır (Bora, 1953, s.3-9).

1948 Londra (İngiltere), Rotterdam (Hollanda) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Uzun bir aradan sonra ilk kez yapılan bu uluslararası yarışmalara katılmak üzere oluşturulan kfilede Başkan: Cevdet BİLGİŞİN, Ekip Şefi: Bnb. Eyüp ÖNCÜ, Çalıştırıcı: Bnb. Saim POLATKAN, Biniciler: Yzb. Kudret KASAR, Bnb. Saim

POLATKAN, Yzb. Kemal ÖZÇELİK, Yzb. Ziya AZAK, Yzb. Selim ÇAKIR, Yzb. Tevfik YÜCEL, Yzb. Salih KOÇ, Yzb. Eyüp YİĞİTTÜRK'tür.

Londra'da yapılan yarışmalarda önemli bir derece elde edilememiş, Rotterdam'da ise Yzb. Ziya AZAK "Rüzgar" ile "Bireysel Büyük Ödülü", "Arda" ile de "Kosolasion Ödülü" ferdi 1nciliğini kazanmıştır. Ayrıca Yzb. Kemal ÖZÇELİK "Şahin" ile 2ncilik, Bnb. Saim POLATKAN "Yıldız" ile 3üncülük, Yzb. Eyüp YİĞİTTÜRK "Güçlü" ile 4üncülük, Yzb. Kudret KASAR "Avşar" ile 5incilik, Yzb. Selim ÇAKIR "Başak ile 6ncılık kazanmışlardır. Takım halinde ise 4üncü olunmuştur (Konuksever, 2003, s.22-25).

4.3.2. 1948 Londra Olimpiyat Oyunları

Savaş sonrasının bu ilk olimpiyatı, 27 Temmuz – 14 Ağustos 1948 tarihleri arasında İngiltere'nin başkenti Londra'da yapılmış olup Olimpiyatlarına katılan kabilemiz şöyledir:

EKİP ŞEFİ	:Tümg. Cevdet BİLGİŞİN (Binicilik Fed.Bşk)
ANTRENÖR	: Bnb. Saim POLATKAN
ENGEL ATLAMA TAKIMI	: Bnb. Eyüp ÖNCÜ Yzb. Selim ÇAKIR Yzb. Kudret KASAR
ÜÇ GÜNLÜK YARIŞMA TAKIMI	:Yzb. Salih KOÇ Yzb. Eyüp YİĞİTTÜRK Yzb. Ziya AZAK
AYRICA	:Yzb. Tevfik YÜCEL Yzb. Kemal ÖZÇELİK

Bu olimpiyatta Türk Ekibi her iki branşta da elemine olmuştur. Kayıtlara geçen ferdi bir başarı yoktur (Jensen, 1948, s. Ek-3).

Türk Milli Takımı'nın 1948 Londra Olimpiyat Oyunları Toplu Sonuçları

BİNİCİ	ATI	YARIŞMA ADI	YÜK.	CEZA	KATILIM	DERECE
Yzb.Selim ÇAKIR	GÜÇLÜ	Engel Atlama Uluslar Şampiyonluğu (Takım)	160 cm.	E	14 TAKIM	E
Yzb.Kudret KASAR	SİYOK			E		
Bnb.Eyüp ÖNCÜ	YILDIZ			E		
Yzb.Salih KOÇ	CESUR	3 Günlük Yarışma (Takım)	120 cm.	E	15 TAKIM	E
Yzb.Eyüp YİĞİTTÜRK	ÖZBEK			E		
Yzb.Ziya AZAK	RÜZGAR			E		

Bu dönemde, Kara Kuvvetleri Süvari Dairesi Başkanı olan eski Okul Komutanı Tümgeneral Cevdet BİLGİSİN, aynı zamanda Binicilik Federasyonu Başkanlığı görevini de yürütmektedir. 1948 yılında yapılacak savaştan sonraki ilk olimpiyatlara Türk Binicilik Ekibinin de katılması için okula talimat verir. Amaç, yeni kurulan takıma deneyim sağlamak ve yeni rakiplerini tanıma olanağı vermektir. Ancak, Binicilik Okulu böyle bir yarışma için ellerinde yetişmiş at olmadığı, savaştan önceki yaşlı atların bir kısmının arızalı ve bir kısmının çok yaşlı oluşları nedeniyle er binek atı veya kurs kariyer (öğretmen) atı olarak kullandıkları, yeni genç atların böyle kısa sürede olimpiyat düzeyinde yarışmalar yapacak duruma gelemeyecekleri dolayısıyla Avrupa'dan at alınması önerisini ileri sürerler. Ancak, savaştan yeni çıkmıştır ve at alımı içinde bir deneyim gereklidir. Önce yarışlara girecek ülkelerin tanınması gereği nedeni ile General BİLGİSİN talimatında ısrar eder. Ekibi daha kuvvetli tutmak içinde, Kara Kuvvetleri Süvari Dairesinde görev yapmakta olan değerli binicilerimizden Bnb. Saim POLATKAN'dan da yararlanmak üzere, bir takımında Ankara'da, Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayının, Çankaya'da bulunan İsmet İnönü kapalı maneji ve ahırlarından yararlanarak hazırlanmasını ister. Bunun için, Binicilik Okulu Ekibinin yararlanmadığı, er binek ve öğrenci kariyer atı olarak kullanılan (rok ve yaşlı) atları Ankara'ya getirir. Ayrıca, 1nci takımda yer almayacak binicilerden de isteyenlerinin Ankara'da çalışmalarına izin verir. Böylece, kısa sürede hazırlanan iki ekip, 1948 yılında LONDRA (İngiltere) Olimpiyat Oyunları ve yine Londra ile Rotterdam (Hollanda) uluslararası yarışmalara katılır. Ancak, Ankara'da çalışmalara katılan Bnb. Cevat GÜRKAN rahatsızlanarak ekipten ayrılır. Yine Bnb. Saim POLATKAN'ın atı "UYGUR", çok iyi bir durumda iken, çalışmada ayağı kırılınca götürülemez. Yine Bnb. Saim POLATKAN'ın çalıştırdığı "YILDIZ" isimli ata, Rotterdam ve Londra'da kendi binmesine karşın Olimpiyatlarda yıllarca ekip arkadaşlığı yaptığı Bnb. Eyüp ÖNCÜ'nün olimpiyatlara katılma isteğine özveri göstererek atını verir ve katılmasını sağlar. Bu şansızlıklara karşın Takım dönüşünde Cumhurbaşkanı İsmet İnönü tarafından kabul edilir ve; *"Her ne kadar olimpiyatlarda başarılı olmadıysa da başarılı olanları gördünüz, deneyim kazandınız ve bundan sonraki çalışmalarınızı buna göre yapacaksınız. Ayrıca olimpiyatlarda yalnızca kazanmak değil katılmak ve yapmakta başarı sayılır."* diyerek kutlar (Temurlenk, 2000, s.216).

1951–1953 yılları arası binicilik spor açısından bir duraklama dönemidir. Bu dönemde istenilen kalitede atların olmayışı, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik darboğaz, disiplinli bir çalışmaya başlamak için iyi bir çalıştırıcı ihtiyacı gibi nedenlerle biniciliğimiz sadece yurt içinde faaliyet göstermiştir. 1952 yılında Taton'un tekrar Türkiye'ye gelmesi, yeni at alımlarının yapılması yerli kana yönelik çalışmaların rafa kaldırılmasına neden olmuştur. 1954–1960 yıllarında Türk Binicilik Ekibi bu yeni atlarla oldukça başarılı müsabakalar icra edecektir.

1949-1954 yılları, takımın yeniden kurulma ve eğitimi ile geçer. Bu arada, 1951 yılında Kahire ve İskenderiye (MISIR) uluslararası yarışmalarına, Yb. Ziya BORA'nın eğittiği yerli atlarımızdan “Sağanak”, “Güzel”, “Romans” ve “Alço” ile birlikte, üç yaşlı yurtdışı alımı atlarımızla katılır. "Güzel" bu yarışmalarda bir dördüncülük kazanır. Bu dönemde Okul Komutanı Albay Hakkı SOKULLU'dur. Böylece yeniden kurulan takım, yukarıdaki ara dönemde, çalışmalarını her yönüyle geliştirmiş, ancak iç çekişmeler ve çekemezlikler nedeniyle, öğretmen olarak yeniden, Fransa'dan emekli olan Alb. F.A.TATON (1952-1956) getirtilmiştir. TATON'un gelişi ile Fransa'dan yeni at alımları yapılarak, İkinci Dünya Savaşı ile birlikte dış at alımlarının kesildiği ve öz kaynaklarımıza dönülen acemi at eğitimi çalışmalarına da son verilmiştir. Takım, uluslararası yarışmalara, yurt dışından alınan bu eğitilmiş atlarla, 1954–1960 yılları arası Avrupa'da kendisinden söz ettirmeye yeniden başlamıştır. Avrupa'da en iyi takımlarıyla yarışan, 1956 ve 1960 yılları Olimpiyat Oyunlarına da katılan binicilerimiz üstün başarılar kazanarak korkulan rakip olur.

1951 Kahire ve İskenderiye (Mısır) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları:

1951 yılında Karacabey Harasında yetiştirilen yerli kan atları denemek maksadıyla ilk kez Afrika kıtasında müsabakaya giden Türk Ekibi, Ekip Şefi: Alb. Cevat KULA, Biniciler: Bnb. Eyüp ÖNCÜ, Yzb. Mennan PASİNLİ, Yzb. Bedri BÖKE, Yzb. Ziya AZAK'tan oluşmaktadır. Tamamı yerli kan 8 atla iştirak edilen Mısır Kahire Uluslararası Engel Atlama yarışmalarında en iyi derece Yzb. Mennan PASİNLİ'nin “Güzel” ile elde ettiği “Furusiye Mükâfatı” yarışmasında 3üncülüktür (Temurlenk, 2000, s.220).

1954 Marsilya ve Nice (Fransa), Roma (İtalya), Luzern (İsviçre)

Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Fransız antrenör Albert TATON'un 1952

yılında Albay rütbesinde yeniden okula dönmesiyle çalışmalarına devam eden binicilik ekibi bu yarışmalara, Kafile Başkanı: General Hakkı SOKULLU, Ekip Şefi: Alb. Necati ZİLELİ, Çalıştırıcı: Alb. F. Albert TATON, Biniciler: Yzb. Salih KOÇ, Ütgm. Alparslan GÜNEŞ, Yzb. Cevdet SÜMER, Yzb. Bedri BÖKE, Yzb. Kemal ÖZÇELİK şeklinde katılmıştır.

Marsilya’da Yzb. Bedri BÖKE “Akın” ile “Du Conseil General Yüksek Atlama Yarışması Ödülü” ferdi 1nciliği, Yzb. Kemal ÖZÇELİK “Domino” ile “Saint Georges” Ödülü (210 cm.)” ferdi 1nciliği, Ütgm.Alparslan GÜNEŞ “Siyok” ile “Galipler Kupası” ferdi 1nciliği elde edilmiştir(Özçelik, 2004, s.10).

Nice’de yapılan yarışmalarda ise Yzb.Salih KOÇ “Başak” ile “Cote D’Azur Ödülü” ferdi 1nciliği kazanmış olup, yarışmalara katılan tüm biniciler oldukça başarılı sonuçlar alarak yurda dönmüşlerdir.

“Marsilya’da büyük bir kadro ile ilk kez katılan Türk takımı NİCE ve ROMA yarışmalarına da geldiler. General SOKULLU'nun Başkanlığında Yzb. Salih KOÇ, Cevdet SÜMER, Kemal ÖZÇELİK ve Ütgm. Alparslan GÜNEŞ 13 atla katıldılar. Atların hepsi Fransız idi. Bu ilk yarışmalar şaşırtıcı bir sonuçla bitti. İki birincilik, üç ikincilik, üç üçüncülük ve beş dördüncülük aldılar. İşte İstanbul Binicilik Okulunun verdiği sonuç. Atlar kadar binici subayların da başarısı ve takımın gelişmesi dikkate değerdi. Uluslararası yarışmalara katılmayacak vasıfta hiç bir atları yoktu. Biniciler sabit oturmuş ve enerjiktiler. Deneyimleri henüz azdı. Özellikle hız parkurlarında bazen engellerle kucaklaşıyorlardı. Bundan önceki yarışmada, beşinciliğe kadar ödül alanlar ve kazananlar arasında sekiz atlarının bulunması kuvvetlerinin bir göstergesiydi” (L’Eperon, 1954, s.6).

1955 Belgrat (Yugoslavya), Pinerolo (İtalya) Uluslararası Engel Atlama ve Torino (İtalya) Üç Günlük Yarışmaları: Yarışmalara Ekip Şefi: Kur.Alb. Orhan İLTER, Çalıştırıcı: Alb. F. Albert TATON, Biniciler: Bnb. Salih KOÇ, Yzb. Alparslan GÜNEŞ, Yzb. Cevdet SÜMER, Yzb. Bedri BÖKE, Yzb. Kemal ÖZÇELİK, Yzb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Fethi GÜRCAN katılmışlardır.

Belgrat yarışmalarında Ütgm. Alparslan GÜNEŞ “Esmeraltın” ile “Plitvice Ödülü”, Yzb. Nail GÖNENLİ “Domino” ile “Trepça Ödülü”, Ütgm.Alparslan GÜNEŞ “Esmeraltın” ile “Titograd Ödülü”, Bnb.Salih KOÇ “Bahadır” ile “Skoplje Şampiyonlar Ödülü”, Bnb.Salih KOÇ “Başak” ile “Belgrat Galipler Kupası Ödülü” ferdi 1nciliklerini kazanmışlardır. Takım yarışmasında ise 6 takım arasında 3ncülük

elde edilmiştir. Pierolo'daki yarışmalarda ise Ütğm.Alparslan GÜNEŞ “Esmeraltın” ile “Yzb.Frederico CAPRILLİ Ödülü” ferdi 2nciliğini kazanmış, takım halinde ise İtalya'nın ardından ikinci olunmuştur. Torino'da yapılan üç günlük yarışmalarda ise kayda değer bir netice elde edilememiştir.

1956 Viyana (Avusturya), Aachen (Almanya), Londra (İngiltere) ve Dublin (İrlanda) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Yarışmalara Ekip Şefi: Bnb. Salih KOÇ, Çalıştırıcı: Alb. F. Albert TATON, Biniciler: Bnb. Salih KOÇ, Bnb. Mennan PASİNLİ, Yzb. Alparslan GÜNEŞ, Yzb. Cevdet SÜMER, Yzb. Bedri BÖKE, Yzb. Kemal ÖZÇELİK, Yzb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Fethi GÜRCAN, Yzb. Selim ÇAKIR katılmışlardır.

Viyana'da yapılan yarışmalarda Bnb. Salih KOÇ “Siyok” ile ve Yzb.Kemal ÖZÇELİK “Haydi” ile “Kudret Yarışması Ödülü”, Yzb.Fethi GÜRCAN “Rih” ile “Birleşik Yarışma Ödülü”, Yzb.Kemal ÖZÇELİK “Haydi” ile ve Yzb.Nail GÖNENLİ “Siyok” ile “Kudret Ödülü” ferdi 1nciliklerini kazanırken, takım halinde “Uluslar Ödülü” 1nciliği elde edilmiştir. Aachen'da “İçişleri Bakanlığı Uluslar Ödülü” takım yarışmasında (Bnb. Salih KOÇ, Yzb. Alparslan GÜNEŞ, Yzb. Bedri BÖKE) 1ncilik elde edilmiştir (Sankt Georg Almanach, 1956, s.174). Londra'da yapılan yarışmalara ise Bnb. Salih KOÇ, Bnb.Bedri BÖKE, Yzb.Kemal ÖZÇELİK ve Yzb.Fethi GÜRCAN katılmış olup, Yzb.Kemal ÖZÇELİK “Eskimo” ile “Metropolitan Stakes Ödülü” ferdi 1nciliğini kazanmıştır. Dublin'de Yzb. Bedri BÖKE “Atıl” ile “Yüksek Atlama Ödülü” ferdi 1nciliğini kazanırken takım halinde 2ncilik elde edilmiştir (Temurlenk, 2000, s.215-272).

4.3.3. 1956 Stockholm Olimpiyat Oyunları

22 Kasım–8 Aralık 1956 tarihleri arasında yapılan Stockholm Olimpiyat oyunlarının Binicilik Olimpiyatları ayağı, yasalara göre yurtdışından Avustralya'ya at sokulması yasak olduğundan, Melbourne yerine Stockholm'de yapılmıştır. Bu olimpiyatlara katılan kabilemiz ve elde edilen sonuçlar aşağıda sunulmuştur:

KAFİLE BAŞKANI : Kur. Alb. Hamdi GÜNSAY
MUTEMET : Yzb. Cavit CONKER
ANTRENÖR : Alb. F. A. TATON
AT BAKIM SUBAYI : Ütğm. Hikmet HARLIOĞLU
ENGEL ATLAMA TAKIMI : Bnb. Salih KOÇ
Yzb. Bedri BÖKE
Yzb. Alpaslan GÜNEŞ
ÜÇ GÜNLÜK YARIŞMA TAKIMI : Yzb.Nail GÖNENLİ
Yzb. Kemal ÖZÇELİK
Yzb. Fethi GÜRCAN

Olimpiyat sonucunda Atlama Ekibi takım halinde derece elde edememiş olup, ferdi olarak Bnb. Salih KOÇ “Başak” isimli atıyla 30ncu, Ütğm. Alpaslan GÜNEŞ “Esmeraltın” isimli atıyla 38nci olmuştur. 3 Günlük Yarışma dalında Yzb. Nail GÖNENLİ ve Yzb.Fethi GÜRCAN’ın sakatlanarak elenmeleri üzerine yarışmayı tek başına bitiren Yzb.Kemal ÖZÇELİK, ferdi sıralamada 18nci olmuştur (Ammann, 1976, s.241-242).

Türk Milli Takımı’nın 1956 Stockholm Olimpiyat Oyunları Toplu Sonuçları

BİNİCİ	ATI	YARIŞMA ADI	YÜK.	CEZA	KATILIM	DERECE
Bnb.Salih KOÇ	BAŞAK	Engel Atlama Uluslar Şampiyonluğu (Takım)	160 cm.	E	20 TAKIM	E
Yzb.Bedri BÖKE	DOMİNO			E		
Yzb.Alpaslan GÜNEŞ	E.ALTIN			E		
Yzb.Alpaslan GÜNEŞ	E.ALTIN	Engel Atlama (Bireysel)	160 cm.	33,25+32 65,25	60	38
Bnb.Salih KOÇ	BAŞAK			24+29,25 53,25		30
Yzb.Kemal ÖZÇELİK	ESKİMO	3 Günlük Yarışma (Takım)	120 cm.	186,21	22 TAKIM	E
Yzb.Nail GÖNENLİ	TEMEL			Atlamaya Girmede		
Yzb.Fethi GÜRCAN	RIH			Kros E		
Yzb.Kemal ÖZÇELİK	ESKİMO	3 Günlük Yarışma (Bireysel)	120 cm.	-186,21	56	18

Bnb.Nail GÖNENLİ, At Terbiyesi Yarışmasında “Temel” isimli atıyla 26ncı oldu. Arazi Yarışmasında en zor engelde düşerek kalçasını kırdı, ancak tekrar ata binerek bu zorlu engeli aştı ve yarışmayı tamamladı. Acıdan bayılan GÖNENLİ helikopterle hastaneye kaldırıldı. İsveç Kralı ve yarışmayı izlemeye gelen İngiltere Kraliçesi hastaneye gönderdikleri çiçeklerle kendisini hem kutladılar hem de geçmiş olsun dileklerinde bulundular. Yzb. Fethi GÜRCAN At Terbiyesi Yarışmasında “Rih” isimli atıyla 17nci oldu, arazi yarışmasında bir engelde düşüp sakatlandı ve çekildi. Yzb. Kemal ÖZÇELİK, At Terbiyesi Yarışmasında “Eskimo” isimli atıyla 52nci oldu. Arazi Yarışmasında GÖNENLİ ve GÜRCAN’ın sakatlanmaları üzerine yarışmayı tek başına bitirdi ve ferdi 18nci oldu (Atabeyoğlu, 1997, s.101-104).

1956 Stockholm (İsveç) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Olimpiyatlardan sonra yine Stockholm’de yapılan uluslararası yarışmalara Bnb. Salih KOÇ, Yzb. Alparslan GÜNEŞ, Yzb. Bedri BÖKE, Yzb. Kemal ÖZÇELİK katılmışlardır. 16 ülkenin katıldığı bu yarışmalarda Bnb. Salih KOÇ “Başak” ile ferdi 6ncılık elde ederken, takım halinde 8ncilik kazanılmıştır.

1957 Viyana (Avusturya), Paris (Fransa) ve Aachen (Almanya) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 1957 yılında yapılan bu yarışmalara Kfile Başkanı: Tümğ. Hayati ATAĞER, Çalıştırıcı: Alb. Eyüp ÖNCÜ, Biniciler: Yzb. Nail GÖNENLİ, Bnb. Mennan PASİNLİ, Yzb. Kemal ÖZÇELİK, Yzb. Fethi GÜRCAN, Ayrıca: Bnb. Selim ÇAKIR, Yzb. Ramis EGELİ, Veteriner: Alb. İlhami, Mutemet: Alb. Memduh DİNÇER, Gözlemci: Yzb. Şefik TETİK katılırlar. Viyana’da yapılan yarışmalarda “Uluslar Kupası” takım 1nciliği (Bnb. Mennan PASİNLİ, Yzb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Kemal ÖZÇELİK) kazanılırken, Bnb. Mennan PASİNLİ “Başak” ile ferdi 1ncilik, Yzb. Kemal ÖZÇELİK “Domino” ile “Uluslar Kupası Bireysel Binicilik Ödülü” ferdi 1nciliği, Yzb. Fethi GÜRCAN ise “Serez” ile “Kapanış Yarışması Ödülü” ferdi 1nciliğini elde etmişlerdir. Paris’ten sonra yapılan Aachen yarışmalarında Yzb. Nail GÖNENLİ, “Esmeraltın” ile “Son Şans Ödülü” ferdi 2nciliğini elde ederken, takım yarışmasında (Yzb.Fethi GÜRCAN, Yzb.Nail GÖNENLİ, Yzb.Kemal ÖZÇELİK) 3ncü olunmuştur (Temurlenk, 2000, s.285).

1958 Nice (Fransa) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Kfile Başkanı: General Hakkı SOKULLU, Çalıştırıcı: Alb. Eyüp ÖNCÜ, Biniciler: Bnb. Mennan

PASİNLİ, Bnb. Salih KOÇ, Yzb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Kemal ÖZÇELİK, Bnb. Ramis EGELİ şeklinde iştirak edilen yarışmalarda Yzb. Nail GÖNENLİ “Esmeraltın” ile “Askeri Bireysel Büyük Ödülü” ferdi 1nciliğini kazanırken, takımımız (Bnb. Mennan PASİNLİ, Yzb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Kemal ÖZÇELİK) 6 takım içerisinde 4üncü olabilmıştır.

1958 yılında Türk binicilik sporunda önemli bir olay gerçekleşti. 1932 yılından itibaren Türk Silahlı Kuvvetleri Süvari Daire Başkanlığınca yürütülen, Türkiye Binicilik Federasyonu Başkanlığı görevine ilk kez bir “sivil” getirildi. Ünlü sanayici ve işadamı Dr.Nejat ECZACIBAŞI Binicilik Federasyonu Başkanlığına ve bir başka ünlü işadamımız Vehbi KOÇ da, Federasyon İkinci Başkanı oldular. 1932 yılında İstanbul Taksim Stadında Binicilik organize edilen Türkiye-Bulgaristan milli binicilik karşılaşmasını saymazsak 1932’den 1958 yılı sonuna kadar geçen çeyrek yüzyılı aşkın zaman dilimi içinde parkurlarımıza yabancı bir binicinin atının ayağı değmemiştir. Dr.Nejat ECZACIBAŞI bu konuya en geniş açıdan bakmayı yeğlemişti. Planlamış olduğu “İstanbul Enternasyonal Konkurhipikleri”ni kentin en büyük stadyumu olan İnönü Stadyumunda yapmayı düşünmüştü. Böylece hem geniş bir seyirci kitlesi tribünlere çekilmiş olacak hem de davet edeceği Avrupa’nın en seçkin binicilerinin karşısına güzel bir tesisle çıkılmış olacaktı. Ve nitekim öyle oldu ve Eylül 1959 yılında bu unutulmaz yarışmalar gerçekleşti (Atabeyoğlu, 1998, s.152).

1959 NİCE (FRANSA), ROMA (İTALYA) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Kfile Başkanı: General Hakkı SOKULLU, Biniciler: Bnb. Salih KOÇ, Yzb. Nail GÖNENLİ, Bnb. Kemal ÖZÇELİK, Ütğm Orhan GÜNDAY, Ütğm. Selahattin TELLİ’den oluşan kfilemizin katıldığı yarışmalardan Nice’de Yzb. Nail GÖNENLİ “Temel” ve “Esmeraltın” ile ferdi 2ncilik ve 3üncülük, Roma’da ise Ütğm. Selahattin TELLİ “Domino” ile ferdi 4üncülük elde etmişlerdir.

Bu arada Süvari Okulu, 1959 yılında Tuğgeneral Cevat KULA’nın komutanlığında Ankara’ya nakledilerek, aynı yıl lağvedilmiştir. İstanbul Ayazağa’da “Uluslararası Yarışma Grubu” adı altında kalan ekip, 1960 yılında “Atlı Yarışmalar Grubu”, 1965 yılında da “Süvari Yarışma Grubu” adını alır (Süvari Yarışma Gr. Br, 1967, s.3).

1959 İstanbul 1nci Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: 18-20 Eylül 1959 yılında İstanbul’da, Türkiye, Fransa, Hollanda ve Avusturya’nın katılımıyla gerçekleştirilen ve bu düzeyde yapılan ilk ve son uluslararası en büyük organizasyondur. İnönü Stadyumunda yapılan bu yarışmalara Türk Halkı büyük ilgi duymuş ve futbol maçlarından daha fazla seyirci ve hâsılat toplanmıştır. Almanya, Kuzey Afrika Birliği, A.B.D. de çağrılmış ve son güne kadar gelmeleri beklenirken gerçekleşmemiştir. Türk Milli Takımında Biniciler: Yb. Salih KOÇ, Bnb Kemal ÖZÇELİK, Yzb. Nail GÖNENLİ, Ayrıca: Bnb. Bedri BÖKE, Bnb. Cevdet SÜMER, Bnb Ahmet ŞENER, Bnb. Ramis EGELİ, Ütgm. Selahattin Telli, Ütgm. Sabri SARIYER, Ütgm. Nebi AKSAL, Yzb. Şeref SOLEY, Ütgm. Cemalettin ZORLU, Erdoğan ARSAL, Asil DOKTOROĞLU, Edward ŞARIÇOBAN, Engin MİREL şeklindedir. Yarışmalarda Bnb. Bedri BÖKE “Yıldız” ile “Puro Sabunu Ödülü”, Bnb.Kemal ÖZÇELİK “Domino” ile ve Yzb.Nail GÖNENLİ “Temel” ile “Cumhuriyet Gazetesi Ödülü” ferdi Inciliklerini kazanırken, takım yarışmasında Fransa’nın arkasından 2nci olunmuştur.

1960 Hamburg (Almanya), Ostende (Belçika) ve Rotterdam (Hollanda) Uluslararası Engel Atlama Yarışmaları: Yarışmalara Kafile Başkanı: Alb. Kemal AVMAN, Çalıştırıcı: Alb. Eyüp ÖNCÜ, Biniciler: Yb. Salih KOÇ, Yzb. Nail GÖNENLİ, Bnb. Cevdet SÜMER, Ayrıca: Bnb. Ramis EGELİ, Yzb. Muhittin ÜRÜNDÜL, Mutemet: Yzb. Fethi GÜRCAN iştirak etmişlerdir. Hamburg’da yapılan yarışmalarda Yzb. Nail GÖNENLİ bir adet 1ncilik ve iki adet 2ncilik elde etmiş, Ostende’de Bnb. Salih KOÇ “Eskimo” ile “Ostende Binicilik Kulübü Eleme Ödülü” ferdi 1nciliği kazanmışlardır (Yıldız, 2002, s.249).

Rotterdam yarışmalarında “Uluslar Kupası Ödülü” takım 1nciliği (Yzb.Nail GÖNENLİ, Bnb.Salih KOÇ, Bnb.Cevdet SÜMER) elde edilmiş, Bnb.Salih KOÇ “Eskimo” ile “Meusu Ödülü”, Yzb.Nail GÖNENLİ “Domino” ile “Port Kudret Yarışması Ödülü” ferdi 1ncilik ödülleri kazanılmıştır (Drapper, 1987, s.103). Ayrıca “Binicilik Klübü Ödülü” yarışmasında Yzb. Nail Gönenli “Domino” ile ikinci olmuştur. “Marais De Kralingen Ödülü” yarışmasında Yb. Salih Koç “Dedal” ile üçüncü, Yzb. Muhiddin Üründül “Zambak” ile beşinci olmuşlardır. Bu yarışmada yedinciliği iki Türk binicisi de paylaşmıştır. Bunlar: Bnb. Cevdet Sümer ve atı “İzma” ve Yb. Salih Koç ve atı “Polat”tır. “Rotterdam Büyük Ödülü” yarışmasında Bnb. Cevdet Sümer

“İzma” ile ikinci, Yzb. Nail Gönemli “İnka” ile onuncu olmuşlardır (Özçelik, 1998, s.46-47).

4.3.4. 1960 Roma Olimpiyat Oyunları

25 Ağustos – 11 Eylül 1960 tarihleri arasında İtalya’nın başkenti Roma’da düzenlenen olimpiyat oyunlarını İtalya Cumhurbaşkanı M.G.Graneci açmıştır. Bu Olimpiyatlara katılan kafiemiz ve elde edilen sonuçlar aşağıda sunulmuştur:

KAFİLE BAŞKANI : Alb. Kemal AVMAN
ÇALIŞTIRCI : Alb. Eyüp ÖNCÜ
BİNİCİLER : Yb. Salih KOÇ
Yzb. Nail GÖNENLİ
Bnb. Cevdet SÜMER
AYRICA : Bnb. Ramis EGELİ
Yzb. Muhittin ÜRÜNDÜL
MUTEMET : Yzb. Fethi GÜRCAN

Olimpiyat sonucunda engel atlama takımı olarak Bnb. Salih KOÇ “Eskimo” ile Bnb. Cevdet SÜMER “İmza” ile elenmiş, Bnb. Nail GÖNENLİ ise müsabakaya girmemiştir. Bireysel olarak ise Bnb. Cevdet SÜMER “Zambak”ile 15nci, Yzb. Nail GÖNENLİ “İnka” ile 31nci olmuşlardır (Temurlenk, 2000, s.45).

Türk Milli Takımı’nın 1960 Roma Olimpiyat Oyunları Toplu Sonuçları

BİNİCİ	ATI	YARIŞMA ADI	YÜK.	CEZA	KATILIM	DERECE
Bnb.Cevdet SÜMER	İZMA	Engel Atlama Uluslar Şampiyonluğu (Takım)	160 cm.	33	18 TAKIM	E
Yzb.Nail Gönemli	DOMİNO			E		
Bnb.Salih KOÇ	ESKİMO			48,75		
Bnb.Cevdet SÜMER	ZAMBAK	Engel Atlama (Bireysel)	160 cm.	37,50	60	15
Yzb.Nail Gönemli	İNKA			63,25		31

4.3.5. 1960 Sonrası Dönemde Türk Biniciliğinin Gelişimi

1960 Roma olimpiyatlarından sonra binicilik sporu uzun bir duraklama dönemine girmiştir. Bu duraklamanın nedenleri: 27 Mayıs askeri müdahalenin sonrasında bazı subayların emekliye sevk edilmesi olmuştur. Bu dönemde Atatürk'ün Süvarileri namına sahip Cevat GÜRKAN ve Cevat KULA Tuğgenerallikten, Saim POLATKAN ve Eyüp ÖNCÜ Alb.lıktan emekliye sevk edilmiştir. Orduda Süvari sınıfının kaldırılması, ardından Avrupa basınında Türkiye'de at vebası görüldüğüne ilişkin haberlerin yayılması sonucunda Türk binici ve atlarının Avrupa ülkelerine alınmaması ve yabancı binicilerin ve atların Türkiye'ye gelememesi ciddi olumsuzluklar, Türk biniciliği için oldukça kötü bir dönemin başlangıcı olmuştur.

Binicilik sporunda yaşanan bu durgunluk dönemi, 1964 yılına dek devam etmiştir. Bu arada 27 Mayıs 1960 döneminde emekli olan süvari subayların sivil binicilik kulüplerinde öğretmenlik yapmaya başlamalarının, binicilik sporunun toplumda sivil kesim tarafından daha yoğun olarak yapılmasına direkt olarak etki ettiğini değerlendirebiliriz. Bu dönemde yetişen milli binicilerimiz arasında Kemal ÖNCÜ (Eyüp ÖNCÜ'nün oğlu), Edward SARIÇOBAN, Engin MİREL, Asil DOKTOROĞLU, Celal BARLAS, Y. SARIÇOBAN, Aldo BALDİNİ, Levin OKÇUOĞLU, Kerami ŞİMŞEK, Celal ALKAN, Erdoğan ARSAL, Çetin KUTMAN, Melahat AKSEL, İro KAPLANGI, Olga SAVIÇ, Esin ZEMBİLCİ, Gülümser KERMEN, Tunç ÇAPA, Fevzi ATABEK gibi isimler bulunmaktadır.

1964 yılında Ankara'da yapılan ve sadece Lübnan'ın katıldığı 1nci Ankara Uluslararası Engel Atlama Yarışmalarına sadece sivil binicilerimiz iştirak etmişler ve Kemal ÖNCÜ iki adet 1ncilik, Edward SARIÇOBAN ise birer adet 1ncilik ve 2ncilik elde etmişlerdir.

1964 yılında Milli Binicilik Ekibi İtalya'ya giderek Napoli ve Roma Uluslararası Engel Atlama yarışmalarına iştirak etmiştir. Ekip kadrosunda Ekip Şefi/Çalıştırıcı olarak Alb. Salih KOÇ ve binici olarak Alb. Salih Koç, Bnb. Nail GÖNENLİ, Yzb. Selahattin TELLİ, Yzb. Cemalettin ZORLU bulunmaktaydı. Napoli'de yapılan özel mahiyetteki yarışmalar ise bir gösteri havası içerisinde geçmiştir. Roma'daki müsabakalarda ise beklenen başarı gösterilemedi. Son gün yapılan "Milletler Mükâfatı"

takım yarışmasında dokuz ekip arasından Türk Ekibi yedinci oldu (Temurlenk, 2000, s.338-339).

1965 yılında 22–26 Eylül tarihlerinde yapılan II.İstanbul Uluslararası Engel Atlama yarışmalarına ve yine aynı yıl Ekim ayında yapılan II.Ankara Uluslararası Engel Atlama yarışmalarına Türk Ekibinde asker binici katılmamıştır. Yapılan yarışmalara (E)Alb. Salih Koç, Kemal ÖNCÜ, Edward SARIÇOBAN, Engin MİREL, Asil DOKTOROĞLU, Celal BARLAS, Erdaoğan ARSAL, Y. SARIÇOBAN, Aldo BALDİNİ, Levin OKÇUOĞLU ve Kerami ŞİMŞEK gibi binicilerimiz katılmışlar ve başarılı sonuçlar elde etmişlerdir.

Bu tarihten itibaren sivil biniciliğin başarılarının arttığı görülür. 18 Eylül 1965 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde yayınlanan bir yazıda Binicilik Federasyonu Başkanı Emekli Alb. Saim POLATKAN’ın “Bu iş artık sivillerin eline geçiyor” cümlesi başlık olarak verilmiş, yazıda Uluslararası yarışmalar hakkında bilgi verilmiştir.

Atlı Yarışmalar Grubu 1965 yılında tekrar isim değişikliği ile “Süvari Yarışma Grubu” olarak ismini alır. Bu dönem beklenen başarıların elde edilememesi sonucu yabancı çalıştırıcı aranır. 1966 yılı Temmuz ayında getirilerek 1969 yılında tekrar ülkesine dönen Alman çalıştırıcı Von ZEIGNER’den sonra, okulda kıdemli ve tecrübeli hocalar nezaretinde çalışmalarını sürdüren biniciler, 1972 Münih Olimpiyat Oyunlarını gözlerine kestirseler de bunda muvaffak olamazlar.

1966 yılında Bulgaristan’ın Rusçuk ve Şumnu şehirlerinde yapılan uluslararası yarışmalara ekibimiz, (E)Alb. Eyüp ÖNCÜ antrenörlüğündeki binicilerimiz Kemal ÖNCÜ, Kerami ŞİMŞEK, Engin MİREL, Celal BARLAS ve Edward SARIÇOBAN ile katılmış, hem takım 1nciliği kazanılmış hem de Kemal ÖNCÜ, Engin MİREL, Celal BARLAS ve Edward SARIÇOBAN tarafından ferdi 1ncilikler elde edilmiştir. Aynı yıl İstanbul’da 3üncüsü yapılan Uluslararası Engel Atlama Yarışmalarına aynı kadroya ilaveten Asil DOKTOROĞLU, Levin OKÇUOĞLU, Celal ALKAN, Aldo BALDİNİ, Erdoğan ARSAL, Melahat AKSEL ve Çetin KUTMAN katılmışlar, Kemal ÖNCÜ ile Levin OKÇUOĞLU ferdi 1ncilikler elde etmişlerdir. Ankara’da 3üncüsü yapılan uluslararası yarışmalarda ise yine Kemal ÖNCÜ ile Levin OKÇUOĞLU ferdi 1ncilikler kazanmışlardır.

1967 yılında yine tamamı sivil binicilerimizden (E.Alb. Salih Koç, Kemal ÖNCÜ, Engin MİREL, Levin OKÇUOĞLU, Kerami ŞİMŞEK ve Tunç ÇAPA) oluşan milli takımımız, Yugoslavya’da katıldıkları turnuvalardan ilkinde (Velden) Levin OKÇUOĞLU 7 millete mensup 57 binici arasından “En İyi Yabancı Binici” seçilmiştir. Aynı yıl asker ve sivil binicilerden oluşan milli takımımız, o yıl dördüncüsü tertiplenen İstanbul ve Ankara Uluslararası Yarışmalarına iştirak etmişler ve oldukça parlak neticeler almışlardır (Atabeyoğlu, 1998, s.172-177).

1968 yılı içerisinde Ordu mensubu sadece Ütgm. İbrahim MURAT’ın bulunduğu Türk Binicilik Ekibi Viyana Uluslararası Engel Atlama Müsabakaları için Avusturya’ya gitmiştir. Ütgm. İbrahim MURAT oldukça parlak bir başarı ile yurda dönmüştür (Temurlenk,2000, s.400-406).

1Aralık 1968 tarihli Cumhuriyet Gazetesi yarışmalar hakkında verdiği bilgide Ütgm. İbrahim MURAT’ın final yarışmasında 1967 yılı dünya şampiyonu Winkler’i birinci ayakta geçtiğinden bahsetmiştir (Cumhuriyet Gazetesi, 1968,s.13). 2 Aralık 1968 tarihli Günaydın Gazetesi ise Ütgm. İbrahim MURAT’ın, Engin MİREL’in ardından ikinci olduğunu yazmıştır. Avusturya Gazeteleri, Türk Binicileri “Şeytan Biniciler” ile isimlendirmiş, “Türkler Viyana Kapılarında” diye başlık atmış ve “Türk bincilerin başarısını 12bin kişi ayakta alkışladı” yazılarıyla duyurmuştur (Günaydın Gazetesi, 1968, s.7).

5 Aralık 1968 tarihli Cumhuriyet Gazetesi Avusturya basınında Ütgm. İbrahim MURAT’ın yarattığı yankıdan bahsetmiştir. Kurier Gazetesi Ütgm. İbrahim MURAT’ın cesaretli ve yeteneğiyle tekniğini birleştirip dünya şampiyonu yarışmacıların önünde derece alışı hak ettiğini söylemiştir. Express Gazetesi, “Gözlerimize inanamıyoruz. Winkler, D’Inzeo, Pessoa size sesleniyoruz, ne oldunuz?” şeklinde duyurmuştur. Neue Zeitung Gazetesi, Ütgm. İbrahim MURAT’ın başarısında ya hep ya hiç sloganıyla yarıştığının payı olduğunu, Kleine Zeitung Gazetesi ise Ütgm. İbrahim MURAT’ın tekniğini beğendiklerini ve geç tanımlarına rağmen hiç unutmayacaklarını yazmışlardır (Cumhuriyet Gazetesi,1968, s.14).

1969 yılında Viyana (Avusturya)’da icra edilen Askeri Takımlar Uluslararası Binicilik Yarışmalarına (CISM) Alb Nail GÖNENLİ’nin çalıştırdığı binicilik takımı

kadrosu, Kafile Başkanı: Kur. Alb. Habip ALPAY, Çalıştırıcı: Alb. Nail GÖNENLİ, Biniciler: Yzb. Sait BEYKOZ, Ütğm. Ateş DAĞLI, Ütğm. İbrahim MURAT, Ütğm. Atilla İNOĞLU ve Ütğm. Minal DİZDAROĞLU şeklindedir. Açılış yarışmasında Ütğm. İbrahim MURAT “Yüksel” ile birinci, “Bireysel Büyük Ödül” yarışmasında Ütğm. Atilla İNOĞLU “Yen” ile üçüncü olmuştur (Temurlenk, 2000, s.412).

1968 yılı Türk biniciliğinin aslında bir basamak olarak değerlendirdiği ancak giderek en hedef haline dönüşmeye başladığı Balkan Şampiyonalarının başladığı tarih olarak kabul edilebilir. 1968-1978 yılları arasında hemen hemen her yıl bir dönüşüm içerisinde binicilik sporunun her üç dalında sınırlı 3-5 ülkenin katılımıyla yapılan Balkan Şampiyonaları günümüze kadar devam etmiş, bu dönem içerisinde bir çok takım ve bireysel şampiyonluklar elde edilmiştir.

1978 yılında, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Kenan EVREN’in talimatıyla Süvari Yarışma Grubu kapatılmıştır. Kapatılan okuldan bazı biniciler Ankara’daki Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı Süvari Birliği’ne atanmış diğerleri ise farklı birliklere tayin edilmişlerdir. Bu kapatma kararı, Türk biniciliğinin olimpiik gelişimine verilen en büyük zarar olarak değerlendirilebilir. 1960 yılından itibaren peş peşe gelen olumsuz gelişmeler, Türk biniciliğini olimpiyat hedeflerinden giderek uzaklaştırmış, bir zamanlar Avrupa’ya çıkış için sadece basamak olarak kullanılan Balkanlarla sınırlandırmıştır. Böylece Yüce Atatürk’ün 1931 yılında verdiği “Balkanlara sıkışıp kalınmamalı, hedef Avrupa ve Dünya olmalıdır” vizyonu yitirilmiştir. 1960 Roma Olimpiyatları ülkemizin binicilik sporunda katıldığı son olimpiyatlar olurken, Avrupa’da söz sahibi olunan birçok turnuvalara artık gidilememektedir.

Türkiye’de binicilik çalışmaları 1978 yılında Süvari Yarışma Grubu’nun lağvolması bazı subayların tayiniyle ciddi yaralar almıştır. Daha önceleri Alaylarda çalışan subayların ordu atı müsabakalarında aldıkları parlak dereceyle İstanbul Süvari Yarışma Grubuna milli takıma çağırılıyordu. Milli takımda parlak dereceler aldıkları vakit Gruba tayin oluyorlardı. Grup kapatılınca bu görevi Ankara Kirazlıdere’de bulunan Muhafız Alayı Atlı Merasim Birliği almıştı. 1978 yılında Ayazağa’dan tayin edilen subaylar ile Muhafız Alayı Atlı Merasim Birliği, bünyesinde bir Binicilik Ekibi kurma gereği duymuştur (Temurlenk, 2000, s.450).

05 Ekim 1984 günü, “Muhafız Alayı Süvari Birliği”, isim ve kuruluş değiştirerek “Kara Kuvvetleri Atlı Spor Eğitim Merkezi” adını almıştır. 1996 yılında, okul olma yönünde yeniden yapılanma içerisine giren Atlı Spor Eğitim Merkezi bünyesinde, eğitim ve öğretim faaliyetlerinin bilimsel bir altyapıya dayandırılarak yürütüldüğü Öğretim Başkanlığı teşkil edilmiş, Ar-Ge, Plan-Program, Ölçme-Değerlendirme ve Kurs Kısımları oluşturulmuştur. Binicilik sporunun olimpiik branşlarında uzmanlaşmak maksadıyla bu tarihten itibaren Binicilik Ekip Komutanlığı üç kısma bölünmüştür. Bunlar; At Terbiyesi, Engel Atlama ve 3Günlük Yarışma kısımlarıdır. Mevcut birikimi ve altyapısıyla ülkemizde binicilik okulu statüsünde faaliyet gösteren yegâne kurum olan K.K.Atlı Spor Eğitim Merkezi, son 10 yıldır sportif binicilik gayretlerini yeniden olimpiyat hedefine yönelterek çalışmalarına devam etmektedir.

4.4. Ülkemizde Binicilik Sporunun Uygulanmasında Karşılaşılan Temel Sorunlar

Ülkemizde binicilik sporunun en önemli sorunları arasında sporun tanıtılamaması ve halk tabanına yaygınlaştırılamaması, eğitimsizlik, üretimsizlik ve sporun yönetilememesi gibi hususlar sıralanabilir. Aslında her birinin diğerini etkilediği veya birinin diğerinin sonucu olduğunu rahatlıkla söyleyebileceğimiz bu sorunların esas nedeninin, binicilik sporunun ülkemizde ne devlet ne de özel kişi ve kurumlarca gerçekten geliştirilmesi istek ve iradesinin henüz oluşmadığından ileri geldiğini ifade edebiliriz. Özellikle ATATÜRK ve İsmet İNÖNÜ’nün Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren binicilik sporunun gerek gelişimine gerekse kendi atımızı üretme konusunda gösterdiği ilgi ve verdiği destek sayesinde ki 1960’lı yıllara kadar uluslararası alanda rekabet edilebilmiştir.

4.4.1. Tanıtım ve Yaygınlaştırma

Günümüzde binicilik sporunun, Türkiye’de yapılan diğer olimpiik spor dalları ile mukayese edildiğinde, halkımızın büyük bir kesimi tarafından tanınmadığı ifade edilebilir. At ve atlı teşkilatların yaygınlığından kaynaklanan atlı spor kültürünün en yaygın olarak yaşandığı Cumhuriyetin ilk dönemlerinde, Türk halkının en çok tanıdığı, ilgi duyduğu ve takip ettiği spor dallarından birinin binicilik olduğunu ifade edebiliriz.

Zira kitle iletişim araçlarının günümüzdekine oranla oldukça kısıtlı olmasına rağmen o dönemde biniciliğin, gerek ulusal gazetelerde ve gerekse spor dergilerde sürekli yer bulabildiğini elimizdeki arşivler açıkça ortaya koymaktadır. Ancak günümüzde binicilik sporu ne yazılı ne de görsel medyada yeterince yer bulamamakta, ulusal ve uluslararası organizasyonlar ile sonuçları hakkında haberlere ulaşmak çoğu zaman mümkün olmamaktadır.

Binicilik sporunun bir ülkedeki gelişmişliğinin en önemli göstergesi, o ülkedeki lisanslı sporcu sayısı ile sosyal kesimlerdeki dağılımları ve yaygınlığıdır. Binicilikte gelişmiş ülkeler, bunu gerçekleştirebilmişlerdir. Ülkemizde ise, belirli bir çevre dışında, bu sporla uğraş verenlerin sayısı azdır. Çünkü halkın ilgisini çekse bile, pahalı bir spordur. Bunun toplum tabanına kadar indirgenmesi gerekmektedir. Ancak bu şekilde, binici arzı fazla olur ve yetenekli biniciler ortaya çıkabilir.

Türkiye’de binicilik tabanının çok yetersiz olduğu açıktır. Başarı için tabanın geniş olması önem arz etmektedir. Biniciliğin gelişmesi ve binici yetişmesi, binicinin ilmi esaslara göre yetişeceği tam bir binicilik ortamı oluşturulmadığında, başarılı olması mümkün görülmemektedir. Dünya biniciliği incelendiğinde, ne yazık ki, tarihimize yakışmayacak şekilde, birçok ülkeden geri olduğu görülmektedir. Binicilikte uğraş verenler veya ilgi duyanlar, yer, malzeme, at, beslenme ve barınma ile veteriner hizmetleri gibi masraflı olan bu spor dalında, ne yazık ki, zaman zaman çaresizlik içerisinde uzaklaşmaktadır. Türk binicilik ve atçılığını geliştirme, yayma ve yaşatma olanağı sağlanarak, işbirliği içine girilmesi, her kuruluşun yararına dolayısıyla ülkenin yararına olacaktır.

30 yılı aşkın bir süre Türk binicilik sporuna yarışmacı, eğitici, öğretmen ve yönetici olarak hizmet etmiş olan Özkan TEMURLENK, 6 Temmuz 2006 tarihinde yapılan mülakatta görüşlerini şu şekilde ifade etmiştir: “Binicilik uzun süreli bir çalışmayı gerektirmektedir. Ülkemizde, özellikle bu sporu yapabilecek ekonomik gücü olan toplumdaki bayan ve çocukların, büyük bir yüzdesinin, iş yaşamı olmadığı göz önüne alınırsa, özellikle bunlara yönelik özendirme yapılmalıdır. Gerçekte bu özendirme, biniciliğin kendisinde vardır. Üstün fizik gücünün genelde ters etki ettiği binicilik sporu, bayan ve çocuklara, yetişkinlerle yarışma olanağı verdiğinden, doğal olarak ilgi duyacakları ve kendilerini kanıtlayacakları en iyi spordur. Dünyada pek az bayan, güreş, boks, halter, futbol gibi daha çok erkeklerin yaptıkları spordan hoşlanır. Dolayısıyla aile çekirdeğinin yarısı olan annenin etkisi veya zorlanmasında kalacak çocuk, spor branşını da ona göre seçecektir. Bugün binicilik, jimnastik, buz pateni vs. gibi sporları izlemekten hoşlanmayacak bayan ve çocuk sayısı pek azdır. Yarışmalardaki izleyicilere bakarak, her ülkede bunun kanıtlanması yapılabilir. Ancak, çocuk ve bayanların başlangıçta attan korktukları da bir gerçektir.

Onları korkutan, atın fiziki yapısının büyüklüğüdür. Dolayısıyla eğitimin başlangıcında, küçük, uysal ve terbiyeli atların seçilmesi gerekir. Bunun için Türk yerli atları veya Arap Yarım kan atların kullanılması doğru olur. Özellikle Arap atlarının sıcakkanlı oluşları dolayısıyla doğasında bulunan canlılık, belki de bu özellikte olmayabilir; fakat yerli atlarla melez üretimi hiçte zor olmasa gerek”.

Ülkemizde 1994 yılına kadar, birçok faal kulüp (K.K.Binicilik Ekibi dışında) İstanbul, İzmir, Ankara ve Bursa'daki Beden Terbiyesi ve Spor Genel Müdürlüğü ile Atatürk Orman Çiftliğine bağlı tesislerde çalışmalarını sürdürmekte idi. Kendilerine ait özel tesisleri bulunmadığı gibi, 2098 Sayılı Dernekler Kanunu gereğince dernek adı ile hizmet vermektedirler. Bu kulüplerin tüzüklerindeki ortak amaçlarından biri, binicilikle uğraşan herkese olanak sağlamak ve bu alanda kendilerine hizmet götürmektir. Ayrıca; genç yaşlardan başlamak üzere binici ve at yetiştirmek, dolayısıyla ülke binicilik sporunun yürütülmesi ve gelişmesine katkıda bulunmayı hedef gütmek ortak amaçları arasındadır. 1994 yılından başlayarak, çağdaş özel binicilik tesisleri (Kemer Atlı Spor Kulübü-İstanbul, Başkent Binicilik Kulübü-Ankara, Classis Binicilik Tesisleri-İstanbul ve Sabancı Uluslararası Binicilik Merkezi-İstanbul vb.) binicilik sporunun ilerisi için büyük yatırımlar yapılacağını ilk belirtileridir. Yine Adana, Mersin, Eskişehir, Kocaeli, Antalya ile diğer şehirlerimizde var olan kulüplere ilave pek çok kulüp kurularak 2000'li yıllara 20'nin üzerinde kulüple girilmiştir.

Son dönemde binicilik kulüplerinin sayısı giderek artmakta ve binicilik sporuna duyulan ilgi at ve atlı teşkilatların yeniden yaygınlaşmaya başlamasıyla doğru orantılı olarak çoğalmaktadır. Türkiye Binicilik Federasyonunun kayıtlarına göre 2006 yılı başı itibarıyla ülkemizde 30 adet binicilik kulübü, 469 lisanslı binici ve 659 tescilli at bulunmaktadır (Türkiye Binicilik Federasyonu, 2006, s.13). Bu rakamlar gelişmiş ülkeler ile mukayese edildiğinde, o ülkelerin ortalama bir şehrindeki ortalama bir kulübün rakamlarına tekabül etmektedir ki bu konuda daha çok yol almamız gerektiği ortadadır.

4.4.2. Okullaşma, Eğitim ve Öğretim Faaliyetleri

Ülkemizde askeri biniciliğin bir türlü okullaşamaması, okullaşmaya çabaladığı dönemlerde istikrar ve gelişmeyi yakalayamaması, bu sporda söz sahibi ülkelerdeki sürecin ülkemizde yaşanmamasına neden olmuştur. Süvari Okulunun 1959 yılında

Tuğgeneral Cevat KULA'nın komutanlığında Ankara'ya nakledilerek aynı yıl lağvedilmesi, İstanbul Ayazağa'da "Uluslararası Yarışma Grubu" adı altında kurulan birliğin 1978 yılına kadar çeşitli ad ve teşkilatlarla istikrarı yakalayamaması ve nihayetle, özellikle mevcut fiziki altyapısı ile dönemin Avrupa'sındaki ender tesislerden biri olan Ayazağa/İstanbul'daki Süvari Yarışma Grubu'nun 1978 yılında kapatılması Türk biniciliğinin olimpiik gelişimini durdurmuş ve evrenselliğten tekrar yöreselliğe seyahatini zorunlu kılmıştır.

Bir harp aracı olan atın spor alanında kullanılmaya başlamasıyla, binicilik sporunun ilk uygulayıcıları tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de askerler olmuştur. Mesleklerinden ayrılan değerli asker binici ve binicilik öğretmenlerinin, bugün yapılan şekliyle çağdaş biniciliğin uygulama esasları ile kendi deneyimlerini, bu spora ilgi duyan sivil gençlere aktarma çalışmalarıyla toplumda yaygınlaşmaya başlamıştır.

Binicilik sporunda gelişmiş ülkeler yakından incelendiğinde, sporun askerlerden sivillere geçişindeki doğal ve sağlıklı süreç maalesef ülkemizde yaşanmamıştır. Zira özellikle Avrupa ve Amerika'da sivil toplum binicilik sporuna ilgi duymaya başladığında, zaten bilimsel bir altyapıya kavuşturularak çağdaş bir okullaşma sürecini tamamlamış askerlerin tesislerinden istifade etme imkânına kavuşmuşlardır. Sporun kuramsal ve uygulamalı eğitiminin tüm inceliklerini ehil öğretmen ve sporculardan almış olan sivil kesimin sayısı giderek artmaya başladığında, açılan sivil kulüp ve işletmelerde ihtiyaç duyulan öğretmen, veteriner, nalbant ve seyis gibi ihtiyaçlar yine askerler tarafından karşılanmış ve ulusal bir dayanışma sergilenmiştir. Bu yüzdendir ki II.Dünya savaşıdan sonra tüm Avrupa'da sivil kesimde yaygınlaşmaya başlayan binicilik sporunda, özellikle 1960 Roma Olimpiyatlarından itibaren ülkelerin asker binicileri olimpiyatlarda taşıdıkları milli bayraklarını kendi ülkelerinin sivillerine yine olimpiik seviyede teslim etmeyi başarmışlardır.

Binicilik sporunun ülkemizde en çok sıkıntı çektiği konulardan birisi olan, binicilerdeki hissiyat ve ustalığın gelişimine önemli oranda etki eden eğitici ve öğretmen ihtiyacı hala çözülememiştir. Bu ihtiyaç çok büyük paralar karşılığında yabancı hocalar ile karşılanmaktadır. İyi öğretmen, çok para karşılığında da olsa, binicilikte çok ileri ülkeleri bırakarak, kendine bir şey vermeyecek ve sesini duyuramayacak bir ülkeye gitmesi düşünülmez. Yine, dünyanın neresinde olursa olsun,

bu sporu yapanların ekonomik güçleri düşünülürse, iyi öğretmeni parayla getirmenin zorluğu anlaşılır.

Temurlenk(2006)'e göre: “Türk öğretmenleri ise zaman zaman yabancı öğretmenler düzeyinde başarı gösterdikleri tarihe ve bugüne bakıldığında görülecektir. En kuvvetli dönem Alb. Eyüp ÖNCÜ (1956-1960) çalıştırıcılığı dönemidir. Türk Takımı 1960 Olimpiyat Oyunlarında favori gösterilen takımlar arasında sayılmıştır. Ancak binicilikteki kesintiler, başlangıçtaki yurt dışı kursların devam etmemesi ve yabancı öğretmenlerin çok pahalı olmaları, Dünya Biniciliğindeki iletişim kopuklukları ve yakından izlenme olanağı bulunmaması binicilikte gerilemeye neden olmuştur. Yurt dışı temasların Balkan düzeyine indirgenmesi bir çeşit kendi kabuğumuza çekilme sonucunu doğurmuştur. Yeni teknikler ve gelişmelerden yoksun öğretmenlerimiz, kendilerini yenileme ve aşma olanağı bulamayarak ve buna gereksinimde duymayarak elde edilenlerle yetinmişlerdir. Tüm bunlara karşın, biniciliğimizin gelişmesini yabancılara bağlamaktansa 1925-1930 yılları arasında örneğini gördüğümüz kurslar sonunda Türk biniciliğini, karakter yapısını, kültürünü yakından tanıyan, kendi anadillimizle konuşan, sorunlarımızı bilen ve giderebilecek olan öğretmenlerimizin çok daha yararlı olacağı kanısını vermektedir. Oysa tarih tekerrür etmektedir ve yurt dışı at alımları ile yabancı öğretmenlerle elde edilen küçük başarılar binicilikte ilerlediğimizin göstergesi olarak gösterilme çabası görülmektedir. Zaman zaman tarihte görüldüğü gibi, bir kaç çok yetenekli binicinin küçük başarıları binicilikte gelişmenin olduğuna işaret olamaz. Top yekûn ülkede binicilik sevgisi aşılayacak ve öğretecek, öğretmen ve çalıştırıcılara gereksinim vardır. Bugün yurdun pek çok bölgesinde kulüpler açılmakta ancak ne yazık ki bilgili öğretmen yokluğundan ve binilecek atın eğiticisi bulunmadığından pek çoğu da kapanmaktadır veya dış kaynaklı eğitime yönelinmektedir. Ancak, çok pahalı olan dış kaynak eğitim ve öğretimiyle uzun süre binicilik yapmanın ve yaygınlaştırmanın olanaksızlığı ise kısa zamanda görülmüştür. Bu kez ucuz fakat bilgi birikimi ve deneyim olarak Türkiye'nin çok altındaki ülkelerin binicileri ve yetersiz eğitilmiş atlarında umut aranır olmuş, bir türlü ortasını bulamayan Türk biniciliği böylece kendini bunlara emanet etmiştir. Ancak tarihimiz bunu hak etmiyor ve binicilik toplumu buna üzülüyor.

4.4.3. Kitap ve Yayın

At ve binici eğitiminin bilimsel bir çerçevede sürekli gelişen bir spor dalı olarak algılanmaya başladığı günden bu yana birçok kitap yazılmış olup bunların bazıları binicilik eğitiminin temelinde birer klasik eser olarak yer almış ve hala günümüzde geçerliliğini sürdürmektedir. Binicilik sporunda gelişmiş ülkeler yakından incelendiğinde, at ve binici eğitiminin temel esaslarının neler olduğuna ve aralarındaki işbirliği ve uyumun nasıl geliştirilmesi gerektiğine yönelik ciddi oranda bir literatüre sahip olduklarını söyleyebiliriz.

Türkiye'de ise atı ilk kullanan olmasına karşın geçen süre içerisinde; Türkiye'de çalışan bir kaç yabancı öğretmenin ders notları, birkaç özel meraklı süvari subayının çevirileri, Alman talimnamesinin çevirisi (1935) ve binicilik sporunda dünya klasiklerinden sayılabilecek “Give Your Horse A Chance” (A.L.D.ENDRODY) ve “Training Show Jumpers” (Anthony PAALMAN) adlı eserlerin 1986 ve 1987 yıllarında Ütgm. Yavuz TÜRKGENCİ tarafından yapılan çevirisi dışında, yazılan ve basılan her an her binicinin elde edebileceği çoklukta Türkçe eserler yoktu. Alb.Özkan TEMURLenk tarafından 15 yıllık bir çalışma sonucunda hazırlanan ve 1996 yılında yayınlanan BİNİCİLİK SERİSİ kitapları, hali hazırda ülkemizdeki en doyurucu ve en geniş içeriğe sahip yegane eserdir.

Yine binici toplumunda, yabancı kaynaklı ve çoğunluğu çocuklar için ticari amaçlı ve bilimsellikten yoksun olsalar da pek çok kitap bulunmaktadır. Çoğunlukla yabancı dil bilmelerine ve yararlanma olanakları bulunmasına karşın ne yazık ki, ya zaman bulamama, okuma veya bu işi bilimsel olarak yapma alışkanlığının olmaması; ya da okuduğunu anlayacak yeterli binicilik bilgi düzeyinde olmayışından veya bilimselliğe gereksinim duyulmamasından yeterli ölçüde yararlanılmamaktadır.

Kitap ve yayın konusunda ülkemizde ilk ve en nitelikli çalışmaya sahip olan Özkan Temurlenk, bu konuya ilişkin görüşlerini şöyle ifade etmiştir: “Binicilik kitapları, at ve binicinin, fiziki ve zihni özellikleriyle bilgi ve deneyimlerin aktarılmasından oluşur. *“Eğer kitap okumakla binicilik öğrenilseydi, şu anda Dünya da bugünkünden çok daha fazla binici olurdu,”* diyenler çıkacaktır. Ancak unutulmamalı ki, hangi konuda olursa olsun, işe başlamadan önce kurumsal bilgi (nazariyat) önde gelmektedir. Eğer tüm biniciler sıfırdan başlasaydılar, yaşamları sonunda birbirine yakın veya aynı noktaya gelirlerdi. İşte bu durumda kitaplar deneyimli binicilerin deneyerek elde ettikleri ve yararlandıkları konuları, aynı ölçüde uğraş vermeden yeni nesillere bilgi sağlanmasına yardımcı olur. Kitaplarda yazılanları anlayarak okuyan ve hissederek uygulayanlar, sonunda başarıya ulaşacaklardır. “Kitap okumakla binicilik öğrenilmez” sözü, genelde en sert tartışmaların bile sonucunu bağlamak için kullanılır. Özellikle, binicilikteki sözü geçenlerce kullanılması, inandırıcılığını artırmaktadır. Doğaldır ki, binicilik belirli kas ve becerilerle, belirgin uyarı ve yardımların zenginliği, binicinin atla iletişim kurmasını sağlayan, yeteri kadar esnek ve güvenli bir oturuşun geliştirilmesi, yine koltukta oturma yerine atın üzerinde elde edilmesinin gerekliliği bilinmektedir. Yalnızca, binicilik ustalığından çok, binicilik sanatını yapmakla ilgilenirsek; yetenek, beceriklilik ve kas gücü gibi fiziki ustalıkların yeterli olmayacağı bir gerçektir. Temel binicilik dışındaki eğitim, öğretmeden çok, öğrenme işlemidir. İyi öğrencilerin iyi öğretmenleri olur. Öğrenme, öğretmen olmadan da sürdürülmelidir. Söz ve yazı ile iletilen önerilerden, başkalarının özümlemiş deneyim ve gözlemlerinden öğrenebilecek çok şey vardır. Yaşam zamandır, zaman bulamamaktan yakınılabilir; fakat gerçekten zamanı ekonomik kullanmanın tek yolu başkalarının deneyimlerini

ödünç almada yatar. Başkalarının daha önce bulduğu bir sorunun çözümünü uğraş vermeden elde etmekten daha iyi zaman kazanmanın yolu yoktur”.

4.4.4. Yerli At Üretimi

Yerli at üretimi ve eğitiminin, binicilik sporunda başarıya ulaşma konusunda en önemli girdi olduğu, bu sporda söz sahibi olan ülkelerin yıllık at üretimlerinin çok yüksek olmasından rahatlıkla anlaşılmaktadır. Kendi atını üretemeyen ülkeler, uluslararası alanda rekabet edememekte ve at üretimini bir endüstri haline getiren ülkelere bağımlılıklarını sürdürmek zorunda kalmaktadırlar. Hollanda, Almanya, Fransa, İngiltere gibi gerek at üretiminde gerekse yarışmalarda söz sahibi ülkeler uzun yıllardır bilimsel bir altyapıya oturarak sürdürdükleri at ırkı çalışmaları sonucunda elde ettikleri nitelikli damızlıkları ve çok kaliteli spor atı adaylarını dışarıya satmamakta ve muhafaza etmektedirler.

Cumhuriyet öncesi dönemde at ıslah çalışmalarına zaman zaman yer verildiğini görmekteyiz. 1908 Meşrutiyet’inden sonra, ordumuzun hayvan ihtiyacını gidermek ve yurdumuzdaki yerli at soyunu iyileştirmek amacıyla, dönemin Harbiye Nazırı Mahmut Şevket Paşa’nın isteği doğrultusunda bazı girişimlere başlanır. Balkan, İnci Dünya ve Kurtuluş Savaşları, Türkiye’de at sayısının önemli oranda azalmasına neden olmuştur. Bundan en çok etkilenen de Cumhuriyet dönemi atçılığı ve biniciliği olmuştur. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırmak ve binicilik sporunda başarıya ulaşmak amacıyla uzun yıllar dışarıdan at alımları yapılmıştır. Aynı zamanda, Türk Binicilik Ekibi’nin Türk kanı atlarla yarışmalara katılması ile ilgili çalışmalara, dönemin Başbakanı Sayın İsmet İNÖNÜ’nün direktifleriyle büyük bir hız verilmiştir. 1924 yılında kurulan Karacabey Harasının araştırmalarına 1941 yılında Fransa Askeri Ataşesi ve yıllardır Türkiye’de öğretmenlik yapan Alb. F. ALBERT TATON’nun da katılımlarıyla devam etmiştir. Sert, cesur, akıllı, ancak küçük ve eski iyi Türk kanı atların, iri Macar Nonnius, Arap ve İngiliz safkanlarıyla karıştırılmasından çağdaş biniciliğe elverişli "Karacabey Yarım kan" ırk çalışmaları meyvelerini 1970 yıllarında vermeye başlamışken bazı acele ve olumsuz raporlar nedeniyle ne yazık ki bu çalışmalar bırakılmıştır. Dolayısıyla yeniden dışa bağımlılığımız söz konusu olmuştur.

Binicilik sporunda, insan unsuru (binici, öğretmen, çalıştırıcı, veteriner, nalbant, at bakıcısı, yönetici, hakem vs.) ne kadar önemli ise, atta aynı ölçüde belki de biraz daha önemli yer tutmaktadır. Ülkemiz bir tarım ülkesi olmasına karşın, birçok konuda olduğu gibi at üretiminde de “yurt dışından hazırı almak varken neden uğraşalım” kolaycılığı yerli at üretmi çabalarının önünü tıkamıştır.

Yarış atçılığında, bir dönem çok iyi olan yetiştiriciliğimiz, Ortadoğu Ülkelerine at ihraç eder durumda iken, bu pazarlarını da yitirmiştir. Oysa tarım ülkesinde at üretmek daha ucuza mal olması gerekir. Ancak, bu konunun uzun vade de düşünülerek, sabırla uygulanması gerekmektedir. 1947 yılında başlatılan, yerli atlarımızın yarışmalara hazırlanması çalışmaları, bilimsel olarak günümüze kadar sabırla devam etseydi, bugün binicilik sporunun icrasında çok daha farklı bir konumda olacağımız muhakkaktır. Şu anda dışa bağımlı at kaynağımız, ne yazık ki; *"Taşıma suyla değirmen dönmez"* sözündeki gerçeğin ışığında bulunmaktadır. Oysa yurt içinde kaynak aramak ve araştırmak gerekmektedir. Bu konuda, yine 1965-1983 yılları arasındaki yerli at yetiştiriciliğimiz ve başarılarımız göz önünde tutulmalı ve sabırla üzerine gidilmelidir. Yurt dışı alımlarında, 1960 yıllarına kadar olduğu gibi, uluslararası yarışmalara katılabilecek yetenekli ve eğitim düzeyinde olanlar seçilmelidir. Son on altı yılda yapılan yaklaşık 1000 at alımı ücretiyle 20-30 at alınsaydı, bunu gerçekleştirebilecek potansiyele erişmiş olunacaktı. Dünyada yedi yaşındaki bir at; değil orta, yüksek, uluslararası zor sınıf yarışmaları, son büyük hedef olan, Dünya ve Olimpiyat şampiyonalarını başarıyla bitirerek alkışlanması çok az da olsa görülmektedir. Oysa yurt dışından büyük paralarla alınan 9-10 yaşından büyük atların, bölgesel ve kulüp yarışmalarında başlangıç sınıfı (90-100cm. yüksekliğinde) parkurlarda koşturulmaya çalıştırılması, bitiremeyenlerin de çoğunlukta olması, atçılığımızı temelden yıkmaya uğraşısından başka ne ile değerlendirilebilir. Yine yabancı atların bu kadar kolay yurt içine getirilemediği dönemlerdeki yerli atlarımızdan; *Hidalgo, Temerer, Kongo, Şahlan, Kazanova-I, Cyrus, Dama, Kamer, Hanlı, Fair Court, Tunca, Silverstar-I, Uvava, Ceylan, Güzelkız, Benek, Flitner, İrma, Fool-Espir, Çakul-II, Dıtlas, King, Gnstin, Zuhal, Peîerpan, ilknur, Miranda, Hakan, Kimo, Ayşen, Bikini, Chopen, Biritania, Capricio, Ağrı, Bozkurt, Ronsard, Onder-II, Binboğa, Twigy, Yarışteimposu, Askot, Spitfire, Noel, Firesong, Cupiton, Mendüllü, Impayable, Nillian, Hermes, Emrah, Tarkan, Abdal Kader, Tuğrulbey, Napolyon, Alberto, Alkoz-I, Amazon-I, Bonanza, Rainlover, Alkim, Spark, Aymer, Vaubon, Marilonza, Sülün, Sapmaz, Denizhan, Leyla, Sn-eetsulian, Akdoğan, Tudor-Cron'rim* bugün yurt dışında ithal edilenler kadar iş yapmadıklarına mı inanıyoruz? Özellikle, Viyana'yı ayağa kaldıran Balkan Şampiyonu *Uvava'yı*, her yıl Milli Takımdaki yerini alan bir *Peterpan, Ares'i*; Balkan ikincisi *Ronsard'*, Gençler Balkan şampiyonu *Twigy* ve *Bonanza'yı*; Balkan Şampiyonu takımımızı birinciliklere sürükleyen *Kazanova, Silvester-I, Önder-I* ve *Tunca'yı*, Balkan üçüncüsü *Kimo'yu* ve son 1992 Balkan Şampiyonu *Topaz'ı* ve hatta *Martel, Murat* ve *Demirhan'ı* unutmak mümkün mü? Bunları yetiştiren ve eğiten at kaynaklarımız kurudu mu ki, bunların çoğu düz yarış yerlerinde sakatlanmış, işe yaramaz duruma geldikten sonra eğitime alınmışlardır. Özel binicilik yarışmaları için ele alınsalardı, bugünkü durumlarından daha iyi yerlere gelebilirlerdi ve dışardan alınan at paralarıyla bu atlar sakatlanmadan alınabilirlerdi (Temurlenk, 2000, s.83).

Yerli at üretimi ve eğitiminin Türk binicilik sporunun geleceğini yakından ilgilendirdiği asla göz ardı edilmemeli ve geçmiş dönemde yapılan çalışmalardan ve bu konuda ülke ekonomilerine ciddi katkılar yapan birer endüstri yaratmış ülkelerden esinlenerek bilimsel ve çağdaş üretim politikaları oluşturulmalıdır.

4.4.5. Yönetim ve Planlama

Binicilik sporunun başarısı için gerekli olan unsurlardan, binicilik yaşantısındaki süreklilik, tesis, at üretimi ve eğitimi, alımı, bakımı, beslenmesi ile veteriner, nalbant, seyis giderleri için gerekli bütçe ihtiyacı, sportif yaşam içerisinde risk alma, karar verme ve uygulama ile ilgili gerekli inisiyatife sahip olma vb. bireysel imkân ve kabiliyetlerin, üretim ve ekonomide serbest piyasa koşullarının egemen olduğu sivil toplumda önem kazanırken, askeri kurumlarda aynı oranda hayat bulamaması binicilik sporunun uygulayıcılarının el değiştirmesinde esas rolü oynamıştır. Bu hızla değişen ekonomik ve sporun çağdaş ihtiyaçlarına refleks gösterebilme üstünlüğünün, bilgili ve kabiliyetli gençlerle birleşmesiyle, olimpiyatlarda yaklaşık olarak 50 yıldır milli takımları dört askerden oluşan ülkelerin, bir kaç sonraki olimpiyatlarda üç asker-bir sivil, daha sonraki olimpiyatlarda iki asker-iki sivil, 80'li yıllarda üç sivil-bir asker ve nihayetinde 90'lı yıllardan itibaren dört sivil binici ile yollarına devam ettiklerini gözlemlemekteyiz. Son iki olimpiyattan beri sahalarda asker binici göremeyişimizin sebebi, artık binicilik sporunun ülkelerin sivil tabanında oldukça yaygınlaştığı ve kök saldığundan, askeri biniciliğin ise yukarıda belirtilen ekonomik ve bürokratik yeteneklerinin spordaki serbest piyasa koşullarıyla rekabet edememesinden kaynaklandığı rahatlıkla söylenebilir.

Bu ülkelerin, spor yönetiminde gösterdiği çağdaş ve ulusal yaklaşımlar neticesinde, Askeri Binicilik Okullarını 80 ve 90'lı yıllarda Ulusal Binicilik Okullarına çevirip buradaki asker-sivil geçişini de sağlayarak gelişimlerini devam ettirdiklerini görüyoruz. Günümüzde askerler, sahip oldukları tüm tarihi ve kültürel zenginliklerini sergiledikleri halka açık müzeleri, kütüphaneleri, icra ettikleri göz kamaştırıcı tören ve gösteriler ile sürdürmekte ve ülkelerine hizmet etmenin haklı gurur ve ayrıcalığını yaşamaya devam etmektedirler.

Türkiye Binicilik Federasyonu 1958 yılına kadar K.K.Süvari Dairesi Başkanlığı'na temsil edilmiş, 1958 yılında ilk sivil yönetici olan Nejat ECZACIBAŞI yönetimi ile devam etmiş ve günümüze kadar birçok değerli başkan ve yönetim kurulları tarafından sevk ve idare edilmiştir. Bu dönem içerisinde, ülkemizdeki spor yönetimi teşkilatlarının değişimine göre Binicilik Federasyonu başkan ve yönetim kurulları ilgili mevzuata göre atanarak veya seçilerek oluşturulmuş ve 2005 yılında özerk federasyonlar arasına katılmıştır. Günümüzde binicilik sporunun ülkemizde uygulanmasında karşılaşılan tüm sorunların, bir takvim içerisinde milli ve çağdaş bir planlama ile çözülebilmesi için yeniden yapılanma çabalarına devam etmektedir. Geçmiş dönemde planlama ve uygulama faaliyetleri konusunda istikrarlı bir sistem oluşturulamamış ve özellikle orta ve uzun vadeli ulusal ihtiyaca yönelik planlamalar yapılamamıştır.

Planlama ile ilgili olarak Temurlenk'in görüşleri ise şöyledir: “Biniciliğimizde planlamaya pek değer verilmemekte. Yapılan planlar ya sık sık değiştirilmekte veya çok az bölümlerine sadık kalınmaktadır. Planlama yasak savmak için, hazırlıksız ve aceleyle yapılmakta dolayısıyla plan önemi kalmamış bir dokümana dönüştürülmektedir. Biniciliğimiz kalıcı bir binicilik yönetmeliği yapma aşamasına bile gelememiş, her federasyonların değişiminde değişik yönetim ve ani kararlarla amaçsız, plansız, programsız ve bazı çevrelere yaranmak için, yarışmalar düzenlemek için yenilenmekte ve değiştirmektedir. Dolayısıyla da binicilik toplumu ile yönetim arasındaki devamlı iç çekişmelerle uğraşmaktan sporu yönlendirecek ortam oluşturulamamaktadır. Bu iç çekişmelerin, federasyon yönetim kadroları, teknik ve eğitim vb. kurallarını oluşturmada da olumsuz etkileri olmakta, bu görevler çoğunlukla amacı doğrultusunda binicilik politikası yapabileceklerle değil, yasak savmak veya göstermelik ve ilgisiz kişilere verilmektedir. Çoğunlukla kurullarda görevlendirilenlerin kişisel işleri dolayısıyla konularıyla ilgili yeterli çalışmayı yapamamakta ve hatta kurulda olduklarından haberleri bile olmadığı zaman zaman görülmektedir. Tüm yaşamını biniciliğe adanmış, bilgili, ilgili ve yetenekli olanların ise özellikle binicilik toplumunda pek çok bulunan sözü geçenlerce, yıpratılarak, küstürülmekte veya huzursuz olacağını düşünerek hizmet vermekten kaçınmaktadır. Binicilikte parlak dönemlerin yaşandığı 1960 yıllarına kadar yarışmalar sonrası gerçekçi ve incelikli hazırlanan raporlara, ilgililerin olumlu tutumları ve kısmen de olsa doğru yaklaşımlarıyla azda olsa atılım yapılabilmektedir. Daha sonraki yıllar ise, iş olsun için istenen, düzenlenen, incelenmeye alınmaya dahi gerek duyulmayan ve eksiklerin üzerine etkin olarak gidilmeyen raporları verenler yeğ tutulduğundan, gerçeklerden korkulmuş ve rahatsız olunmuş dolayısıyla bu tür raporları yazanlar benimsenmiştir”.

BÖLÜM 5

SONUÇ VE ÖNERİLER

Antik çağ boyunca farklı yarışmalar ile devam eden binicilik sporunun tarihi serüveni, 1912 Stockholm Olimpiyat Oyunlarından itibaren modern olimpiyatlar ile bütünleşerek yoluna devam etmektedir. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de binicilik sporu farklı branşlarda uygulanmakta olup, tarihte bazı dönemlerde bu sporda söz sahibi ülkeler ile rekabet edebilmiş Türk biniciliği, bu alanda uluslararası düzeyde hak ettiği yeri alabilmek için gayretlerine sürdürmektedir.

Yaklaşık altı bin yıldır insanlık âlemine birçok alanda hizmet veren at, insan emrindeki ilk işlevini, ikinci ve asıl işlevini de biniş haline getirmesiyle yüklenmiştir. Yakın tarihe kadar her toplum için önemli bir vasıta olan bu hayvana, toplumların savaş, ulaşım, taşıma vb. ortak eylemlerinde bile farklı tarzlar uygulanmıştır. Örneğin; Hitit, Mısır, İran, Grek ve Çin gibi medeniyetlerde at sadece veya daha ziyade çekme işlevi için arabalarda kullanılırken; Türklerde bu ve buna benzer eylemlerin hemen hepsinde binicilik faktörü tarihin her döneminde ön planda olmuştur (Atalay, 2005, s.66).

Modern cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte binicilik sporu da büyük bir yükselişe geçmiş ve 1960'lı yıllara kadar uluslararası arenada kendimizi ifade ettiğimiz ve başarılı olduğumuz bir kaç spor branşından biri olmuştur. Türk ulusu ise binicilerine ulusal bir kahraman gözüyle bakmış ve binicilik sporu hem devletin hem de milletin büyük ilgisine ve sevgisine mahzar olmuştur. Yani 1960'lı yıllara kadar binicilik Türkiye de en popüler bir kaç spor dalından biridir.

Kronolojik gelişimini yukarıda açıkladığımız binicilik sporu, aslında bir anlamda modern cumhuriyetin sporcu yüzünü temsil etmektedir. Dikkat çekeceği gibi bizzat cumhuriyet hükümetlerinin direktifleri ile çalışmalarını yürüten ve özellikle askeri ve resmi erkân içerisinde yoğun bir ilgi gören binicilik sporu bir yönden de sporda modernleşme sürecinin en başarılı örneği olarak kabul edilebilir.

Atatürk'ün 1931 Sofya yarışmalarını kastederek; “Balkanlara sıkışıp kalmamalı, hedef Balkanlar değil, Avrupa ve Dünya olmalıdır” direktiflerine uygun olarak ve uluslararası binicilik federasyonunun yarışmalar takvimi dikkate alınarak, binicilik ekibimizin olimpiyatlar hedefine yönelik Avrupa ülkelerini kapsayan müsabaka programlarına iştirak etmeye başladığını görüyoruz. Genç Türkiye cumhuriyetinin Avrupa’da koşmaya başlayan süvarileri katıldıkları tüm müsabakalarda ilgi odağı olmuş, uluslararası alanda pek tecrübesi olmayan ancak gerek atları ile olan uyumları gerekse at üzerindeki zarif görüntüleri ile dönemin otoriteleri tarafından yakın takibe alınmışlar ve hayranlıkla izlenmişlerdir.

1932 Nice (Fransa), 1934 Viyana (Avusturya), 1935 Viyana (Avusturya), Nice (Fransa), Aachen (Almanya), Budapeşte (Macaristan) uluslararası yarışmaları ile tecrübe kazanmaya başlayan binicilik ekibimiz, bu güne kadar toplam dört olimpiyat oyununa iştirak etmiştir. Bunlar 1936 Berlin, 1948 Londra, 1956 Stockholm ve 1960 Roma Olimpiyatlarıdır.

1923–1960 yılları arsında bugün çok popüler olan futbol, basketbol, voleybol gibi birçok spor dalı, henüz gelişme aşamasında veya birkaç kulüp vasıtası ile halkın belirli bir kesiminin ilgi gösterdiği spor dalları iken, bu dönemde güreş, binicilik gibi halkın daha iyi bildiği ve yurt geneline yayılmış olan spor dalları en popüler branşlardır. Milli binicilik ekiplerimizin yurt dışına çıkışları, yarışmaları ve yurda dönüşlerinin ayrı ayrı manşetlere taşınmaları ki bunu dönemin en önemli siyasi gazeteleri yapmaktadır, o dönemde halkın binicilik sporuna olan ilgisini göstermektedir

Türk milleti bu süreçte, tarihsel anlamda ata ve biniciliğe olan yoğun ilgi ve sevgisini binicileri ile atlarından esirgememişlerdir. 1938 yılında Mussolini Kupası’nı alarak yurda dönen Türk binicilerini limanda mahşeri bir kalabalık karşılamış ve süvari subayları halkın övünç kaynağı haline gelmişlerdir. Aynı zamanda bu başarı Avrupa’da yoğun ilgi görmüş ve özellikle Fransız, Alman ve İtalyan basını haberi günlerce manşetlerine taşımışlardır. Yine dönemin gazete ve mecmuaları incelendiğinde 1940’lı yıllar ile 1960’lı yıllar arasında atlarımız ve binicilerimiz defalarca haber olmuşlardır. Bugünkü İnönü Stadı’nda yapılan binicilik müsabakaları onbinlerce taraftarı tribünlere çekebilmiş ve binicilik sporu ülkemizdeki en popüler birkaç spor dalından birisi olmayı başarabilmiştir.

Yine o dönemde Türkiye’de biniciliğe olan ilgiyi açıkça gözler önüne sermesi açısından dikkat çekicidir ki 1965 yılında milli binici Kemal ÖNCÜ yapılan anketler neticesinde Türkiye’de yılın sporcusu seçilmiştir (Yıldız, 2000, s.249).

1959 yılında Ankara’ya nakledilerek aynı yıl lağvedilen birlik, 1960 yılında “Uluslararası Yarışmalar Grubu” adı altında kurulan birliğin yurt dışındaki yarışmalara katılamamasından dolayı “Atlı Yarışmalar Grubu” adını alması üzücü bir durumdur. Bu ad değişikliğinin nedenleri ile 1960–1964 yılları arasında biniciliğin bir durgunluk dönemine girmesinin nedenlerinin paralel olduğu düşünülebilir. Çünkü bu dönemde 27 Mayıs askeri müdahalesi sonucu önemli binici general ve üst rütbedeki subayların emekli edilmesi nedeniyle tecrübeli binicilerden çalıştırıcı olarak yararlanılamaması, ayrıca hiçbir bilimsel dayanağı olmayan “at vebası” söylentileri nedeniyle, Türk binicilerin yurt dışı yarışmalara katılamaması üzücü bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Ne yazık ki bu yasak 1968 yılında tekrar gündeme gelmiş ve 1991 yılına kadar devam etmiştir. Süvari sınıfının kaldırılması son süvari birliği olan 43. Süvari Alayı’nın lağvı ile gerçekleşmiştir. 1965 yılında okul “Süvari Yarışma Grubu” adını almıştır. Çalışmalar 1978 yılına kadar devam etmiş, 4 Temmuz 1978’de dönemin Genelkurmay Başkanı Org. Kenan Evren tarafından imzalanan emirle bu birlik de lağvedilmiş, başarılı asker binicilerimiz Ankara’ya tayin edilmiş ve binicilik okulu rolü üstlenen son birliğe veda edilmiştir (Uğur, 2006, s.39).

Toplum kültürünün kuşaktan kuşağa devamının sağlanması, kültürünü dolayısıyla kendisini diğer toplumlara tanıtabilmesi bakımından, özellikle geleneksel sporlar büyük önem taşımaktadır. Milletimizin en eski ata sporlarından olan binicilikte ülkemizin başarıya ulaşabilmesi için, izlenecek tek yol, biniciliğin ülke genelinde yaygın olarak yapılmasının sağlanması ve tedbirler alınmasıdır. Alınacak tedbirlerin başında, kaliteli eleman yetiştirmek, gerekli binicilik tesis ve alanların yapımı yanında, üniversitelerimizin Veteriner Fakültelerinde de iyi bir atlı spor programı uygulanması gerekmektedir. Ülkenin kalkınması, sağlıklı ve eğitilmiş insanların çokluğuna bağlıdır. Çünkü eğitim; görevlerini en iyi şekilde yerine getirecek insanlar yetiştirir. Binicilik ise, diğer sporlar gibi, genel eğitimin ayrılmaz ve bütünleyici bir parçası olup; organik, sosyal, zihinsel, duygusal ve beceri yönünden gelişmiş, sağlıklı insanların yetiştirilmesinde etkin ve cazip bir araçtır. Binicilik, bugün bir bilim, sanat ve endüstri

dalıdır. Bir sosyal olay olarak, ülke içinde insanların kaynaşmasını sağladığı gibi, ülkeler arasında da yakınlaşmayı sağlayabilmektedir. (Temurlenk, 2000, s.90).

Gelişmiş ülkelerin hemen hemen tamamında emniyet ve asayiş görevlerinde kullanılmak üzere, gerek metropoller gerekse turistik bölgelerdeki at ve atlı teşkilatların yaygınlığı hemen fark edilmektedir. Bu ülkelerin polis ve jandarma teşkilatlarındaki atlı birliklerin emniyet ve asayiş hizmetlerini yürütürken ülke insanları üzerinde oluşturduğu güven duygusu, diğer hizmet araçları ile kıyaslandığında maliyet ucuzluğu, hareket kabiliyeti, asayiş olaylarında tepkide çabukluk, önleme ve koruma kolaylığı vb. hususlar, atın sağladığı avantajlar olarak dikkat çekmektedir. Ankara’da kurulan Atlı Polis Eğitim Merkezi ile Nevşehir’de bulunan Atlı Jandarma Eğitim Merkezi, tarihimizde oldukça yaygın olan atlı kolluk kuvvetlerinin yeniden kurulmaya başlamasının ilk emareleri olarak gözükmektedir. At ve atlı teşkilatların sayısının özellikle metropol ve jandarma bölgelerinde artmasının, dolaylı olarak binicilik kültürünün tanıtımı, gelişimi ve yaygınlaşmasına hizmet edeceği muhakkaktır. Zira atın insanlar üzerindeki etkisinin toplumsal barışa, uyum ve estetiğe sağladığı katkı sosyolojik bir kazanım olarak değerlendirilebilir.

Son yıllarda, Türkiye genelinde, binicilik tesisi ve kulüplerin sayısının artmasıyla, binicilikte önemli bir hareketlilik ve tabana yönelik gözlenmektedir. Bursa, Konya, İzmit, Mersin, Kocaeli, Adana, Antalya, Ankara, İstanbul, İzmir ve Eskişehir’e ek olarak yeni kulüpler kurulmuştur. Bunun yanında İstanbul, Antalya, Bodrum, Kapadokya, Marmaris gibi turistik yerlerde atlı turizm gibi bir sektör oluşmuş ve hem yerli hem de yabancı turistlere hizmet vermeye başlamıştır. Bunlar biniciliğin popüleritesinin artmasında olumlu gelişmelerdir.

Binicilik, endüstri olarak da iyi bir gelir kaynağı olup güçlü bir istihdam, reklâm ve propaganda aracıdır. İnsanın her yönüyle gelişmesini, güçlü ve sağlıklı olmasını sağlayan, modern çağın hastalıklarına karşı direnci artıran, etkili bir vasıtaadır. Binicilik yapana ve izleyene zevk, heyecan ve coşku veren, gençlerin enerjilerini olumlu yönde kanallıze ederek onları zararlı faaliyetlerden koruyan, bireyi sosyalleştirici, bütünleştirici kültürel yabancılaşmayı önleyici, güçlü bir eğitim aracıdır. Binicilikte uluslararası alanda kazanılan başarılar, milletin ortak sevinç ve moral kaynağıdır. Ülkede biniciliğin gelişmesi, ülkenin ekonomik gelişmesiyle doğru orantılıdır (Temurlenk, 2000, s.91).

Günümüzde Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Almanya, İngiltere gibi ülkelerde atlar, sosyal yaşam içerisinde çok büyük bir yeri ve değeri olan varlıklardır. Her birinde yıllık ortalama 800 bin-1.2 milyon kayıtlı spor atı doğumunun gerçekleştiği bu ülkelerde, atın birçok kullanım alanı mevcuttur (Haras Nationaux De France, 2000,s.11). Ülkelerinin teknolojik gelişmişliğin neticesinde yaşamlarında daha fazla kültür, sanat ve spor faaliyetlerine yer veren batılılar, bir bilim ve sanat olarak değerlendirdikleri biniciliği, hem ülke ekonomilerine katkıda bulunan bir sektör, hem de toplumsal yaşamın parçası olan bir değer olarak kabul ederek, sistematik bir yaklaşım ile bilimsel bir altyapı üzerine oturtturmuşlardır.

Ülkemizde ise; bize ait olan paha biçilmez 6000 yıllık at ve binicilik kültürünü, tarihi süreç içerisinde yitirdiğimizden dolayı yabancılaştığımız, onunla karşılaştığımızda korktuğumuz, hatta yanına bile yanaşp dokunamadığımız, sevemediğimiz atlarımızla yeniden tanışmak ve onları tekrar keşfetmek için sağlıklı ve bilimsel bir eğitim sistemine ihtiyaç duyulmaktadır. Kulaktan dolma bilgilerle, bilimselliğin olmadığı bir eğitim anlayışla hiçbir gelişme elde edilemediği gibi, bu spora gönül veren birçok genç, aynı eksiklik yüzünden belirli bir seviyenin ötesine geçemediğinden bir daha dönmek üzere binicilik sporunu daha başlamadan bırakmak zorunda kalmaktadır.

Kurumsallaşma adına tarihinde yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen, 1996 yılında bilimsel bir alt yapıya kavuşturularak yeni bir teşkilatlanma ile çalışmalarını sürdüren ve ülkemizde binicilik sporunun okul niteliğine sahip yegâne kurumu olarak çağdaş ve milli politikalar üretmeye çabalayan Kara Kuvvetleri Atlı Spor Eğitim Merkezi, Türk biniciliğinin olimpiik gelişimi için çok büyük bir umut vaat etmektedir.

Binicilik sporunun ülkemizde tıpkı tarihinde olduğu gibi bir halk sporu olarak tanımlanabilmesi ve popülerliğini yeniden kazanabilmesi için her türlü bilimsel, kültürel ve sportif araştırma-geliştirme faaliyetlerinin sürdürüleceği, dünyada hiçbir ülkeye nasip olmamış tarihi bir kültürün yaşatıldığı, Türk biniciliğinin kısa, orta ve uzun vadeli planlarının yapıldığı, gerek üretim gerekse eğitim kurumlarının uyum içerisinde çalışarak ülke biniciliğinin geleceğinin yönlendirildiği, biniciliğimizin ulusal ve uluslararası arenada hak ettiği yeri alabilmek üzere çağdaş ve milli politikaların üretilip istikrarla uygulanacağı bir “Ulusal Binicilik Okulu” yaklaşımının, vakit kaybedilmeksizin gündeme alınmasının hayati bir önemi mevcuttur. Ülkemizde bulunan

binicilik kurum ve kuruluşları incelendiğinde mevcut alt yapısı, teşkilatı, kadrosu ve Cumhuriyet'ten bu yana sahip olduğu tarihi birikimiyle, ülkemizde binicilik sporunda böylesine çağdaş ve ulusal bir vizyon sorumluluğunu üstlenme konusunda en hazır ve en uygun yegane kurum, K.K.Atılı Spor Eğitim Merkezi'dir. Her alanda olduğu gibi bu alanda da Türk halkına ve dolayısıyla Türk biniciliğine hizmet etme kararını tercih ederek, ilgili kurum ve kuruluşlar ile işbirliği içerisinde mevcut yapının, çağdaş ve ulusal yeni bir vizyona sahip kılınması, Türk Silahlı Kuvvetlerimizin katkılarıyla mümkün olabilecektir.

Binicilik sporun yaygınlaştırılması ve yerli at üretimi konusunda devletin çağdaş ve milli politikalar üretememesi, “zengin sporu bırakalım zenginler yapsın” şeklinde bir kanaatin oluşmasına neden olmuştur. Bu nedenle içerideki üretimsizlik, son 20 yılda binicilik sporunun sadece ithal atlarla yapılabilir izlenimini yaratmıştır ki bu gelişme sporun yaygınlaşmasını engelleyen en önemli faktör olarak karşımıza çıkmaktadır. Yerli at üretim ve eğitime getirilecek teşvik ve korumalarla Anadolu atlarının yok oluşunu seyretmek yerine gençleri, çocukları at sevgisine alıştırmak ve tarihimizde olduğu gibi birçok atlı spor ve oyunlar ile ilgiyi artırmak, gelecekte büyük kazanımlar olarak değerlendirilebilir.

Atı yeryüzünde ilk olarak keşfeden ve onu eğiterek insanoğlunun emrine sunan biz Türkler, birçok alanda olduğu gibi binicilik sporunda da bilimselliği, araştırma-geliştirmeyi göz ardı ettiğimizden, bize ait olan binicilik kültürünü, bu kültürü bizden alan ama bilimsel bir alt yapıya kavuşturarak sürekli geliştiren batılılardan tekrar öğrenme durumunda kaldık. Kendi öz kaynaklarımızın, bilimsel bir altyapı üzerinde bir araya getirilerek sabır ve istikrarla kullanılması ana ilke olarak değerlendirilmelidir. Uluslararası platformda hak ettiğimiz yeri alabilmemiz için, ata sporumuz biniciliği geliştirmeye yönelik daha çok sayıda bilimsel araştırmaya ihtiyacımız olduğu kesindir.

Tanıtım ile ilgiyi çekmek ve talep oluşturmak, yerli at üretimi ile fiyatları aşağıya çekerek daha çok sayıda insanı at ile buluşturmak, diplomalı ve ehil öğretmenler tarafından doğru ve evrensel bilgiler ile onları eğitmek, bu sporda söz sahibi olmuş tüm ülkelerin hareket noktalarını teşkil etmiştir.

Türk biniciliğinin çağdaş uygarlık düzeyinde, tarihine yakışır biçimde hak ettiği yeri alması, ulusal bir görev olarak kabul edilmelidir.

KAYNAKÇA

1. KİTAP VE MAKALELER

AKDOĞAN, E. (1958). **Türklerde Atçılığa Umumi Bir Bakış**. Yarış ve Yetiştiricilik. No:5. İstanbul: Türkiye Jokey Kulübü Yayınları

ALAGÜN, F. (1968). **Türkler Viyana'yı İşgal Etti**. Cumhuriyet Gazetesi.(1.12.1968).

ALLEN, J.A. (2004). **Xenophon:The Art of Horsemanship**. Translated By. M.H.Morgan. Great Britain: Rober Hale Limited

ALPMAN, C. (2001). **Eğitimin Bütünlüğü İçinde Beden Eğitimi ve Çağlar Boyunca Gelişimi**. İstanbul: GSB Yayınları

AMMANN, E. (1976). **Buchers Geschichte des Pferde-Sports**. Frankfurt: Verlag C.J.Bucher

AT DERGİSİ. (1934). **Viyana Konkurları**. Ankara: Hakimiyet-i Milliye Matbaası

AT DERGİSİ. (1936). **Konkurkomple**. Ankara: Hakimiyet-i Milliye Matbaası

ATABEYOĞLU, C. (1998). **Türk Binicilik Tarihi: Altın Nal İzleri**. Yayınlanmamış Kitap Çalışması. (Teksir)

ATABEYOĞLU, C. (1997). **Olimpiyat Oyunlarının 100. Yılında Türkiye**. İstanbul:TMOK Belgesel Yayınları

ATALAY, K. (2005). **Geçmişten Günümüze Geleneksel Türk Sporları**. Ankara

BERICHT, A. (1936). **XI. Olympiade Berlin 1936**. Berlin: Wilhelm Limpert-Verlag

BORA, Z. (1953). **Memleket Atlarının Konkurhipiklere Hazırlanması**. İstanbul: K.K.K. Basımevi

COUBERTIN, P. (1906). **L'equitation Et La Vie**. Essais de Psychologie Sportive. Revue Olympique

ÇINAR, A.A. (1995). Divanu Lügati't Türk'te At Kültürü. **Türk Kültüründe At ve Çağdaş Atçılık**. Emine Gürsoy Naskali. İstanbul:TJK Yayınları

DAVIS, K. (2005). **Deciphering Dressage**. United Kingdom: Peter J. Hadley Bookseller

D'ESPEREY, F. (1999). **Le Cadre Noir de Saumur**. France: Arthaud

DRAPPER, J. (1987). **Show Jumping: Records, Facts and Champions**. Buckingham Palace: Guinness Books

DURMUŞ, İ., ÇAY, A.(1993). **Ön Asya Dünyasında İlk Türkler: Kimmerler ve İskitler**. Ankara: Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları

EBERHARD, W. (1947). **Çin Tarihi**. Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları

EMİROĞLU, K., YÜKSEL, A. (2002). **Yoldaşımız At**. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları

ERÖZ, M. (1983). **Milli Kültürümüz ve Meselelerimiz**. İstanbul

FEI (Uluslararası Binicilik Federasyonu). (1996). **Engel Atlama Yarışmaları Yönetmeliği**. Çeviren: A.Fuat ÜNVER. Ankara:Bimel

FEI (Uluslararası Binicilik Federasyonu). (1985).**Genel Yönetmelik**

FEI (Uluslararası Binicilik Federasyonu). (1997). **At Terbiyesi Yarışmaları Yönetmeliği**. Çeviren: Atilla AKBIYIK

FİŞEK, K. (1985). **100 Soruda Türkiye Spor Tarihi**. İstanbul:Gerçek Yayınevi

GÜLEÇ, E. (1996). **Türkiye’deki Vahşi At Yılkıları**. Ankara: Anadolu At Irklarını Yaşatma ve Geliştirme Derneği

GÜVEN, Ö. (1999). **Türklerde Spor Kültürü**. Ankara: Atatürk Kültür Merkezi Başkanlığı Yayınları

HARAS NATIONAUX DE FRANCE. (2000). **Le Cheval de Sport Français**. Paris: HNF

HALİL, N. (1933). Cumhuriyet Atçılığı ve Binicilik Mektebi. **At Dergisi**.5.

HİÇYILMAZ, E. (1974). **Türk Spor Tarihi**. İstanbul: Demet Yayınları

HEMŞEHİRİ, M.T. (1936). **Berlin Olimpiyatlarında Türk Bayrağı: Binicilik**. İstanbul: 19 Mayıs Matbaası

HOMER, Z. (1951). **Atilla der Hunnenkönig**. Berlin

JENSEN, S. (1948). **Equestrian Olympic Games: Ancient and Modern**. London: Welbecson Press Ltd.

KAHRAMAN, A. (1995). **Osmanlı Devletinde Spor**. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları

KARAKÜÇÜK, S. (1986). **Milletlerarası Politikadaki Önemi Açısından Olimpiyat Oyunları**. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü

KISAKÜREK, N.F. (2000). **At’a Senfoni**. İstanbul: Türkiye Jokey Kulübü Yayınları

KINDERSLEY, D. (2004). **The Olympic Games: Athens 1896-Athens 2004**. Londra: Penguin Company

KONUKSEVER, E. (2003). Türk Binicilik Tarihinde Bir Marka:Kemal ÖZÇELİK. At Dünyası Dergisi. 12. s.22-25

KOOPERS, W. (1983). **İlk Türklük ve İlk İndo–Germenlik**. Belleten (5-522)

KORYÜREK, C. (1976). **Olimpiyatlar**. İstanbul:Akbank Yayınları

KRISTY, D. (1995). **Coubertin Olympics: How The Games Began**. A.B.D.:Lerner Publications Company

KUNTER, H.B. (1938). **Eski Türk Sporü Üzerine Araştırmalar**. İstanbul: Cumhuriyet Matbaası

KUZNETSOV, V. (2000). **Alanlar: Step Atlıları, Kafkas Beyleri**. Çeviren:Demiralp SEREZLİ. İstanbul:Alan Kültür ve Yardım Vakfı

L'EPERON. (1954). **Competitions Internationale**. Paris:Media Publication

L'EQUITATION. (1997). **L'ecole National D'equitation Et Son Historie**. Saumur: Ene

LECHENBERG, H. (1964). **Olympic Games 1964:Tokyo**. Newyork: A.S. Barnes

LOCH, S. (1990). **Dressage: The Art of Cllasical Riding**. North Pornfrest: Trafalgar Publishing

LUCAS, J. (1980). **Modern Olympic Games**. A.B.D.:Thomas Yoseloff Ltd.

MESSINESI, L. (1973). **A Branch of Wild Olive: The Olympic Movement And The Ancient And Modern Olympic Games**. New York: Exposition Press

MCMANUS, B. (2003). **The Circus:Roman Chariot Racing**. Newyork: College of New Rochelle

MEADE, R. (1990). **World Equestrian Sport**. London: Whsmity Exclusive Books

MILNS, B. (2000). **The Ancient Olympic Games**. Lausanne: Department of Classic and Ancient History

ÖGEL, B. (1984). **İslamiyet'ten Önce Türk Kültür Tarihi**. Ankara:TTK Yayınları

ÖZÇELİK, N. (1998). Milletler Kupası. **Küheylan Dergisi**. 14. s.46-47

ÖZÇELİK, N. (2004). Yüksek Atlama Performansı ve Dayanıklılık Üzerine. **At Dünyası Dergisi**. 14. s.10

PODHAJSKY, A. (1962). **The Spanish Riding School of Vienna**. Avusturya: Vienna

POLATKAN, S. [1965]. **1936 Berlin Olimpiyat Oyunları Hakkında**. Yayınlanmamış Anı Kitabı. (Teksir)

POOLE, L. (1963). **History of Ancient Olympic Games**. New York: Ivan Obolensky Inc.

SANKT GEORG ALMANACH. (1956). **Weltmeisterschaft Der Springreiter Aachen**. Düsseldorf: Verlag Sankt Georg Gmbh.

SCHMIDT, W. (1946). **Haustiere und Hirden Kultur**. Luzern

SERTKAYA, O.F. (1995). **Eski Türk Kültüründe At. Türk Kültüründe At ve Çağdaş Atçılık**. Gürsoy-Naksali, E. İstanbul: Resim Matbaacılık

SÜMER, F. (1983). **Türklerde Atçılık ve Binicilik**. İstanbul: Türk Dünyası Araştırma Vakfı Yayınları

SÜVARİ DAİRESİ. (1965). **Süvari Yarışma Grubu Talimatı**. Ankara: Genel Kurmay Basımevi

SÜVARİ YARIŞMA GRUBU BROŞÜRÜ, (1967). **Süvari Yarışma Grubu Hakkında**. Ankara: Zırhlı Birlik Dairesi

SÜVARİ BİNİCİLİK VE TATBİKAT OKULU BROŞÜRÜ. (1943). **1923-1943 20.Yıl Hatırası**

SWADDLING, J. (1984). **The Ancient Olympic Games**. North Yorkshire: The British Museum Press

TATON, F.A. (1935). **Binicilik Notları**. İstanbul: Matbaacılık ve Neşriyat Türk Anonim Şirketi

TEMURLenk, Ö. (1996). **At, Bakım ve Donatım**. Ankara: Öğün Kitapevi

TEMURLenk, Ö. (1998). **Binicilik Terimleri Sözlüğü**. Yayınlanmamış Kitap Çalışması. (Teksir)

TEMURLenk, Ö. (2000). **Türk Biniciliği Dünyası ve Bugünü**. Yayınlanmamış Kitap Çalışması. (Teksir)

TEMURLenk, Ö.(2006). **Ülkemizde Binicilik Sporunun Uygulanmasında Karşılaşılan Temel Sorunlar**.(06.07.2006 Tarihinde Yapılan Mülakat).

TMOK(Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi). (1985). **Olimpik Hareket**. İstanbul: Gül Matbaası

TMOK(Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi). (1994). **Olimpik Hareket**. İstanbul: Gül Matbaası

TUTEL, E. (1998). **At ve Atçılık**. İstanbul:Şefik Matb.

TUTEL, E. (1998b). **At Yarışları ve Atlı Sporlar**. İstanbul:İletişim Yayınları

TUTEL, E. (1998c). Atatürk'ün Dört Atlısı. **Tarih ve Toplum**.173. s.18

TÜRKER, H.A. (1971). **Türklerde Atçılık: Dün-Bugün.** Ankara:Güzel İstanbul Matbaası

TÜRKGENCİ, Y. (2000). **Engelli Koşu.** Temel Binicilik Eğitimi. Ankara: Türk Binicilik Spor Vakfı Eğitim Yayınları

TÜRKİYE BİNİCİLİK FEDERASYONU. (2006). **Özerkliğe Geçiş Faaliyet Raporu.** İstanbul

TÜRKMEN, İ. (1983). **Türklerde At Sevgisi.** Yıllar Boyu Tarih

TÜRKMEN, M. (1996). **Türklerde Geleneksel Atlı Sporların Yapılışı, Kaynağı ve Bilinmeyen Yeni Boyutları.**Yayınlanmamış Doktora Tezi. İstanbul: Marmara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü

UĞUR, V. (2006). **Cumhuriyet Dönemi Türk Ordusunda Atlı Spor.** Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara: Hacettepe Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü

ÜLKÜTAŞIR, M.Ş. (1967). **Çevgan ve Gökbörü.** Türk Kültürü Dergisi 57:5. Ankara

ÜNVER, A.F. (2003). **Binicilik Sporunda Doğru Oturuş, Uyarı ve Yardımların Binicilik Hissiyatının Gelişimine Etkileri.**Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü

WHEELER, E. (1995). **A Century of Modern Olympic Games.** Atlanta: Heatrow Press

WOLFGANG, R. (1998). **The Lipizzaners and The Spanish Riding School.** Innsburg: Pinguin-verlog

YALOURIS, N. (1979). **The Eternal Olympics:The Art and History of Sport.** New York: Caratzas Brothers Publishers

YILDIRAN, İ. (1986). **Tarihi Kaynakları Açısından Türk Spor Kültürü**. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü

YILDIRAN, İ. (1996). Uygulama Nedenleri ve Fonksiyonları Bakımından Türk Kültürünün Erken Devirlerinde Bazı Sportif Aktivitelerin Görünümü. **Gazi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi**. I, 2. s.49

YILDIRAN, İ. (1999). Kavramsal ve Fonksiyonel Açidan Türklerde Yorga/Rahvan Biniciliğın Tarihsel Gelişimi ve Türkiye’de Geliştirme Perspektifleri. **Gazi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi**. IV, 2. s.44

YILDIZ, D. (2002). **Çağlarboyu Türklerde Spor**. İstanbul: Telebasım Yayıncılık

2. GAZETELER

Binicilerimizin Yeni ve Parlak Zaferi. **Ulus Gazetesi**. (3.5.1938).

Gözlerimize İnanamıyoruz. **Cumhuriyet Gazetesi**. (5.12.1968).

Viyana’da Engin Mirel Birinci. **Günaydın Gazetesi**. (2.12.1968).

EK-A
1912-2004 YILLARI ARSINDAKİ
OLİMPİYAT OYUNLARINDA BİNİCİLİK YARIŞMA SONUÇLARI
(AT TERBİYESİ)

STOCKHOLM 1912			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
YAPILMADI			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Carl Bonde (SWE)	Emperor	15.00
GÜMÜŞ	. G.Adolf Boltensern (SWE)	Neptun	21.00
BRONZ	. Hans Blixen-Fineck (SWE)	Maggie	32.00

ANTWERP 1920			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
YAPILMADI			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Janne Lundblad (SWE)	Uno	27.9375
GÜMÜŞ	. Bertil Sandstörn (SWE)	Sabel	26.3125
BRONZ	. Hans von Rosen (SWE)	R. Sister	25.125

PARİS 1924			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
YAPILMADI			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Ernst Linder (SWE)	Piccolomo	276.40
GÜMÜŞ	. Bertil Sandström (SWE)	Sabel	275.80
BRONZ	. Xavier Lesage (FRA)	Plumard	265.80

AMSTERDAM 1928			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Carl Friedrich Freiherr	Draufgange	237.42	
. Hermann Linkenbach	Gimpel	224.26	
. Eugen Freiherr von Lotzbeck	Caracalla	208.04	
Toplam		669.72	
GÜMÜŞ: İSVEÇ			
. Ragnar Ohlson	Gunstling	229.78	
. Janne Lundblad	Blackmar	226.70	
. Carl Bonde	Ingo	194.38	
Toplam		650.86	
BRONZ: HOLLONDA			
. Jan van Reede	Hans	220.70	
. Pierre Versteegh	His Excell	216.44	
. Gerard Le Heux	Valerine	205.82	
Toplam		642.96	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Carl Friedrich Freiherr (GER)	Draufgange	237.42
GÜMÜŞ	. Charles Morion (FRE)	Linon	231.00
BRONZ	. Ragnar Ohlson (SWE)	Gunstling	229.78

LOS ANGELES 1932			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN:FRANSA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Xavier Lesage	Taine	1031.25	
. Charles Morion	Linon	916.25	
. Andre Jousseume	Sorelta	871.25	
	Toplam	2818.75	
GÜMÜŞ: İSVEÇ			
. Bertil Sandström	Kreat	964.00	
. Thomas Byström	Gulliver	880.50	
. Gustaf Adolf Boltenstern Jr.	Ingo	883.50	
	Toplam	2678.00	
BRONZ: A.B.D			
. Hiram Tuttle	Olympic	901.50	
. Isaac Kitts	American	846.25	
. Alvin Moore	Water pat	829.00	
	Toplam	2576.75	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Xavier Lasege (FRA)	Taine	343.75
GÜMÜŞ	. Earl Thomson (USA)	Linon	305.42
BRONZ	. Clarence von Rosen (SWE)	Olypic	300.50

BERLİN 1936			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Heinz Pollay	Krones	1760.00	
. Rudolph Lippert	Absinth	1745.50	
. Hermann von Oppel-Bronikowski	Gimpel	1568.50	
	Toplam	5074.00	
GÜMÜŞ: FRANSA			
. Andre Jousseume	Favorite	1642.50	
. Gerard de Bollere	Debaucheu	1634.00	
. Danial Gillois	Nicolas	1569.50	
	Toplam	4846.00	
BRONZ: İSVEÇ			
. Groger Adlercreutz	Teresina	1675.00	
. Sven Coliander	Kal	1530.50	
. Folke Sanström	Pergoia	1455.00	
	Toplam	4660.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. HeinzPollay (GER)	Kronos	1760.00
GÜMÜŞ	. Friedrich Gerhard (GER)	Absinth	1745.50
BRONZ	. Alois Podhajsky (AUT)	Nero	1721.50

LONDRA 1948			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: FRANSA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Andre Joussume	Harpagon	480.00	
. Jean Saint Fort Paillart	Sous les Ce	439.50	
. Maurice Buret	Saunt Auen	349.50	
	Toplam	1269.00	
GÜMÜŞ: A.B.D			
. Robert Borg	Klingsor	473.50	
. Earl Thomon	Pancraft	421.00	
. Frank Henry	Reno Over	361.50	
	Toplam	1256.00	
BRONZ:PORTEKİZ			
. Fernando Pais da Silva	Matamas	411.00	
. Francisco Valadas	Feitico	405.00	
. Luiz Mena e Silva	Fascinante	366.00	
	Toplam	1182.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Hans Mouser (SWI)	Hummer	492.50
GÜMÜŞ	. Andre Jousseume (FRA)	Harpogon	480.00
BRONZ	. Gustaf A.Boltenstern (SWE)	Trumf	477.50

HELSİNKİ 1952			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Henri Saint Cyr	Master Ruf	561.00	
. Gustaf Adolf Boltenstern Jr	Krest	531.00	
. Gehnall Persson	Knaust	505.50	
	Toplam	1597.50	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Gottfried Trachsel	Krusus	531.00	
. Henri Chammartin	Wohler	529.50	
. Gustav Fischer	Solimon	518.50	
	Toplam	1579.00	
BRONZ: ALMANYA			
. Heinz Pollay	Adular	518.50	
. Ida von Nagel	Afrika	503.00	
. Fritz Thiedemann	Chronist	479.50	
	Toplam	1501.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Henri Saint Cyr (SWE)	Master Ruf	561.00
GÜMÜŞ	. Lis Hartel (DEN)	Jubilee	541.50
BRONZ	. Andre Jousseume (FRA)	Harpagon	541.00

STOCKHOLM 1956			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Henri Saint Cyr	Juli	860.00	
. Gehnall	Knaust	821.00	
. Gustaf-Adolf Boltenstern Jr	Krest	794.00	
	Toplam	2475.00	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Liselott Linsenhof	Aduler	832.00	
. Hannelore Weygand	Perkunos	785.00	
. Anneliese Küppers	Afrika	729.00	
	Toplam	2346.00	
BRONZ: İSVİÇRE			
. Gottfried Trachsel	Kursus	807.00	
. Henri Chammartin	Wohler	789.00	
. Gustav Fischer	Vasello	750.00	
	Toplam	2346.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Henri Saint Cyr (SWE)	Juli	860.00
GÜMÜŞ	. Lis Hartel (DEN)	Jubilee	850.00
BRONZ	. Liselott Linsenhoff (GER)	Adular	832.00

ROMA 1960			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Sergei Filatov (RUS)	Absent	2144.00
GÜMÜŞ	. Gustav Fischer (SWI)	Wald	2087.00
BRONZ	. Josef Neckerman GER	Asbach	2082.00

TOKYO 1964			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Harry Bolt	Remus	899.00	
. Reiner Klimke	Dux	837.00	
. Josef Neckermen	Antoinette	832.00	
	Toplam	2558.00	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Henri Chamartin	Woermann	870.00	
. Gustav Fischer	Wald	854.00	
. Marianne Gossosweilerr	Stephan	802.00	
	Toplam	2526.00	
BRONZ: SSCB			
. Sergei Filatov	Absent	847.00	
. Ivan Kizimov	İkhor	758.00	
. Ivan Kalita	Moar	706.00	
	Toplam	2311.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Henri Chammartin (SWI)	Woerman	1504.00
GÜMÜŞ	. Harry Boldt (GER)	Remus	1503.00
BRONZ	. Sergei Filatov (SOV/RUS)	Absent	1486.00

MEXICO CITY 1968			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Jozef Neckermann	Mariano	948.00	
. Reiner Klimke	Dux	896.00	
. Liselott Linsenhof	Piaff	855.00	
	Toplam	2699.00	
GÜMÜŞ SSCB			
. Ivan Kalita	İkhor	908.00	
. Ivan Kalite	Absent	879.00	
. Yelena Petuskova	Pepel	870.00	
	Toplam	5395.68	
BRONZ: İSVİÇRE			
. Gustav fischer	Wald	866.00	
. Henri Chammartin	Wolfdietrich	845.00	
. Marianne Gossweiler	Stephan	836.00	
	Toplam	2547.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Ivan Kizimov (RUS)	İkhor	1572.00
GÜMÜŞ	. Josef Neckermann (GER)	Mariano	1546.00
BRONZ	. Reiner Klimke (GER)	Dux	1537.00

MÜNİH 1972			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: SSCB			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Yelene Petuskova	Pepel	1747.00	
. Ivan Kizimov	Ikhör	1701.00	
. Ivan Kalita	Tarif	1647.00	
	Toplam	5095.00	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Liselott Linsenhoff	Paiff	1763.00	
. Josef Neckerman	Venetia	1706.00	
. Karin Schlüter	Lucky Boy	1614.00	
	Toplam	5083.00	
BRONZ: İSVEÇ			
. Ulla Hakanshön	Ajax	1649.00	
. John Montgomery	Cazanova	1622.00	
. Guy Henry,Jr.	Lucky Boy	1578.00	
	Toplam	4849.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Liselott Linsenhoff (GER)	Piaff	1229.00
GÜMÜŞ	. Yelena Petushova (RUS)	Pepel	1185.00
BRONZ	. Josef Neckermann (GER)	Venetia	1177.00

MONTREAL 1976			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Harry Boldt	Woyceck	1863.00	
. Reiner Klimke	Mehmed	1751.00	
. Gabriela	Ultimo	1541.00	
	Toplam	5155.00	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Christine Stuckelberg	Granat	1869.00	
. Ulrich Lehmann	Widin	1425.00	
. Doris Ranseier	Roch	1390.00	
	Toplam	4684.00	
BRONZ: A.B.D			
. Hilda Gurney	Keen	1607.00	
. Dorothy Morky	Monoca	1559.00	
. Edith Master	Dahlwitz	1481.00	
	Toplam	4647.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Christine Stuckelberg (SWI)	Granat	1486.00
GÜMÜŞ	. Hanry Bold (GER)	Woyceck	1435.00
BRONZ	. Reiner Klimke GER	Mehmed	1395.00

MOSKOVA 1980			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: SSCB			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Yuri Kovshov	Igrok	1588.00	
. Viktor Ugrymov	Shkval	1541.00	
. Vira Misevych	Plot	1254.00	
	Toplam	4383.00	
GÜMÜŞ BULGARİSTAN			
. Peter Mandazhiev	Stchibor	1244.00	
. Stesovlav Ivanov	Aleko	1190.00	
. Georgi Gadjev	Vnimatelen	1254.00	
	Toplam	3580.00	
BRONZ: ROMANYA			
. Angelache Donescu	Dor	1255.00	
. Demutri Veliku	Decebal	1076.00	
. Petre Rosce	Derbist	1015.00	
	Toplam	3346.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Elisabet Theurer (AUT)	Mon Cherie	1370.00
GÜMÜŞ	. Yurikoshov (SOV/UZB)	Igrok	1300.00
BRONZ	. Viktor Ugryumov (SOV/UZB)	Shkval	1234.00

LOS ANGELES 1984			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Reiner Klimke	Ahlerich	1797.00	
. Uwe sauer	Montevideo	1582.00	
. Herberg Krug	Muscadeur	1576.60	
	Toplam	4955.00	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Otto Hofer	Limandus	1609.00	
. Christine Stuckelber	Tansanit	1606.00	
. Amy Catherine Bary	Aintree	1458.00	
	Toplam	4673.00	
BRONZ: İSVEC			
. Ulla Hakanson	Flamingo	1589.00	
. Ingamay Bylind	Aleks	1582.00	
. LOUSİE Nathhorst	Inferno	1459.00	
	Toplam	4630.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Reiner Kimke (GER)	Ahlerich	1504.00
GÜMÜŞ	. Anne-Grethe Jensen (DEN)	Marzog	1442.00
BRONZ	. Otto Hofer (SWI)	Limandus	1364.00

SEUL 1988			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Nicola Uphoff	Rembrandt	1458.00	
. Monica Theodores	Ganimedas	1433.00	
. Ann Linsenhoff	Courage	1411.00	
	Toplam	4302.00	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Freidrich von Rochow	G.De Lully	1430.00	
. Otte Hofer	Andiamo	1392.00	
. Daniel Ramseier	Rondom	1342.00	
	Toplam	4164.00	
BRONZ: KANADA			
. Cynthia	Dynasty	1363.00	
. Ashel Nicol	Reipo	1308.00	
. Gina Smith	Malte	1298.00	
	Toplam	3969.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Nicola Uphoff (GER)	Rembrant	1521.00
GÜMÜŞ	. Margit Otto Crepin (FRA)	Corlandus	1462.00
BRONZ	. Christine Stuckelberg (SWI)	G.De Lully	1417.00

BARCELONA 1992			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Nicole Uphoff	Rembrent	1768.00	
. Isabell Werth	Gigolo	1762.00	
. Nikolaus Klaus Balkenhol	Goldstern	1694.00	
	Toplam	5224.00	
GÜMÜŞ: HOLLANDA			
. Anky van grunsven	O.Bonfire	1631.00	
. Elle Bontche	O.Larius	1577.00	
. Tirike Vries	O.Courage	1534.00	
	Toplam	4742.00	
BRONZ: A.B.D			
. Carol Lavell	Giftet	1629.00	
. Charlotte Bredahl	Monsieur	1507.00	
. Robert Dover	Lectron	1507.00	
	Toplam	4643.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Nicole Uphoff (GER)	Rembrandt	1626.00
GÜMÜŞ	. Isabel Werth (SWE)	Gigolo	1551.00
BRONZ	. Nikolaus K. Balkenhol(GER)	Goldstern	1515.00

ATLANTA 1996			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Isabel Werth	Gigolo	1915.00	
. Monica Theodorescu	Goldstern	1845.00	
. Nikolaus Klaus Balkenhol	Durgo	1793.00	
	Toplam	5553.00	
GÜMÜŞ: HOLLANDA			
. Anky van Grunsven	O.Bonfire	1893.00	
. Sven Rothenberg	Weyden	1854.00	
. Tineke Bartelds Vries	O. Barbria	1690.00	
	Toplam	5437.00	
BRONZ: A.B.D			
. Michelle Gibson	Peron	1880.00	
. Guenter Sedral	G.George	1734.00	
. Steffen Peters	Udon	1695.00	
	Toplam	4512.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Isabel Werth (GER)	SilverPiece	235.09
GÜMÜŞ	. Anky von Grunsven (NED)	Bonfire	233.02
BRONZ	. Sven Rothenberg (NED)	Weyden	224.94

SİDNEY 2000			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Isabel Werth	Gigolo	1954.00	
. Nadine Capellmann	Farbenfrohe	1875.00	
. Ulla Salzgeber	Rusty	1823.00	
	Toplam	5632.00	
GÜMÜŞ: HOLLANDA			
. Ellen Bontje	Silvano	1940.00	
. Anky van Grunsven	O.Bonfire	1899.00	
. Arjen Teeuwissen	Goliath	1740.00	
	Toplam	5579.00	
BRONZ: A.B.D			
. Susan Blinks	Flim Flam	1825.00	
. Robert Dover	Ranier	1716.00	
. Guenter Sedral	Foltaire	1625.00	
	Toplam	5166.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Anky van Grunsven (NED)	Bonfire	239.18
GÜMÜŞ	. Isabel Werth (GER)	Gigolo	234.19
BRONZ	. Ulla Salzgeber (GER)	Rusty	230.57

ATİNA 2004		
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>		
ALTIN: ALMANYA		
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>
. Ulla Salzgeber	Rusty	78.208
. Martin Schaudt	Weltall	73.417
. Hubertus Schmidt	W.Suerte	72.333
	Toplam	74.653
GÜMÜŞ: İSPANYA		
. Beatriz Ferrer	Beauvalais	74.667
. Rafael Soto	Invasor	72.792
. Juan Antonio Jimenez	Guizo	71.292
	Toplam	72.917
BRONZ: A.B.D		
. Deborah McDonald	Brentina	73.375
. Robert Dover	Kennedy	71.625
. Guenter Seidel	Aragon	69.500
	Toplam	71.500
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>		
ALTIN . Anky vn Grunsven (NED)	Salinero	79.278
GÜMÜŞ . Ulla Salzgeber (GER)	Rusty	78.833
BRONZ . Beatriz Ferrer (SPA)	Beauvalais	76.667

EK-B
1912-2004 YILLARI ARSINDAKİ
OLİMPİYAT OYUNLARINDA BİNİCİLİK YARIŞMA SONUÇLARI
(ENGEL ATLAMA)

STOCKHOLM 1912			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Carl-Gustaf Lewenhaupt	Medusa	2.00	
. Gustaf Kilman	Gatan	10.00	
. Hans von Rosen	Lord Iron	13.00	
	Toplam	25.00	
GÜMÜŞ: FRANSA			
. Michel d'Astafort	Amazone	5.00	
. Jean Cariou	Mignon	8.00	
. Bernard Meyer	Allons-y	19.00	
	Toplam	32.00	
BRONZ: ALMANYA			
. Sigismund Freyer	Ultimus	9.00	
. Wilhelm Graf von Honhenau	Pretty Gril	13.00	
. Erns-Hubertus Deloch	Hubertus	18.00	
	Toplam	40.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Jean Cariou (FRA)	Mignon	4.00
GÜMÜŞ	. Radob W.von Kröcher (GER)	Dohna	4.00
BRONZ	. E. Blommaert de Soye(BEL)	Clonmore	5.00

ANTWERP 1920			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Claes König	Tresor	2.00	
. Daniel Noring	Eros II	6.00	
. Hans von Rosen	Poor Boy	6.00	
	Toplam	14.00	
GÜMÜŞ: BELÇİKA			
. Henri Laame	Biscuit	2.75	
. Andre Coumans	Lisette	5.25	
. Herman de Gaiffier d' Herstroy	Miss	8.25	
	Toplam	16.25	
BRONZ: İTALYA			
. Ettore Caffaratti	Tradittore	1.50	
. Alessandro Alvisi	Raggio di Sole	6.25	
. Giulio Cacciandra	Fortunello	11.00	
	Toplam	18.75	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Tommaso L.di Assaba (ITA)	Trebecco	2.00
GÜMÜŞ	. Alessandro Valerio (ITA)	Cento	3.00
BRONZ	. Carl Lewenhaupt (SWE)	Mon Coeur	4.00

PARİS 1924			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Ake Thelning	Loke	12.00	
. Axel Stahle	Cecil	12.25	
. Age Lundström	Anvers	18.00	
	Toplam	42.25	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Alphonse Gemuseus	Lucette	6.00	
. Werner Stüber	Girandole	20.00	
. Hans Bühler	Sallor Boy	24.00	
	Toplam	50.00	
BRONZ:PORTEKİZ			
. Antonio Borges de Almeida	Reginald	12.00	
. Helder de Souza Martins	Avro	19.00	
. Jose Mouisnho de Albuquerque	Hetrugo	22.00	
	Toplam	53.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Alphonse Gemuseus (SWI)	Lucette	6.00
GÜMÜŞ	. Tommaso L. di Assaba (ITA)	Trebecco	8.75
BRONZ	. Adam Krolikiewicz (POL)	Picador	10.00

AMSTERDAM 1928			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSPANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Jose Navarro Morenes	Zapatazo	0.00	
. Jose Alvarez de las Asturias	Zalamero	2.00	
. Julio Garcia Fernandez	Revistada	2.00	
	Toplam	4.00	
GÜMÜŞ: POLONYA			
. Kazimierz Gzowski	Mylord	0.00	
. Kazimierz Szosland	Ali	2.00	
. Michal Antoniewicz	Readgleadt	6.00	
	Toplam	8.00	
BRONZ: İSVEÇ			
. Karl Hansen	Ferold	0.00	
. Carl Björnstierna	Kornett	2.00	
. Ernst hallberg	Loke	8.00	
	Toplam	10.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Frantisek Ventura (CZE/SLV)	Eliot	0.00
GÜMÜŞ	. P. Bertran de Balande (FRA)	Papillon	2.00
BRONZ	. Charley Kuhn (SWI)	Pepita	4.00

LOS ANGELES 1932			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
HİÇ BİR TAKIMIN ÜÇ BİNİCİSİ YARIŞMAYI TAMAMLAYAMADIĞI İÇİN TAKIM ÖDÜLÜ VERİLMEDİ			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Takeichi Nishi (JPN)	Uranus	8.00
GÜMÜŞ	. Harry Chamberlin (USA)	Show Girl	12.00
BRONZ	. Clarencevon Rosen, Jr. (SWE)	Empire	16.00

BERLİN 1936			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Kurt Hasse	Tora	4.00	
. Marten von Barnekow	Nordland	20.00	
. Heinz Brandt	Alchemist	20.00	
Toplam		44.00	
GÜMÜŞ: HOLLANDA			
. Johan Jacob Greter	Emica	12.00	
. Jan Adrianus de Bruine	Trixie	15.00	
. Henri Louis van Schaik	Santa Bell	24.50	
Toplam		51.50	
BRONZ: PORTEKİZ			
. Jose Beltrao	Biscuit	12.00	
. Luis Marguez do Funchal	Merle Blanc	20.00	
. Luiz Mena e Silva	Faussette	24.00	
Toplam		56.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Kurt Hasse (GER)	Tora	4.00
GÜMÜŞ	. HenriRang (ROM)	Delfis	4.00
BRONZ	. Jozsef Platthy (HUN)	Sello	8.00

LONDRA 1948			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: MEKSİKA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Humberto Mariles Cortes	Arete	6.25	
. Ruben Uriza	Harvey	8.00	
. Alberto Valdes	Chihuchoc	20.00	
Toplam		34.25	
GÜMÜŞ: İSPANYA			
. Jaime Garcia Cruz	Bizarro	12.00	
. Jose Navarro Morenes	Quorum	20.00	
. Marcelino Gavilan y Ponce de Leon	Forajido	24.50	
Toplam		56.50	
BRONZ: İNGİLTERE			
. Henry Llewellyn	Foxhunter	16.00	
. Henry Nicoll	Kilgeddin	16.00	
. Artur Carr	Monty	35.00	
Toplam		67.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Humberto M. Cortes (MEX)	Arete	6.25
GÜMÜŞ	. Ruben Uriza (MEX)	Harvey	8.00
BRONZ	. Jean François d'Orgeix (FRA)	S. Pomme	8.00

HELSİNKİ 1952			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İNGİLTERE			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Wilfred White	Nizefella	8.00	
. Douglas Stewart	Aherlow	16.00	
. Henry Llewellyn	Foxhunter	16.75	
Toplam		40.75	
GÜMÜŞ: ŞİLİ			
. Oscar Cristi	Bambi	8.00	
. Cesar Mendosa	Pillan	12.00	
. Ricardo Acheverria	Lindo Peal	25.75	
Toplam		45.75	
BRONZ: ABD			
. William Steinkraus	Hollandia	13.25	
. Arthur McCashin	M.Budweiser	16.00	
. John Russell	Democrat	23.00	
Toplam		52.25	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. P.Jonqueres d'Oriola (FRA)	Ali Baba	8.00
GÜMÜŞ	. Oscar Cristi(CHI)	Bambi	8.00
BRONZ	. Fritz Thiedemann (GER)	Meteor	8.00

STOCKHOLM 1956			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Hans Günter Winkler	Halla	4.00	
. Fritz Thiedemann	Meteor	12.00	
. Alfons Lütke-Westhues	Ala	24.00	
	Toplam	40.00	
GÜMÜŞ: İTALYA			
. Raimindo d'Inzeo	Mareno	8.00	
. Piero d'Inzeo	Uruguay	11.00	
. Salvatore Oppes	Pagoro	47.00	
	Toplam	66.00	
BRONZ: İNGİLTERE			
. Wilfred White	Nizefella	12.00	
. Patricia Smythe	Flangan	21.00	
. Peter Robeson	Scorchin	36.00	
	Toplam	69.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Hans Günter Winkler (GER)	Halla	4.00
GÜMÜŞ	. Raimindo d'Inzeo (ITA)	Mareno	8.00
BRONZ	. Piero d'Inzeo (ITA)	Uruguay	11.00

ROMA 1960			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Hans Günter Winkler	Halla	13.25	
. Fritz Thiedemann	Meteor	16.00	
. Alwin Schockemöhle	Ferdl	17.25	
	Toplam	46.50	
GÜMÜŞ: ABD			
. Frank Chapot	Caniche	20.00	
. William Steinkraus	Ksar d'Esprit	21.50	
. George Morris	Sinjon	24.50	
	Toplam	66.00	
BRONZ: İTALYA			
. Raimindo d'Inzeo	Posillipo	8.00	
. Piero d'Inzeo	The Rock	32.00	
. Antonio Oppes	The Scholar	40.50	
	Toplam	80.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Raimindo d'Inzeo (ITA)	Posillipo	12.00
GÜMÜŞ	. Piero d'Inzeo (ITA)	The Rock	16.00
BRONZ	. David Broome (GBR)	Caniche	23.00

TOKYO 1964			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Hermann Schridde	Dozent	13.75	
. Kurt Jarasinski	Toro	22.25	
. Hans Günter Winkler	Fidelitas	32.50	
	Toplam	68.50	
GÜMÜŞ: FRANSA			
. P.Jonqueres d'Oriola	Lutteur	9.00	
. Janou Lefebvre	Kenavo D	32.00	
. Guy Lefrant	M.de Littry	36.75	
	Toplam	77.75	
BRONZ: İTALYA			
. Raimindo d'Inzeo	Posillipo	28.00	
. Piero d'Inzeo	Sunbeam	24.50	
. Graziano Mancinelli	Rockette	36.00	
	Toplam	88.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. P.Jonqueres d'Oriola (FRA)	Lutteur	9.00
GÜMÜŞ	. Hermann Schridde (GER)	Dozent	13.75
BRONZ	. Peter Robeson (GBR)	Firecrest	16.00

MEXICO CITY 1968			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: KANADA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. James Elder	Immigrant	27.25	
. James Day	C.Club	36.00	
. Thomas Gatford	Big Dee	39.50	
	Toplam	102.75	
GÜMÜŞ: FRANSA			
. Janou Lefebvre	Rocket	29.75	
. Marcel Rozier	Quo Vadis	33.50	
. P.Jonqueres d'Oriola	Nagir	47.25	
	Toplam	110.50	
BRONZ: ALMANYA			
. Alwin Schockemöhle	D.Rex	18.75	
. Hans Günter Winkler	Enigk	28.25	
. Hermann Schridde	Dozent	70.25	
	Toplam	117.25	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. William Steinkraus (USA)	Snowbound	4.00
GÜMÜŞ	. Marion Coakes (GBR)	Stroller	8.00
BRONZ	. David Broome (GBR)	M.Softee	12.00

MÜNİH 1972			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
BİNİCİ	AT	HATA	
. Fritz Ligges	Robin	8.00	
. Gerhard Wiltfang	Askan	12.00	
. Hartwig Steenken	Simona	12.00	
	Toplam	32.00	
GÜMÜŞ: ABD			
. William Steinkraus	M.Spring	4.00	
. Neal Shapiro	Sloopy	8.25	
. Kathryn Kusner	F.Apple	32.00	
	Toplam	44.25	
BRONZ: İTALYA			
. Vittorio Ornaldi	F.Feather	8.00	
. Raimondo d'Inzeo	Fiorello II	12.00	
. Graziano Mancinelli	Ambassador	28.00	
	Toplam	48.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Graziano Mancinelli (ITA)	Ambassador	8.00
GÜMÜŞ	. Ann Moore (GBR)	Psalm	8.00
BRONZ	. Neal Shapiro (USA)	Sloopy	8.00

MONTREAL 1976			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: FRANSA			
BİNİCİ	AT	HATA	
. Hubert Parot	Rivage	12.00	
. Marcel Rozier	B.de Maupas	12.00	
. Marc Roguet	Belle de Mars	24.00	
	Toplam	48.00	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Alwin Schockemöle	W.Rex	12.00	
. Hans Günter Winkler	Trophy	16.00	
. Sönke Sönksen	Kwepe	20.00	
	Toplam	48.00	
BRONZ: BELÇİKA			
. Eric Wauters	Gute Sitte	15.00	
. François Mathy	Gai Luron	20.00	
. Edgar Gupper	Le Champion	28.00	
	Toplam	63.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Alwin Schockemöle (GER)	W.Rex	0.00
GÜMÜŞ	. Michel Villancourt (CAN)	B.County	12.00
BRONZ	. François Mathy (BEL)	Gai Luron	12.00

MOSKOVA 1980			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: SSCB			
BİNİCİ	AT	HATA	
. Vyacheslav Chukanov	Gepatit	4.00	
. Viktor Pohanovsky	Topky	8.25	
. Viktor Asmayev	Reis	11.25	
	Toplam	23.50	
GÜMÜŞ: POLONYA			
. Jan Kowalczyk	Artemor	12.00	
. Wiesław Hartman	Norton	24.00	
. Marian Kozicki	Bremen	37.50	
	Toplam	71.50	
BRONZ: MEKSİKA			
. Joaquin Perez Heras	Alymony	12.00	
. Alberto Valdes Lacarra	L.Mirka	31.75	
. Gerardo Tazzer Valencia	Caribe	37.70	
	Toplam	80.45	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Jan Kowalczyk (POL)	Artemor	8.00
GÜMÜŞ	. Nikolai Korolkov (SOV/RUS)	Espadron	9.50
BRONZ	. Joaquin Perez Heras (MEX)	Alymony	12.00

LOS ANGELES 1984			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ABD			
BİNİCİ	AT	HATA	
. Joe Fargis	Touch of Class	0.00	
. Cornanrd Homfeld	Abdullah	8.00	
. Leslie Burr	Albany	12.00	
	Toplam	12.00	
GÜMÜŞ: İNGİLTERE			
. Michael Whitaker	O.Amanda	8.00	
. John Whitaker	R.Son	20.75	
. Steven Smith	S.Example	27.00	
	Toplam	36.75	
BRONZ: ALMANYA			
. Paul Schockemöle	Deister	8.00	
. Peter Luther	Livius	12.00	
. Franke Sloothaak	Farmer	19.25	
	Toplam	39.25	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Joe Fargis (ABD)	Touch of Class	4.00
GÜMÜŞ	. Cornanrd Homfeld (ABD)	Abdullah	4.00
BRONZ	. Heidi Robbani (SWI)	Jesica V	8.00

SEUL 1988			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Ludger Beerbaum	The Freak	4.25	
. Wolfgang Brinkman	Pedro	10.00	
. Dirk Hafemeister	Orchidee	12.00	
	Toplam	17.25	
GÜMÜŞ: ABD			
. Joe Fargis	Mill Pearl	4.25	
. Greg Best	G.Twist	8.00	
. Lisa Jacquin	For T. Moment	8.25	
	Toplam	20.50	
BRONZ: FRANCE			
. Pierre Durand	Jappeloup	5.00	
. Michel Robert	P.Fayette	10.00	
. Frederic Cottier	Flambeau	16.00	
	Toplam	27.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Pierre Durand (FRA)	Jappeloup	1.25
GÜMÜŞ	. Greg Best (USA)	G.Twist	4.00
BRONZ	. Karsten Huck (GER)	Nepomuk	4.00

BARCELONA 1992			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: HOLLANDA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Jos Lansšk	Egano	0.00	
. Piet Raymakers	Ratina Z	4.00	
. Jan Tops	Top Gun	8.00	
	Toplam	12.00	
GÜMÜŞ: AVUSTURYA			
. Thomas Frühmann	Genius	0.00	
. Hogo Simon	Apricot D	4.00	
. Jörg Münzer	G.Grande	12.75	
	Toplam	16.75	
BRONZ: FRANSA			
. Herve Godignon	Q.de Reval	4.75	
. Hubert Bourdy	Razzia du P	12.00	
. Eric Navet	Q.de Bausy	16.00	
	Toplam	24.75	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Ludger Beerbaum (GER)	Classic Touch	0.00
GÜMÜŞ	. Piet Raymakers (NED)	Ratina Z	0.25
BRONZ	. Norman Dello Joio (USA)	Caniche	4.75

ATLANTA 1996			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: GERMANY			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Franke Sloothaak	Joli Coeur	60.25	
. Ludger Beerbaum	Ratina Z	0.25	
. Ulrich Kirchoff	Jus de Pommes	1.50	
	Toplam	1.75	
GÜMÜŞ: ABD			
. Leslie Burr-Howard	Extreme	14.00	
. Peter Leone	Legato	4.00	
. Michael Matz	Rhum IV	8.00	
	Toplam	12.00	
BRONZ: BREZİLYA			
. Rodrigo Pessoa	Tomboy	0.75	
. Luiz Felipe Azevedo	Cassiana	12.00	
. Alvara Miranda Neto	Aspen	8.25	
	Toplam	17.25	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Ulrich Kirchoff (GER)	Jus de Pommes	1.00
GÜMÜŞ	. Willi Melliger (SWI)	Meteor	4.00
BRONZ	. Alexandra Ledermann (FRA)	Rochet M	4.00

SİDNEY 2000			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Ludger Beerbaum	Goldfever3	4.00	
. Lars Nieberg	EspiritFRH	4.00	
. Marcus Ehning	For Pleasure	7.00	
	Toplam	15.00	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Marcus Fuchs	Tinka's Boy	4.00	
. Beat Maendli	Pozitano	4.00	
. Lesley McNaught	Dulf	8.00	
	Toplam	16.00	
BRONZ: BREZİLYA			
. Rodrigo Pessoa	B. du Rouet	8.00	
. Luiz Felipe De Azevedo	Ralph	8.00	
. Alvaro Miranda Neto	Aspen	8.00	
	Toplam	24.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Jeroen Dubbeldam (NED)	De Sijem	4.00
GÜMÜŞ	. Albert Voorn (NED)	Lando	4.00
BRONZ	. Khaled Al Eid (KSA)	K.Al Aan	4.00

ATİNA 2004			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNCİ</u>	<u>AT</u>	<u>HATA</u>	
. Ludger Beerbaum	Goldfever	0.00	
. Marco Kutscher	Montender	0.00	
. Otto Becker	Cento	8.00	
	Toplam	8.00	
GÜMÜŞ: ABD			
. Chris Cappler	R.Kaliber	0.00	
. Beezie Madden	Authentic	8.00	
. McLain Ward	Sapphire	12.00	
	Toplam	20.00	
BRONZ: İSVEÇ			
. Peder Fredericson	M.Bengtsson	12.00	
. Rolf Goran Bengtsson	Mac Kinley	0.00	
. Peter Ericson	Cardento	8.00	
	Toplam	20.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Cian O'Connor (IRL)	W.Crystal	4.00
GÜMÜŞ	. Rodrigo Pessoa (ROM)	B.de Rouet	8.00
BRONZ	. Chris Kappler (HUN)	R.Kaliber	8.00

EK-C
1912-2004 YILLARI ARSINDAKİ
OLİMPİYAT OYUNLARINDA BİNİCİLİK YARIŞMA SONUÇLARI
(3GÜNLÜK YARIŞMA)

STOCKHOLM 1912			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Alex Nordlander	Lady Artist	46.59	
. Nils Adlercreutz	Atout	46.31	
. Ernst Casparsson	Irmelin	46.16	
	Toplam	139.06	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Freidrich von Rochow	İdealist	46.42	
. Richard Graf von Schaesberg-Tannheim	Grundsee	46.16	
. Eduard von Lütcken	Blue Boy	45.90	
	Toplam	138.48	
BRONZ: ABD			
. Benjamin Lear	Poppy	45.91	
. John Montgomery	Deceive	45.88	
. Guy Henry,Jr.	Chiswell	45.54	
	Toplam	137.33	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Alex Nordlander (SWE)	Lady Artist	46.59
GÜMÜŞ	. Freidrich von Rochow (GER)	İdealist	46.42
BRONZ	. Lean Cariou (FRA)	Cocotte	46.32

ANTWERP 1920			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Graf Helmer Möerner	Germania	1775.00	
. Age Lundström	Yrsa	1738.75	
. Georg von Braun	Diana	1543.75	
	Toplam	5057.50	
GÜMÜŞ: İTALYA			
. Ettore Caffaratti	Caniche	1733.75	
. Garibaldi Spighi	Otello	1647.50	
. Giulio Cacciandra	Facetto	1353.75	
	Toplam	4735.00	
BRONZ: BELÇİKA			
. Roger Moeremans d'Emaus	SweetGirl	1652.50	
. Oswald Lints	Martha	1515.00	
. Jules Bonvalet	Wepelgem	1392.50	
	Toplam	4560.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Graf Helmer Möerner (SWE)	Germania	1775.00
GÜMÜŞ	. Age Lundström (SWE)	Yrsa	1738.75
BRONZ	. Ettore Caffaratti (ITA)	Caniche	1733.75

PARİS 1924			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: HOLLANDA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Adolph van der Voort	SilverPiece	1976.00	
. Charles Pahud de Mortanges	J.Walker	1828.00	
. Gerard de Kruyff	Addio	1493.50	
	Toplam	5297.50	
GÜMÜŞ: İSVEÇ			
. Claes König	Bojar	1730.00	
. Carl Torsten Sylvan	Amita	1678.00	
. Gustaf Hagelin	Varius	1335.50	
	Toplam	4743.50	
BRONZ:İTALYA			
. Alberto Lombardi	Pimplo	1572.00	
. Alessandro Alvisi	Capiligio	1536.00	
. Emanuele Pralormo	M.Felix	1404.50	
	Toplam	4512.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Adolph van der Voort (HOL)	SilverPiece	1976.00
GÜMÜŞ	. Frode Kirkebjerg (DEN)	Meteor	1853.50
BRONZ	. Sloan Doak (USA)	Pathfinder	1845.50

AMSTERDAM 1928			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: HOLLANDA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Charles Pahud de Mortanges	Marcroix	1969.82	
. Gerard de Kruyff	Va-t-en	1967.26	
. Adolph van der Voort	SilverPiece	1928.60	
	Toplam	5865.68	
GÜMÜŞ: NORVEÇ			
. Bijart Ording	And Over	1912.98	
. Arthur Quist	Hildalgo	1895.14	
. Eugen Johansen	Baby	1587.56	
	Toplam	5395.68	
BRONZ: POLONYA			
. Michal Antoniewicz	J.Trekwald	1822.50	
. Jozef Trenkwald	Lwi Pazur	1645.20	
. Karol Rommel	Doneuse	1600.22	
	Toplam	5067.92	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. C. Pahud Mortanges (HOL)	Marcroix	1969.82
GÜMÜŞ	. Gerard de Kruyff (HOL)	Va-t-en	1967.26
BRONZ	. Bruno Neumann (GER)	Ilja	1944.42

LOS ANGELES 1932			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ABD			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Earl Thomson	JennyCamp	1811.00	
. Harry Chamberlin	P.Smiles	1687.83	
. Edwin Argo	H.Tomboy	1539.25	
	Toplam	5038.08	
GÜMÜŞ: HOLLANDA			
. C. Pahud de Mortanges	Marcroix	1813.83	
. Karel Johan Schummelketel	Duiveltje	1614.50	
. Aernout van Lennep	Henk	1260.75	
	Toplam	4689.08	
BRONZ: MADALYA VERİLMEDİ			
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. C. Pahud de Mortanges (HOL)	Marcroix	1813.83
GÜMÜŞ	. Earl Thomson (USA)	JennyCamp	1811.00
BRONZ	. Clarence von Rosen (SWE)	Sunnyside	1809.41

BERLİN 1936			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Ludwig Stubbendorff	Nurmi	-37.70	
. Rudolph Lippert	Fasan	-111.60	
. Konrad Freiherr von Wangenheim	Kurfürst	-527.35	
	Toplam	-676.65	
GÜMÜŞ: POLONYA			
. Henryk Rojcewicz	ArlekinIII	-253.00	
. Zdzislaw Kawecki	Bambino	-300.70	
. Seweryn Kulesza	Tosca	-438.00	
	Toplam	-991.70	
BRONZ: İNGİLTERE			
. Alec Scott	Bob Clive	-117.30	
. Edward Howard-Vyse	Blue Steel	-324.00	
. Richard Fashawe	B. Knife	-8754.20	
	Toplam	-9195.50	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	.Ludwing Stubbendorff (GER)	Nurmi	-37.70
GÜMÜŞ	. Earl Thomson (USA)	JennyCamp	-99.90
BRONZ	. H.MathiesenLunding(DEN)	Jason	-102.20

LONDRA 1948			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ABD			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Frank Henry	Swing Low	-21.00	
. Charles Anderson	R. Palisade	-26.50	
. Earl Thomson	R. Rhytm	-114.00	
	Toplam	-161.50	
GÜMÜŞ: İSVEÇ			
. Robert Selfelt	Claque	-25.00	
. Olof Stahre	Komet	-70.00	
. Sigurd Svensson	Dust	-70.00	
	Toplam	-165.00	
BRONZ: MEKSİKA			
. Humberto Mariles Cortes	Parral	-61.75	
. Raul Campero	Tarhumara	-120.50	
. Joaquin Solano Chagoya	Malinche	-123.00	
	Toplam	-305.25	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Bernard Chevallier (FRA)	Aiglonne	4.00
GÜMÜŞ	. Frank Henry (USA)	Swing Low	-21.00
BRONZ	. Robert Selfelt (SWE)	Claque	-25.00

HELSİNKİ 1952			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İSVEÇ			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Hans von Blixen	Jubal	-28.33	
. Olof Stahre	Komet	-69.41	
. Karl Folke Frölen	Fair	-124.20	
	Toplam	-221.94	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Wilhelm Büsing	Hubertus	-55.50	
. Klaus Wagner	Dachs	-65.66	
. Otto Rothe	Kamax	-114.33	
	Toplam	-235.49	
BRONZ: ABD			
. Charles Hough	Casilelanus	-70.66	
. Walter Staley	Craigwood	-168.50	
. John Wofford	B. Grimes	-348.00	
	Toplam	-587.16	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Hans von Blixen (SWE)	Jubal	-28.33
GÜMÜŞ	. Guy Lefrant (FRA)	Verdun	-54.50
BRONZ	. Wilhelm Büsing (GER)	Hubertus	-55.50

STOCKHOLM 1956			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İNGİLTERE			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Francis Weldon	Kilbarry	-85.48	
. A.Laurence Rook	W. Venture	-119.64	
. Albert Hill	C.man III	-150.36	
	Toplam	-355.48	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. August Lütke-Westhues	T. Kamaax	-84.87	
. Otto Rothe	Sissi	-158.04	
. Klaus Wagner	Prinze B	-233.00	
	Toplam	-475.91	
BRONZ: KANADA			
. John Rumble	Cilroy	-162.53	
. James Elder	Colleen	-193.69	
. Brian Herbinson	Tara	-216.50	
	Toplam	-572.72	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Petrus Kastenman (SWE)	Iluster	-66.53
GÜMÜŞ	. August LütkeWesthues (GER)	T. Kamaax	-84.87
BRONZ	. Francis Weldon (GBR)	Kilbarry	-85.48

ROMA 1960			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: AVUSTRALYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Lawrence Morgan	Salad Days	7.15	
. Neale Lawis	Mirrabooka	-16.70	
. J.William Roycroft	Our Solo	-118.83	
	Toplam	-128.18	
GÜMÜŞ: İSVİÇRE			
. Anton Bühler	Gay Spark	-51.21	
. Hans Schwarzenbach	Burn Trout	-131.45	
. Rudolf Günthardt	Atbara	-203.36	
	Toplam	-386.02	
BRONZ: FRANSA			
. Jack Le Goff	Image	-72.91	
. Guy Lefrant	Nicias	-208.50	
. Jean Raymond Le Roy	Gardern	-234.30	
	Toplam	-515.71	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Lawrence Morgan (AUS)	Salad Days	7.15
GÜMÜŞ	. Neale Lawis (AUS)	Mirrabooka	-16.70
BRONZ	. Anton Bühler (SWI)	Gay Spark	-51.21

TOKYO 1964			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İTALYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Mauro Checcoli	Surbean	64.40	
. Paolo Angioni	King	17.87	
. Giuseppe Ravano	Royal Love	1.33	
	Toplam	85.50	
GÜMÜŞ: ABD			
. Michael Page	Grasshoper	47.40	
. Kevin Freeman	Gallopade	17.13	
. J.Michael Plumb	B.Minstrel	1.33	
	Toplam	65.86	
BRONZ: DOĞU/BATI ALMANYA			
. Fritz Ligges	Donkosak	49.20	
. Horst Karsten	Condora	36.60	
. Gerhald Schulz	Balza X	-29.07	
	Toplam	56.73	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Mauro Checcoli (ITA)	Surbean	64.40
GÜMÜŞ	. Carlos Moratorio (ARG)	Chalan	54.60
BRONZ	. Fritz Ligges (GER)	Donkosak	49.20

MEXICO CITY 1968			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İNGİLTERE			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Derek Allhusen	Lochinvar	-41.61	
. Richard Meade	Cornh.V	-64.46	
. Reuben Jones	T. Poacher	-69.86	
	Toplam	-175.93	
GÜMÜŞ: ABD			
. Michael Page	Foster	-52.31	
. James Wofford	Killkeny	-74.06	
. J.Michael Plumb	P. Sailing	-119.50	
	Toplam	-245.87	
BRONZ: AVUSTRALYA			
. Wayne Roycroft	Zhivago	-95.05	
. Rrien Cobcroft	Depeche	-108.76	
. J.William Roycroft	Warathoola	-127.55	
	Toplam	-331.36	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Jean-Jacques Guyon (FRA)	Pitou	-38.86
GÜMÜŞ	. Derek Allhusen (GBR)	Lochinvar	-41.61
BRONZ	. Michael Page (ABD)	Foster	-52.31

MÜNİH 1972			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: İNGİLTERE			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Richard Meade	Laurieston	57.73	
. Mary Gordon Watson	Cornishman V	30.27	
. Bridget Parker	Cornish Gold	7.53	
	Toplam	95.53	
GÜMÜŞ: ABD			
. Kevin Freeman	Good Mixture	29.87	
. Bruce Davidson	Plain Sailing	24.47	
. J.Micael Plumb	Free and Easy	-43.53	
	Toplam	10.81	
BRONZ: ALMANYA			
. Harry Klugmann	C.Rob	8.00	
. Ludwing Goessing	Chikago	-0.40	
. Karl Shultz	Pisco	-25.60	
	Toplam	-18.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Richard Meade (GBR)	Laurieston	57.73
GÜMÜŞ	. Alessandro Argenton (ITA)	Woodland	43.33
BRONZ	. Jan Jönsson (SWE)	Sarajevo	39.67

MONTREAL 1976			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ABD			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Edmund “Tad” Coffin	Bally Cor	-114.99	
. J.Micael Plumb	B. and Better	-125.85	
. Bruce Davidson	Irish Cap	-200.16	
	Toplam	-441.00	
GÜMÜŞ: ALMANYA			
. Karl Shultz	Madrigal	-129.45	
. Herbert Blöcker	Albrant	-213.15	
. Helmut Rethemeier	Pauline	-242.00	
	Toplam	-584.60	
BRONZ: AVUSTRALYA			
. Wayne Roycroft	Laurenson	-178.04	
. Mervyn Bennet	R.Rein	-206.04	
. J.William Roycroft	Version	-215.46	
	Toplam	-599.54	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Edmund “Tad” Coffin (ABD)	Bally Cor	-114.99
GÜMÜŞ	. J.Micael Plumb (ABD)	B. and Better	-125.85
BRONZ	. Karl Shultz (GER)	Madrigal	-129.45

MOSKOVA 1980			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: SSCB			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Aleksandr Blinov	Galzun	-120.80	
. Yuri Salnikov	Pintset	-151.60	
. Valery Volkov	Tskheti	-184.60	
	Toplam	-457.00	
GÜMÜŞ: İTALYA			
. Euro Federico Roman	Rossinan	-108.60	
. Anna Casagrande	Daleye	-266.20	
. Mauro Roman	Dourakine	-281.40	
	Toplam	-656.20	
BRONZ: MEKSİKA			
. Manuel Mendivil Yocupicuo	Remember	-319.75	
. David Barcena Rios	Bombon	-362.50	
. Jose Luis Peres Soto	Qelite	-490.60	
	Toplam	-1172.85	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Euro Federico Roman (ITA)	Rossinan	-108.60
GÜMÜŞ	. Aleksandr Blinov (SOV/KYR)	Galzun	-120.80
BRONZ	. Yuri Salnikov (SOV/RUS)	Pintset	-151.60

LOS ANGELES 1984			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ABD			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Karen Stives	Ben Arthur	-54.20	
. Torrance Watkins Fleischman	Finvarra	-60.40	
. J.Micael Plumb	Blue Stone	-71.40	
	Toplam	-186.00	
GÜMÜŞ: İNGİLTERE			
. Virginia Holgate	Priceises	-56.80	
. Lucinda Green	R.Realm	-63.80	
. Ian Stark	O.Blue	-68.60	
	Toplam	-189.20	
BRONZ: ALMANYA			
. Dietmar Hogrefe	Foliant	-74.40	
. Bettina Overesch	Peacetime	-79.60	
. Claus Erhorn	Fair Lady	-80.00	
	Toplam	-204.00	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Mark Todd (NZE)	Charisma	-51.60
GÜMÜŞ	. Karen Stives (ABD)	Ben Arthur	-54.20
BRONZ	. Virginia Holgate (GBR)	Priceises	-56.80

SEUL 1988			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: ALMANYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Claus Erhorn	J.Thyme	-62.35	
. Matthias Baumann	Shamrock	-68.80	
. Theis Kaspereit	Sherry	-94.80	
	Toplam	-225.96	
GÜMÜŞ: İNGİLTERE			
. Ian Stark	Sir Wattie	-52.80	
. Virginia Holgate Leng	M.Craftsman	-62.00	
. Karen Straker	Get Smart	-142.00	
	Toplam	-256.80	
BRONZ: YENİ ZELANDA			
. Mark Todd	Charisma	-42.60	
. Judith "Tinks" Pottinger	Volunteer	-65.80	
. Andrew Bennie	Grayshott	-162.80	
	Toplam	-271.20	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Mark Todd (NZE)	Charisma	-42.60
GÜMÜŞ	. Ian Stark (GBR)	Sir Wattie	-52.80
BRONZ	. Virginia Holgate Leng (GBR)	M.Craftsman	-62.00

BARCELONA 1992			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: AVUSTRALYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Matthew Ryan	K.Tic Toc	-70.00	
. Andrew Hoy	Kiwi	-89.40	
. Gillian Rolton	P.Grova	-129.20	
	Toplam	-288.60	
GÜMÜŞ: YENİ ZELANDA			
. Blyth Tait	Messiah	-87.60	
. Vicky Latta	Chief	-87.80	
. Andrew Nicholson	S.Rhombus	-115.40	
	Toplam	-290.80	
BRONZ: ALMANYA			
. Herbert Blöcker	F.Dame	-81.30	
. Ralf Ehrenbrink	Kildare	-108.40	
. Cord Mysegaes	Ricardo	-110.40	
	Toplam	-300.30	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Matthew Ryan (AUS)	K.Tic Toc	-70.00
GÜMÜŞ	. Herbert Blöcker (GER)	F.Dame	-81.30
BRONZ	. Blyth Tait (NZE)	Messiah	-87.60

ATLANTA 1996			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: AVUSTRALYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Wendy Schaeffer	Sunburst	-61.00	
. Phillip Dutton	T.B.Girdwood	-69.40	
. Andrew Hoy	D.Powers	-73.45	
	Toplam	-203.85	
GÜMÜŞ: ABD			
. Karen O'Connor	Biko	-105.60	
. David O'Connor	Giltedge	-76.00	
. Bruce Davidson	Heyday	-79.50	
	Toplam	-261.10	
BRONZ: YENİ ZELANDA			
. Blyth Tait	Chesterfield	-70.10	
. Andrew Nicholson	Jagermeister II	-100.65	
. Vaughn Jefferis	Bounce	-97.80	
	Toplam	-268.55	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Blyth Tait	R.Teddy	-56.80
GÜMÜŞ	. Sally Clark (NZE)	S.Hill	-60.40
BRONZ	. Kerry Millikin (ABD)	Out and About	-73.70

SİDNEY 2000			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: AVUSTRALYA			
<u>BİNİCİ</u>	<u>AT</u>	<u>PUAN</u>	
. Phillip Dutton	H.Doctor	56.00	
. Andrew Hoy	D.Powers	39.80	
. Matt Ryan	K.Sandstone	51.00	
	Toplam	146.80	
GÜMÜŞ: İNGİLTERE			
. Ian Stark	Jaybee	42.80	
. Pippa Funnell	S.Rock	51.50	
. Leslie Law	S.H2O	66.70	
	Toplam	161.00	
BRONZ: ABD			
. David O'Connor	Giltedge	34.00	
. Karren O'Connor	P.Panache	55.20	
. Linden Wiesman	Anderoo	86.60	
	Toplam	175.80	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. David O'Connor (ABD)	Giltedge	34.00
GÜMÜŞ	. Andrew Hoy (AUS)	D.Powers	39.80
BRONZ	. Mark Todd (NZE)	Eyespy II	42.00

ATİNA 2004			
<u>TAKIM YARIŞMASI</u>			
ALTIN: FRANSA			
BİNİCİ	AT	CEZA	
. Nicolas Touzaint	G. Sauvagere	33.40	
. Jean Teulere	E. DeLa Mare	46.40	
. Didier Courreges	D.Destruval	60.60	
	Toplam	140.40	
GÜMÜŞ: İNGİLTERE			
. Leslie Law	S.L'Eau	44.40	
. Philippa Funnel	P.Pride	46.60	
. William Fox-Pitt	Tamarillo	56.00	
	Toplam	143.00	
BRONZ:ABD			
. Severson Kimberley	A.Winsome	45.20	
. Darren Chiacchia	Windfall 2	52.60	
. John Williams	Carrick	60.80	
	Toplam	145.60	
<u>BİREYSEL YARIŞMA</u>			
ALTIN	. Leslie Law (GBR)	S.L'Eau	44.40
GÜMÜŞ	. Severson Kimberley (ABD)	A.Winsome	45.20
BRONZ	. Philippa Funnel (GBR)	P.Pride	46.60